لومړی څپرکی

برزخ

سترګې مې درنې وې، لکه سره ګنډلې چې وي. يو څه زور مې وکړ. سترګې مې نيم کښې سوې. له چپ لوري تته رڼا راښکاره سوه. سر ته مې يو شی لکه سيوری چورلېده. سترګې مې پټې کړې، سترغلو باندې مې زور وکړ. بېرته مې سترګې وغړولې. دا ځل مې په چت پورې ځړېدلې پکه سهي کړه چې ګرځېدله؛ خو داسې ښکارېدله لکه د پلاستيک له شا څخه چې ورته وګورې. د کوم شي ږغ مې اورېده چې چونګ، چونګ يې کاوه. ورسره مې د چا خرهار او د بل کرار زګيروي هم واورېدل. ځان رانه هېر و. زه څوک يم؟ دا کوم ځای دی؟ لکه سړی چې له درانه خوبه راويښ سي، په هېڅ نه پوهېدم. ستړی وم. بدن مې شخ پخ و. ما وې يو څه کښېښونه (غځونه) به وکړم. لاسونه مې درانه وو. زور مې وکړ. پر مړوندو مې درد سو. سر مې نوکی پورته کړ. د څنګل په رګ پورې مې يو نری پيپ بند و. د سيروم له کڅوړې څخه يو يو څاڅکی پيپ ته راتېرېده. مړوندونه مې په سپينو ريتاړو باندې په چپرکټ پورې تړل سوي وو. يوه پښه مې تر بلې پورته پر يوه شي اېښوول سوې وه. ښی پونده مې نری نری خوږېده. په چپ ورانه پورې مې يو شی تړل سوی و. خوله مې ډېره وچه وه. ژبه مې تالو پورې نښتې وه. په سختۍ سره مې وويل: اوه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

بېرته مې سترګې سره ورغلې. چا مې په خوله کښې په کاشوغه باندې اوبه راواچولې. دوه درې غوړپه مې وکړل. بیا مې سترګې پرانیستلې. په سپینو جامو کښې، شنه خولۍ پر سر، یوه سپینه نجلۍ، ګیلاس په لاس سر ته مې ولاړه وه. د هغې له لاسه مې په سر باندې ګیلاس پورې وواهه. چیغه مې وکړه: ځغله ! بې شرمې !

کړنګ سو ، ګیلاس ولوېد. هغه په تلوار سره دوه ګامه شاته سوه. په سختۍ سره مې پر ژبې باندې یو څه نارې راټولې کړې، بیا مې د هغې خوا ته ورتو کړې.

په رډو سترګو یې راوکتل. هېڅ یې ونه ویل. په منډه له کوټې څخه ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم څپرکی

د جنت خوبونه

هر وخت چې به مې د مور په سترګو کښې اوښکې ولېدې، پلار به مې رایاد سو. ما هغه نه و لیدلی. ما ګومان کاوه چې ټول کوچنیان به یوازې مور لري؛ خو یو وخت مې ولیدل چې د ګاونډیو ماشومان پلار هم لري. له مور څخه مې پوښتنه وکړه چې زما پلار چېرته دی؟

هغې په غېږ پورې ونیولم، لاسونه یې رانه تاو کړل. هېڅ یې ونه ویل.

سر مې پورته کړ. سترګې یې له اوښکو ډکې وې.

بیا مې وپوښتله: ادې ! زما پلار ولې کور ته نه راځي؟

د ادې اوښکې روانې سوې. په ژړا یې وویل: نانیه ! پلار دې جنت ته تللی.

ـ نو ته ولې ژاړې؟

بیا یې په غېږ پورې ټینګ کړم: هېڅ.

ـ جنت چېرته دی؟

ـ په اسمان کښې.

ـ په اسمان کښې؟ نو پلار مې څنګه ورو خوت؟

ـ پرښتو له ځان سره یووړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ــ کله به بېرته راسي؟

پر تندي باندې يې ښکل کړم، ويې ويل: چوچيه! هغه بېرته نه راځي. موږ به ورسو.

ــ کله؟

ــ هر وخت چې د خدای خوښه وي.

له هماغې ورځې مې جنت ته د تلو خوبونه لیدل. مور راته ویلي وو چې جنت ډېر ښکلی ځای دی. شنه باغونه پکښې کې دي. د شېدو رودونه او د شاتو ویالې لري. هلته نه ګرمي سته نه یخني. هر قسم مېوه چې وغواړې، درته رسېږي.

مور راته د جنت هر څه ويلي وو؛ خو د حورو، غلمانو او د شرابو يې څه راته نه وو ويلي. درې کاله وروسته مې بيا د جوماټ د ملا صاحب له خولې د جنت نورې خبرې هم واورېدې.

يوه ورځ مې د ګاونډي زوی ولید. پلار يې چې راغی، ده ورمنډه کړه. ځان يې هغه ته ورساوه، په پښو پورې يې ونښت. هغه ورته ټيټ سو، سر يې ورښکل کړ، يوه دانه کېله يې په لاس کښې ورکړه. هلک کېله سپينه کړه. يو شخوند به يې وکړ، بيا به يې ما ته راوکتل. کېله يې چې خلاصه سوه، راته ويې ويل: زما پلار خو راته هره ورځ کېلې راوړي.

ما ورته وويل: څه بچيه! زما پلار خو په جنت کښې دی. هلته هر قسم ميوه سته. ما ته به ډېرې مېوې وساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وويل: وه ليونيه، ستا پلار خو شهيد سوی. هغه خو شوروي‌انو وژلی دی.

ما وويل: دروغ ولې وايې؟ پلار خو مې پرښتو اسمان ته بولی.

هغه راته کمپ ته نژدې غونډۍ راوښوده چې پر سر يې زرغونې او شنې جنډې رپېدلې. ويې ويل: پلار دې هلته ښخ دی.

بله ورځ نيکه مې غونډۍ ته بوتلم، پر يوه قبر يې ودرولم. راته ويې ويل: هغه مو دلته ښخ کړی و؛ خو پرښتو د خدای په امر اسمان ته يووړ.

يو څو مياشتې چې تېرې سوې، زموږ کمپ ته نوې کډه راغله. موږ د سپينو کېږديو او ختينو کوټنيو په منځ کې په موټر پسې منډې وهلې. موټر زموږ د کور له درگاه سره ودرېد. له موټره يو ځوان له تورې لونگۍ سره راکښته سو. د پيک اپ شاته، د کاليو په منځ، په توره برقه کښې يوه ښځه هم ناسته وه. ښځه راکښته سوه او ژر زموږ په کور ننوته. نيکه او دغه بل سړي له موټر څخه شيان راکښته کړل، زموږ کور ته يې يوړل. مور راته وويل چې دا دې اکا دی او دا يې ماينه ده. وروسته پوه سوم چې اکا دا څو کاله په کلي کښې پاته سوی و چې واده وکړي؛ خو زما پلار راغلی و چې جهاد وکړي.

څو مياشتې مې ښه ساعت تېر و. هر وخت چې اکا به مې په کمپ کښې و؛ نو مازديگر به يې له ځان سره پر غونډيو گرځولم. د خوراک يو نيم شی به يې هم راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

رانیوه. ما به هغه نه خوړ، په کمپ کښې به مې نورو هلکانو ته ښکاره کاوه. په خوړلو کښې یې دومره خوند نه و، ټول خوند یې په همدې کښې و چې هلکانو ته یې وښییم.

خو دغه خوشحالي لنډه وه. یوه شپه د مور د ژړا ږغ راویښ کړم. هغې د کوټې په خړ دېوال پورې تکیه کړې وه. د تور پوړني په پیڅکه یې اوښکې پاکولې. په ژړغوني ږغ یې ویل: زه سر سپینومه. زه هېڅ څوک نه کوم. زه به مې زوی رالوی کم. همدا مې هر څه دی.

مخامخ د دېوال ته نیکه ډډه لګولې وه. په ګڼه سپینه ږیره کښې یې ګوتې تېرولې. څو شېبې غلی و. سترګې یې د چت په تورو او سپنیزو ګاډرونو پورې ګنډلې وې. سپینه لونګۍ یې له سره ایسته کړه، څنګ ته یې پر نیالۍ کښېښوه. د سر تار تار ویښته یې چې په پوستکي پورې سرېښ وو، وګرول. بیا یې وویل: ما همدومره درته وویل چې ته ځوانه یې چې بیا خلک راپورې خبرې ونه کي. نوره دې خوښه خپله.

له هغې ورځې وروسته به اکا چنداني زما په کیسه کښې نه و. نه یې پر غونډیو ګرځولم، نه یې شیان راته رانیول. زه نه پوهېدم چې هغه ولې بدل سوی دی؛ خو څو کاله وروسته بیا خبر سوم چې اکا غوښتل مورمې ځان ته په نکاح کړي؛ خو مور مې نه وه منلې.

د دوی له راتګه چې څو میاشتې نورې ووتې، د اکا زوی پیدا سو. تک تور لکه د خپلې مور و. نوم یې هم تورکی سو. سترګې یې وړې وړې او خوله یې لویه وه. خوله یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ان په هغه اولو ورځو کښې دومره لويه وه چې ما به دوې دانې چوشکې يوځايي په خوله کښې ورمنډلې.

اکا نور بيخي زما په کيسه کې نه و ؛ خو بابا به نازولم. تورکۍ کرار کرار لويېده، هغه چې په خاپوړو سو ، نيکه هم د هغه ملګری سو. د تورکي خندا ته به يې خندل. ځان نه به يې آس جوړ کړ، هغه به يې په شا کې کښېناوه، د اکا ماينه به هغه ټينګ نيوه او نيکه به په کوټه کې ګرځاوه. نور نو هېچا په ما پسې سر نه ګرځاوه، د هېچا نه خوښېدم. يوازې به مور په غېږ کښې نېولم او کله کله به يې ښکلولم. تورکي ته مې سخته رخه راتله. نيکه چې به هغه په غېږ کښې ونيو ، زه به کرار ورغلم، لاس به مې په کراره د تورکي کوناټي ته ورساوه، ټينګه نوکاره به مې ورولګوله. د هغه ژړا به پورته سوه. نيکه به د اکا ناوې ته ورناري کړې: خديجې ! راسه دا ټيزن دې واخله. هر وخت زما په غېږ کښې ژاړي. خو نيکه نه و خبر چې دا کار زما و. بيا به زه د هغه پر ځای د نيکه غېږې ته ولوېدم او په زړه کښې به خوشحاله وم. څومره چې لويېدم، هماغومره مې له تورکي څخه کرکه زياتېدله. موږ چې په کوټه کې وو ، د هغه درې خويندې او دوه ورونه پيدا سول؛ خو له نورو څخه مې کرکه نه کېدله، يوازې تورکی مې بد ايسېده.

له اکا څخه مې خوا بده وه. همزولو به پيغور راکاوه چې څنګه دې څو ورځې مزې کولې، که د نر زوی يې؛ نو اوس هم شيان رانيسه. اکا خو دې نور شی درته نه رانيسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

کله چې د مور په باب د هغه پر نیت پوه سوم؛ نو په زړه کښې مې ورنه کرکه پیدا سوه. د هغه د لاس ښکلول را باندې ډېر غمېدل. یو دوه واري مې د هغه لاس مچ نه کړ؛ خو مور راته په غوسه سوه چې بې ادبي مه کوه، سړی د مشرانو لاسونه ښکلوي.

تورکی چې یو څه غټ سو؛ نو ما به کله کله واهه. هغه ډېر شیطان و. زما په شیانو به یې کار لاره. ما به د ژاولو او بیسکوټو کاغذان چې هلکانو به ایسته غورځول، راټولول او په کور کښې به مې تر لیمځي لاندې پټول. پر دې کاغذانو به ښکلي رنګه عکسونه وو. تورکي زما کاغذان څیرل او ما به ورته څپېړې ورکولې. هر ځل به د هغه مور راغله او زه به یې ووهلم. مور یې د سنډا په شان غټه وه، تکه توره. ما په زړه کښې توره بلا بلله. هغه زما د مور غوندې بې خولې نه وه، ډېره پلیته ژبوره وه. یوه ورځ چې زه یې په څپېړو ووهلم، پزه مې وینې سوه. مور چې مې پزه پرېولله، ورته ویې ویل: خدیجې ! له لاس سره دې لړ پام کوه. نانی دې ژوبل کړی.

هغې وربانده چیغه کړه: نو دی ولې زما ګلالی زوی وهي. چې دومره دربانده ګران دی؛ نو له ځان سره یې ساته.

ادې وویل: دا خو مومنان (ماشومان) دي، یو سات خپه یو سات خوشاله.

تورې بلا وویل: ستا زوی خوغټ سړی دی، کوچنی خو نه دی.

ادې را ته نصیحت وکړ چې د اکا په اولادونو کار مه لره؛ خو ما به خپل کار کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اووه کلنۍ غاښ مې لا نه و لوېدلی چې سبقان مې شروع کړل. بغدادي قاعده مې په میاشت کښې زده کړه. بیا ملا صاحب راته قران شریف شروع کړ. لا کال نه و پوره چې غاښ مې ولوېد. بل کال ته مې قران شریف ختم کړ. مور مې ډېره خوشحاله وه. ما به چې د هغې خوشحالي ولیده؛ نو لا زیات سبقان به مې ویل. وروسته امام صاحب راته قدوري، خلاصه، مونیه، او شروط الصلاة وویل. د تورکي هېڅ شی نه زده کېده. هغه چې لوی سو، ان دوه غاښونه یې لوېدلي وو چې ما به په کور کې سبقان ورته ښوول؛ خو د هغه سر په څه شي نه خلاصېده. چې رښتیا سي، زه د هغه پر تمبلۍ خوشحاله وم.

دې وخت کښې مې نیکه مړ سو. یوه ورځ یې پر خپل ټټر باندې لاس کښېښوو چې ځیګر مې خوږېږي. اکا هغه په موټر کښې واچاوه چې هسپتال ته یې بوځي. یو دوه ساعته وروسته یې بېرته په هماغه موټر کښې مړی راوړ. د نیکه په ژوند دومره نه ځورېدم. د پلار مینه به مې په هغه ماتوله؛ خو د هغه په مرګ بیخي یوازې سوم. وروسته له موږ سره د اکا چلند لا پسې خراب سو. هغه خپلې تورې ښځې ته هېڅ نه ویل؛ خو زما مور به یې کله کله وهله. ښځې به یې هر وخت پیغور راکاوه چې تر کله به زموږ خیرات ته ناست یاست، ورسئ ځان ته کوم کسب کار وګورئ. سبقان خو ښه ویلای سئ، کار ته مو بیا ملا ماته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

مور مې غاړې رغولې. ما سبقان ويل او په کوځو کښې مې خالي بوتلان او کاغذان راټولول او پر کباړي مې خرڅول. ما ګردې پيسې مور ته ورکولې او هغې اکا ته.

يوه ورځ يو تور سړی چې د مولويانو په شان يې سپين دستار تړلی و، له دوو نورو سره چې سپين ګرد لمني کميسونه يې تر ښنګرو پورې رسېدل او يوازې يې پر زنو باندې لنډکې ږيرې لرلې، زموږ د کمپ جومات ته راغلل. د دوی پر سرونو يو بل ډول دستار و چې ما پخوا نه و ليدلی. شمله يې نه لرله. د دستار درې څنډې يې پر اوږو او شاټ ځړېدې. له هغوی سره دوه موټره فوجيان هم راغلي او د جومات شاوخوا ته درېدلي وو. هغوی په عربي ژبه زموږ ملا صاحب ته څه وويل. ملا صاحب زه او درې نور کسان ورته وښوولو. هغوی څو شېبې نورې هم سره خبرې وکړې. بيا ملا صاحب موږ ته وويل چې شيخ صاحب په کوټه (کوېټه) کښې مدرسه لري. له جوماتو څخه تکړه طالب العلمان راټولوي او مدرسې ته يې بيايي. شيخ بيا څه وويل او ورپسې ملا صاحب د هغه خبرې موږ ته وکړې: شيخ صاحب په خپله مدرسه کښې درې وخته ډوډۍ درکوي، د شپې ځای درکوي، جيب خرڅ هم درکوي. تاسو په خپلو کورونو کښې دا خبره وکئ. شيخ صاحب بله جمعه راځي او د چا چې خوښه وي مدرسې ته به يې بيايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې سودا ایي وه؛ خو ما تر بلې جمعې شپې شمېرلې چې کله به شیخ صاحب راځي او ما له ځان سره بیايي. کور راباندې غمېدلی و. د اکا او تورې بلا او د تورکي زغمل راته سخت و. زړه مې غوښتل چې ژر دې جمعه راورسېږي چې مدرسې ته لاړ سم. دغه ورځ هم راورسېدله. زه له درېو نورو هلکانو سره دارالعلوم ته ولاړم. دا مې اول ځل و چې کوټه مې لیدله. غټ غټ مارکېټونه، پاخه سړکان، رنګ رنګ موټران او ډېر نور شیان پکښې وو. زموږ مدرسه خورا لویه وه. له درګاه څخه یې رانیولې تر اخر سره پورې د مرمرو سپینې ډبرې لګېدلې وې. هورې نور طالب العلمان هم وو، له نورو کمپونو څخه یې هم هلکان راوستي وو. هلته یې له ټولو څخه امتحان واخیست، بیا یې زه او عبدالهادي په یوه جماعت کښې کښېنولو؛ خو دوه نور اندیوالان یې رانه بېل کړل.

زموږ جماعتونه چې معلوم سول، د مدرسې ناظم په ګردو ځایونو وګرځولو. د درګاه په چپ لاس کښې د استنجا ځایونه او لېټرینونه(تشنابونه) وو. د غسل کوټې هم هماغلته وې. ما پخوا داسې څیزونه نه وو لېدلي. شاور، بایلر، نل او کموډ مې اول ځل په همدې مدرسه کښې ولیدل او ګومان کوم چې نورو هلکانو هم پخوا داسې شیان نه وو لیدلي. د مدرسې ناظم راته وویل چې د اودس د وچولو لپاره به لوټې نه استعمالوو که نه نو د کموډ نلونه به بند شي. ده راته تشناب کاغذ راکړ چې استعمال یې کړو. بیا یې زموږ د درس خونې راوښودلې، په درېو دیوالونو پورې لګېدلې لویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

کوټې، د ګردو کوټو دروازې غولي ته خلاصېدې. د دغو کوټو په کونج کې دویم چت ته لاره ختلې وه، موږ په ناظم پسې وختلو، په دویم چت کښې مو د خوب خونې وې، په هره خونه کې لس کټونه.

وروسته ناظم صاحب د ډوډۍ خونې ته بوتلو. په اوږده کتار یو په بل پسې ودرېدو. آشپز هرو دوو کسانو ته په یوه نکلي پتنوس کې یوه کاسه ښوروا ، دوې ټوټې غوښه، دوې دانې وچه ډوډۍ، دوې دانې کیلې، ورکول. ډېره موده کېدله چې کیله مې نه وه خوړلې. وروستی ځل مې چې غوښه خوړلې وه، هغه مهال و چې نیکه مړ سوی و. اکا سخوندر حلال کړی و او جنازې ته راغلو کسانو باندې یې وخوړله. ما په هغه ورځ غوښه وخوړه خو پر خوند یې پوه نه سوم.

تر ډوډۍ وروسته ولاړو چې اودسونه وکړو. د غولي په منځ کښې د اوبو لوی ډنډ و، دومره لوی چې موږ کم زیات دوه سوه کسه طلباو په یوه وار اودسونه پکښې وکړل. د ډنډ په شنو کاشیو کښې اوبه د اسمان په شان شنې ښکارېدې. اودسونه مو چې وکړل، حوض ته مخامخ لویه جامع ته ورننوتو ، دوه چتونه یې لرل. ګردۍ ګنبده یې دومره لوړه وه چې که شل کسان هم یو د بل پر اوږو سپاره سوي وای لا به یې هم ګنبدې ته لاس نه وررسېده. ګنبده همدومره پراخه هم وه. ښکلي رنګه ګلان پرې رسم سوي وو. د ګنبدې په منځ کښې په لس دولس ګزه اوږده طلایي رنګه زنځیر پورې د څراغونو ګېډۍ ځوړنده وه چې دوی ورته قندیل ویل. څلور رکعته سنت مو وکړل، بیا د سرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غالیو پر مصلی ګانو کېناستو چې امام صاحب فرض شروع کړي. په چت پورې ځړېدلې پکې چالانې وې، خوندوره یخه هوا یې راشړله. ما سر ورته پورته نیولی و. د هر صف له پاسه دو لس دانې پکې وې.

ملا امام صاحب په منبر کې ودرېد. محراب او منبر له یشمي مرمرو جوړ وو، له پاسه یې د مرمرو پر بله ډبره کلمهٔ طیبه په تور رنګ حک سوې وه. امام صاحب چې تکبیرونه ویل، خواږه اواز به یې په لوړه ګنبده کې انګازې کولې.

په مدرسه کې یې سمه ډوډۍ راکوله. سهار یې ملایي راکوله، د شپې به یې کله پټاټې، کله سبزي او کله لوبیا یا دال پخول. په غرمه کې یې له غوښې او ښوروا سره مېوه هم راکوله. ما به څو ورځې د خپلې برخې مېوه سره یوځای کړه او چې کور ته به تلم، مور ته به مې وړله. په هره میاشت کښې به یو ځل کور ته تلم. د جیب خرڅ روپۍ چې په مدرسه کې یې راکولې، د هغې نیمایي به مې هم مور ته ورکوله. په مور پسې ډېر خپه کېدم؛ خو میاشت وروسته به هم چې کور ته تلم، بیا به هم د اکا او د تورې بلا چلند راسره نه و ښه. ما به چې مور ته د سبقانو کیسې کولې، د اکا ماینې به تر سترګو لاندې راته بدبد کتل. کله کله به یې طاقت نه کېده او ویل به یې چې: دا هسې خوشې خبرې دي، نر هغه دی چې پیسې وګټي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

خو مور به شاباسي راکوله. یوه جمعه چې کور ته ولاړم، د ادې تر چپې سترګې لاندې شنه لیکه تاوه وه. سترګه یې سره اوښتې او پړسېدلې وه. پوښتنه مې وکړه چې دا ولې؟

هغه موسکۍ سوه، ویې ویل: هېڅ نانیه! همداسې مې سر رابانديې وګرځېد. ولوېدمه.

ما وویل: دا نو څنګه چې بل ځای دې نه دی ژوبل، یوازې دې سترګه خوږ سوې ده؟

هغې وویل: نانیه، سترګه مې په درګاه پورې ولګېده.

زه پوه سوم چې خبره رانه پټوي. توره بلا همداسې ناسته وه، له کوټې څخه بیخي نه وتله.

ما چې مور ته د جیب خرڅ پیسې ورکولې، هغې رانه وانه خیستې. ویې ویل: نور به چې راځې، پیسې به دې اکا ته ورکوې.

- ولې؟

- نانیه! زه به په پیسو بانديې څه وکم؟ اکا دې د کور خرڅ راوړي، ما ته ډوډۍ راکوي، جامې راته کوي؛ نو ته دې پیسې هغه ته ورکوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا چې راغی ما ورسره د لاس روغبړ وکړ؛ خو لاس مې یې ښکل نه کړ. هغه ځو شېبې ترېو تندی کښېناست؛ خو څنګه چې پیسې مې په لاس کښې ورکړې، د تندي ګونځې یې رنګې سوې.

په مدرسه کښې خوشاله وم. زه او عبدالهادي په سبقانو کښې تکړه وو. استادان رانه خوښ وو. عربي ژبه مو زده کړه. ورسره مو د صرف و نحو، بلاغت، منطق، ترجمه، تفسیر، فقه او حدیث کتابونه هم وکتل. هره جمعه به د مجاهدینو څو کسان زموږ مدرسې ته راتلل. دوی به په افغانستان کښې د مجاهدینو د مېړانې کیسې راته کولې. د جهاد فضیلت به یې بیاناوه. د شورویانو او خلقیانو ظلمونه به یې هم یادول چې څنګه جوماتونه په بمونو الوځوي، عالمان وژني، پر کلیو بمباری کوي، نه انسان پرېږدي، نه حیوان، ټول له یوې مخې قتلوي، قران شریفونه سوځوي، ان په لېټرینونو کښې یې اچوي.

زما وینه به په جوش راغله. زړه مې غوښت چې زه هم جهاد ته ولاړ سم؛ خو دوی به یوازې هغه طالب العلمان جهاد ته بیول چې ږیرې به یې راغلې وې. ما به هره ورځ دعا کوله چې خدای دې ژر زما پر مخ ږیره راولي. په کال کښې به یې دوه ځله یوه یوه هفته نظامي درسونه هم راکول. د کلاشینکوف خلاصول او بېرته تړل مې زده کړي وو. د هفتې په پای کښې یې د ډزو میدان ته بېولو. دغه ځای ډېر لرې د غرونو په ډډه کښې و. له لرې به مو ولاړې تختې چې د انسان عکسونه ورباندې لګېدلي وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ویشتلې. وسله چې به مې په لاس کښې ونېوله، ډېر به خوشاله سوم. ځان راته د زمري غوندي مېړنی ښکارېده. اکا مې په دې هم بد ابسېده چې غټ سړی و ؛ خو جهاد ته نه ته. هغه د ښځو په شان و، کرار یې په کور کښې اړولي وو. په کمپ کښې یې یو دوکانګی جوړ و. تورکی یې هم له ځان سره په دوکان کښې کښېناوه. د دین او د جهاد غم ورسره نه و، بس د دنیا ګټې ته یې سترګې نیولې وې، آخرت ځنې هېر و.

په مدرسه کښې مې څلورم کال و چې افغانستان ازاد سو. مجاهدین کامیاب سول. اکا کډه بار کړه او کلي ته روان سو. زه او ادې هم هلمند ته ورسره ولاړو ؛ خو کلي خوند رانه کړ. هره خوا ړنګ کورونه، کند وکپرې لارې او شاړې ځمکې وې. په لاره کې د سړک په غاړو کې وران ټانکونه، سوځېدلي موټرونه، د اوسپنو غټې ټوټې او د غټو مرمیو خالي نلۍ پرتې وې.

سهار وختي په تیاره کې له کوټې راروان سوي وو، کلي ته ماښام ورسېدو. کالي مو د ګاونډي په کور کې کښېنته کړل. شپه مو هماغلته وکړه. زه، اکا او تورکی د کور له نارینهوو سره په بېټک کې ناست وو، نور د ننه په سرای کې په بله کوټه کې وو. هغوی راته چرګ حلال کړی و، خوندوره ښوروا یې پخه وه. سخت وږی وم، په لاره کې مو یوازې ابشېدلې هګۍ په ډوډۍ پورې خوړلې وې. همدا چې د ماخستن لمونځونه مو وکړل، خوب راغی.

د سهار تر لمانځه وروسته اکا وویل: راځه چې خپل کور درباندې ووینم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کور باموونه نږېدلي وو ، د ختېو د بوالونه یې نیم روغ او نیم ړنګ وو. د کور په انګړ او شاوخوا کې یو زنګون وابښه ولاړ وو او ځای ځای د بمونو غتې او ورې اوسپنې پرتې وې. د څاه د بوالونه نړېدلي وو. په ژی کې یې ودرېدم، سر مې ورواړاندې کړ. زما تر بوټ لاندې ورې ډبرې وښويېدې او په څاه کې ولوېدې؛ خو له اوبو سره د لګېدو ږغ یې رانه غی.

اکا راباندې ږغ وکړ: پام چې ونه لوېږې. لږ لرې ودرېږه.

د څاه دایره ارته سوې وه، په دبوالونو پورې یې ګڼ بوټي راشنه سوي وو. د کړکیو او دروازو ځایونه وو ؛ خو خپله کړکۍ او دروازې یې ورکې وې.

په یوه کوټه ورننوتم، دوه درې چوغکې والوتې، ولاړې او د توت پر ونې کښېناستې. د کوټې په دېوالونو کې مارغانو ځالې جوړې کړې وې.

د کلي کاربزونه وچ وو. زموږ د څاه په شان د کاریزونو دبوالونه هم نړېدلي وو.

یوه میاشت مې په کلي کښې تېره کړه. له اکا سره مې د کور په جوړولو کښې یو څه مرسته وکړه؛ خو ډېر کار مې نسو کولای، ژر ستړی کېدم.

زه چې هلته وم، زموږ د کلي او د شاوخوا کلیو شپږ کسان پر ماینونو وختل. دوه یې شهیدان سول او د څلورو پښې غوڅې سوې. مالونه خو به هره ورځ پرې ختل. یو ځایګی هم امن نه و. سړي ته بیخي نه معلومېدل چې په کوم ځای کښې خطره سته

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

او چېرته نسته. میاشت چې پوره سوه، نور مې گوزاره نه کېده. بېرته له یوه کلیوال سره کوټې ته ولاړم، مدرسې ته مې ځان ورساوه. د عبدالهادي دوی کور لا په کمپ کښې و. هغه به چې کور ته ته، کله کله به یې زه هم له ځان سره بېولم. دوی د کندهار وو. پلار یې ویل چې په کلیو کښې لا گوزاره کېږي؛ خو په ښار کښې نه. د وطن حالات سم نه رامالومېږي.

عبدالهادی مې نو د راز ملگری او پوخ انډیوال و. هر وخت به مې له هغه سره خواله کوله. هغه د اکا او تورکي دوی په هر څه خبر و. عبدالهادي خورا غیرتي ځوان و. په تقوا کښې یې هم جوړه نه وه. اکثره وخت به یې د تهجد لمونځونه کول، په دوو روژو کښې یې اعتکاف هم وکړ. همدا یې ارمان و چې فلسطین او مقبوضه کشمیر دې ازاد سي.

دوه کاله نور مې هم سبقان وویل. په وطن کښې حالات خراب وو. د تنظیمونو تر منځ جنگ روان و. ما په دې دوو کلونو د کور کلي احوال نه درلود؛ خو یوه ورځ چا خبر راوړ چې مور دې ناجوړه ده، ته یې غوښتی یې.

پر سبا یې د کلي خوا ته وخوځېدم. همدا چې له بولدکه واوښتم، د ټوپکیانو ظلم شروع سو. چې گورم هر یو ــ دوه میله لرې، یو یو پاټک جوړ دی. پر ځینو پاټکونو د رباني، پر نورو د گلبدین او پر یو نیم د نورو جهادي لیډرانو عکسونه منښتي وو؛ خو نور شیان یې سره ورته وو. په هر پاټک کښې لس دولس کسه ببر سري او یو دوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لغړزني هلکان ناست، څوک مسخرې کوي، څوک غېږه باسي. د چا په لاس کښې تر لستوني لاندې کرک پټ دی، چا د کوڅه ډبه سپي په غاړه کښې پـــــړی تـــړلی، دې خوا ها خوا ته یې څکوي او سات پرې تېروي. په هر پاټک کښې به یې موټر دراوه او له موټروان څخه به یې پیسې غوښتې. بیا به دعوې دنګلې وې. موټروان به زارۍ او رنګارنګې پلمې کولې:

_کومندان صایب ! والله که یې لرم. موټر مې خراب سوی و. ټولې پیسې په موټر باندې ولاړې، _اوله پېره مې ده. والله که مې اوغانۍ لا ګټلې وي. د سپرلیو کرایې مې په تیلو ورکړې، _صایبه له هغې خوا تش روان سوی یم.

خو دغو پلمو به په یو نیم ځای کښې کار وکړ. په نورو ځایو کښې به چې څو پورې یې پیسې نه وې ورکړې، قدم یې هم نه سو اخیستی. یو څو ځایه خو موټروان غریب څپېړې هم وخوړې. د کندهار ښار ته نژدې د بولدک دوراهي ته چې ورسېدو، د حکومت پاټکونه شروع سول. په اول پاټک کښې یې سخت تلاشي کړو. زما په جیب کښې د مدرسې کارت و. بس په همدې یې ونیولم چې ته د پاکستان جاسوس یې. ما چې هرڅه ورته وویل چې زه خو په مدرسه کښې سبقان وایم، د هغه خبره یوه وه. اخر موټروان څنګ ته کړم چې وه لیونیه دا څه لانجه دې راخیستې ده. ورکه، یو څو روپۍ ورکه چې خوشې دې کي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

پاټک والا مې جيب ورسره سم نيم کړ. په دويم پاټک کښې يې بيا زموږ موټر ودراوه. يوه ببر سري له خيرنو وينښتو سره خپل سر د موټر په کړکۍ ننه ايست، په لوړ اواز يې وويل: هغه مدرسې والا کوم يو دی؟

ما وويل: زه يم وروه ! خدمت ښيبه.

له موټره يې کښته کړم. هماغه د اول پاټک کانې دلته هم راباندې وسوې. خو دا ځل يې جيبونه راته بيخي تش کړل. شپه مې په ښار کښې د عبدالهادي د يوه خپلوان کره وه. يو څه پيسې مې ځنې پور کړې. پر سبا يې د کلي په لور روان سوم. له کندهاره هاخوا هم خبره هماغه وه. هرځای پاټکونه او د لارويانو شکول. د سنګين تر دوراهي پورې په کانکريټي سړک کې ځای ځای کندې جوړې وې. موټروان وويل: «پخوا به مجاهدينو دلته ماينونه ښخول چې حکومتي موټرونه والوځوي؛ خو دا نه وه معلومه چې څوک پر برابرېږي. يو ځل د هرات په مسافرو ډک بس په ماين والوت، د ټانک ضد ماين به و، موټر يې لس ګزه هاخوا ته غوځار کړی و. د سړک په غاړه، د موټر پر ټوټو باندې د مړيو غوخ اندامونه پراته وو. هاغه لښتی وينې؟ هغه له وينو ډک شوی و.»

له دوراهي چې د سنګين خوا ته وګرځېدو، ډمبر ختم سو. په خامه سړک روان وو. د سړک په څنډو کې د ټانکونو او عسکري موټرو جنازې لا هم هماغسې پرتې وې؛ خو تر پخوا لغړې ښکارېدې. لکه ټپوسان چې د مړه ښاروي پر جسد برابر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، غوښې يې خوړلې وي او هډوکي يې پرېښي وي. موټروان وويل: «کباړ والاوو هغه څه چې په اسانه غوځېدای شول، وړي دي. په دې درنو او سپنو يې زور نه رسېږي که نه دا به يې هم بار کړي وو.»

لس نيمې بجې سنګين ته ورسېدو. غټ بازار په کې جوړ و. دوکاندارانو د خپلو دوکانونو مخې تـه اوبه شيندلې وي. دلتـه د نورې لارې غوندې موټر دوړې نـه بادولې. په ختيڅو هوټلونو کې د سندرو ږغ اوچت و، دومره لوړ چې لـه سل ګزه لرې اورېدل کېده: «يار مې هندو زه مسلمان يم، د يار د پاره درمسال جارو کومه.»

ما سر وښوراوه، لاحول ولله مې وويل.

موټروان راته کړه: ولې، شريکه. دا خو عبيدالله جان دی. زبردسته خوږ ږغ يې دی. څومره ښې لنډۍ وايي.

ومې ويل: که خوږ دی که تريخ؛ خو ناروا دی.

موټروان لکه زما خبره يې چې بيخي نه وي اورېدلي، وويل: عجبه ځواني يې وه. ناځوانو په دښته کې وواژه.

- چا؟

- مجاهدينو. د خلقيانو اول که دويم کال و.

حيران شوم چې مجاهدينو يو وخت خلک د بدعت په خاطر واژه او اوس پخپله په غلاوو او ناروااوو لګيا دي. ظالمانو خپل جهاد يې پخپله برباد کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

غرمه د کجکي بازار ته ورسېدم. د هلمند سیند مې ولید چې لکه درونــد سړی کرار روان و. پر سیند باندی د لرګیو زوړ پول د موټرانو د تېرېدو پر وخت، لکه د بوډا سړي اواز لړزېده او ګړېږده. باري موټر پرې نه سو تېرېدای. د پله په دې خوا کې یوه لاري ولاړه وه، پنډیان لګیا وو بار یې کوزاوه. څو نورو بیا په لاسي ګاډیو کښې شیان د پله پورې غاړې ته ایستل. دې خوا ته بیا بله لاري درېدلې وه، نورو پنډیانو بېرته بار له لاسي ګاډیو لاری، ته خېژاوه. په بازار کې کورونه تر پخوا ډېر سوي وو. بازار هم نوکي لوی سوی و. دوه درې دوکانونه خو ما وګڼل. د بازار په منځ کښې د زمینداورو اډې خوا ته روان وم چې چا راباندې ږغ وکړ: عبدالستاره !

شا ته مې وکتل. اکا و. هغه په کجکي بازار کښې د پرچون دوکان جوړ کړی و. بېرته ورسره وګرځېدم. له نانوایي څخه یې درې دانې ډوډې واخیستې، د نانوایي له څنګ سبزي فروشي نه یې نیم پاو مستې واخیستې. د دوکان مخې ته توشکي غېړه راکړه. اکا د مستو کڅوړه ورته ونیوه: هه، درواېې خله، شړومبې جوړې کړه.

د دوکان په غولي پر نیالیچې کېناستم. اکا مچ شړونی واخیست، د مالونو له سره یې دوړې وڅنډلې، ویې ویل: دا دوړې دې خدای ورکړې کړي، پوزې ته یې رسولی یم.

بیا یې یوه ټوټه ټوکر واخیست، په اوبو کې خیشت کړ، اوبه یې ونښتیځې او د ویټرین شیشې یې ورباندې پاکې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورکي د سترخوان وغوړاوه. د شړمبوډکه کاسه یې په منځ کې او درې دانې ډوډۍ یې د دسترخوان په څنډو کې کېښودې. د پټاټو شکنه یې باندې کړې وه، ښه پرېمانه مرچک یې هم په کې اچولي وو. ډېره موده پسته مې د کور ډوډۍ خوړله، ډېر خوند یې راکړی و. د مازدیګر لمونځونه مو وکړل. لمر لا جګ ولاړ و چې خلکو د دوکانونو په بندولو بنا وکړه. ما وویل: په کوټه کې خو دوکانونه ان تر ماخستننه خلاص وي.

تورکي چې د دوکان له مخې یې شیان دوکان ته ننه ایستل، وویل: که لمر ډوب شو بیا به سړی ونه شي، بیا نه سو تلای. په لاره کې مو غله شکوي.

اکا د خپل او د بل دوکان تر منځ له نرۍ لارې خپل موټرسیکل راوایست. ما و تورکي د دوکان لرګینه دروازه بنده کړه. اکا موټرسیکل چالان کړ. تورکی د اکا شا ته کېناست او زه ورپسې.

لا نه وو خوځېدلي چې چا رېغ وکړ: یو کس مو ما سره شئ، زه یوازې یم. دا ځوان خو مې ونه پېژاند.

اکا وویل: وراره مې دی. له کوټې راغلی. تورکیه ! ورشه لالا سره کېنه.

له بازاره ووتو، په دښته کې د قبلې خوا ته روان شوو. نژدې ماښام کاریز ښار ته ورسېدو. کور مو بدل سوی و. د تېر ځل په شان اوس وابنه ورنه نه و چاپېر. دېوالونه کاه ګل وو. لویه کانټېنري دروازه په کښې لګېدلې وه. د دروازه په خوله کې لوی بېټک ودان و. د سرای په منځ کښې یوه دوکانچه جوړه وه چې شین چمن پکښې ولاړ و. مخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ته يې د شپې د ګلانو پټي و. د شبيو بوی ان د سرای په درګاه کښې د سړي په سپږمو لګېده. يوازې زموږ نه، د ټول کلي کورونه سم شوي وو.

يوه هفته مې په کلي کښې تېره کړه. هلته هم وضع چنداني ښه نه وه. د حزب او حرکت د قومندانانو تر منځ اخ و ډب روان و. زموږ د کلي قومندان په حرکت کښې و. هغه د اکا انډيوال و. زما له راتګه چې خبر سو، يوه شپه يې له اکا سره ميلمه کړم. د مېلمنو لويه کوټه يې په ټوپکوالو ډکه وه. د کوټې په بر سر کښې قومندان پښې غځولې وې. په څنګ کښې يې د پنځه لس- شپاړس کالو يو تک سپين لغړ زنی هلک ناست و. هغوی به يو د بل په غوږ کښې سره پسېدل او بيا به يې خندل. قومندان به له خندا سره د هلک پر ورنونو ګوتې ټينګولې.

ډوډۍ چې خلاصه سوه، د ماختن لمونځونه مو په جمع سره وکړل. وروسته هغه سپين هلک له ټو نورو کسانو سره ووت. څو شېبې وروسته په سره کميس کښې يوه نجلۍ کوټې ته را ننوته. اوږده ويښته يې تر ملا پورې خوشې کړي وو، شونډې او غومبري يې سره کړي وو، سترګې يې تورې کړې او پر تندي باندې يې شين خال وهلی و. ورسره يو سړی دوتار په لاس او بل ډول پر غاړه هم راننوتل. اکا په غوږ کښې راته وويل: وه هلکه ګوره چې څه ونه وايې. قومندان صايب دغه بنډار ستا لپاره جوړ کړی.

زما بيخي باور نه کېده چې زموږ په کلي کښې دې داسې بې شرمه نجلۍ پيدا سي. چې ښه مې په ځير ورته وکتل، هماغه لغړ زنی هلک و، ځان يې د نجونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ جوړ کړی و. ساز شروع او هلک میدان ته سو. عجیبه چمونه یې کول. تاو راتاو به سو. تیونه به یې وښورول. ساز به تېز سو او دی به هم ورسره تېز وڅرخېد، بیا د ساز له دربېدو سره د یوه ټوپکوال مخې ته کښېناست. هغه به له جیبه شنه لوټونه راوکښل، د هلک پر سر به یې تاو کړل او هوا ته به یې وشیندل. ما اول ورته په حیرانۍ سره کتل؛ خو وروسته مې ورنه کرکه سوه. اکا ته مې وویل: زه ستړی یم، ځم بید بږم.

سبا ماښام له تورکي سره د کلي جومات ته تلم. هغه پر لاره راته وویل: «دلته هر قومندان همداسې هلکان لري. یوه شپه دلته بندار، بله شپه هلته. تر نیمې شپې پورې ساز ته ناست وي بیا سهار لمانځه ته نه سي پاڅېدلی. ان غرمه نژدې وي چې راپاڅي او ناولي مخونه خپلو کورونو خوا ته ورسي. بیا د جمعې په لمانځه کې په اول صف کې همدوی وي.»

لمونځ چې مو وکړ، ملا امام موعظه شروع کړه. د جهاد په باب یې څو ایتونه تلاوت کړل. بیا یې څو حدیثونه هم بیان کړل، ویې ویل چې د حزب اسلامي د یوه کس وژل، د شورویانو د درېو تنو د وژلو اجر لري؛ ځکه چې حزبیان کافران دي.

هغه د برې خبرې وکړې. ټول غلي ناست وو.

ما وویل: ملا صاحب حزبیان خو زموږ ستاسې مجاهد برادران دي. پر مسلمان باندې د کفر فتوا ښه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

هغه راته نبغ وکتل. تورکي مې لاس ټینګ کړ چې غلی سه. ملا وویل: هغوی باغیان دي. د اسلامي حکومت امر نه مني. د اولوالامر نه یې بغاوت کړی. ***عطیو الله و عطیو رسول و من الامر منکم*** د باغیانو وژل روا دي.

ما نور څه ونه ویل. چې راووتو تورکي راته کیسه وکړه چې: «د حزب ملایان هم حرکت والا کافران بولي. دواړه وایي چې د بلې ډلې وژل روا دي.»

عجیبه خبرې مې اوربدلې. پلانکي قومندان د پلاني لور په زوره وکړه. بل قومندان د شپې د یوه سړي کور ته ورولوېد ، د هغه ښایسته زوی یې په زوره بوت. اکثرو خلکو به خپل تنکي زامن چې یو څه ښکلي به وو ، د نجونو په شان په پرده کښې ساتل. ځینو خو خپل زامن، تر هغو چې ږیرې یې کېدې، د خپلو هغو خپلوانو کره استول چې کورونه به یې د دوی تر کورونو یو څه امن وو. په دې یوه هفته کښې مې داسې شیان ولیدل او واورېدل چې کلی کور راباندې وغمېدل. ادې هم لکه چې په ما پسې مریضه سوې وه ، زما په ورتګ رکه روغه سوه. ډېر مې ورته وویل چې د کوټې ډاکترانو ته به دې بوځم. ویې ویل چې یه اوس ښه یمه.

بېرته کوټې ته لاړم. سبقانو ته مې چنداني زړه نه کېده. هر وخت به په دې چورت کې وم چې ولې زموږ مجاهدینو د خدای او رسول لاره پرې ایښې ده. ولې یې ځانونه په ګناهونو ککړ کړي دي. یو څو میاشتې چې تېرې سوې، د طالبانو تحریک جوړ سو. زموږ د مدرسې ځینې طالبان هم په تحریک کښې وو. هغوی راته کیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولې چې څنګه یې د لارو د غلو پاټکان لرې کړې دي. له قومندانانو څخه یې وسلې راټولې کړې او په کندهار کښې یې شریعت جاري کړی. د هلکانو ګډول، سروز، د کرکانو او د سپیو جنګول، قمار، ټول غیر شرعي کارونه یې بند کړي دي. زه څو واري ورغلم چې ما هم جهاد ته ولېږي چې مفسد ټوپکیان له وطنه وشړم؛ خو مشرانو ویل چې ستا ډېره لا نه ده غټه سوې. ما به تر هر اوداسه وروسته په هېنداره کښې د خپلې ږیرې نوي راوتلي نري تارونه په خوند سره کتل. زړه مې غوښت چې ږیره مې ژر ګڼه سي، اوږده سي او مخ مې پټ کړي چې زه هم جهاد ته ولاړ سم او هغه بې شرمۍ ختمې کړم چې په خپل کلي کښې مې لیدلې وې.

هره ورځ به د طالبانو د فتوحاتو نوي خبرونه راتلل. ماشالله د زمریانو غوندې جنګېدل. لکه د رسول اکرم په وخت کې به چې ملایکو د مجاهدینو مرستې ورتلل، هماغسې له طالبانو سره هم اللهي نصرت مل و. هر چېرته به چې ولاړل، خلکو به ورته ډوډۍ کوله. خلک خوشحاله وو چې د غلو او مفسدو ټوپکیانو له شره خلاصېدل. طالبانو په څلورو میاشتو کې کندهار، هلمند، روزګان، زابل، میدان او غزنی فتح کړل، د خوست او پکتیا مشرانو په خپله ورپسې ورغلل چې راځئ. څومره به خوشحالېدم چې دا خبرونه مې اورېدل.

دوه کاله مې بې غمه خپل سبقان وویل چې کابل هم فتح سو او اسلامي امارت قایم سو. زموږ د مدرسې ډېر طالب العلمان د تحریک اندیوالان وو. هر چا به چې د مولوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

نعماني صاحب خبرې واورېدې، خامخا به جهاد ته تلل. مولوي سميع الحق نعماني صاحب زموږ استاد و، پر ما او عبدالهادي ډېر مهربان و. هغه پر ګردو مهربان و. زبردست عالم و. په تقرير کښې بيخي بې جوړه. موږ به اکثره وخت د مازديګر او ماښام د لمونځونو تر منځ په هغه راټولېدو، د هغه خبرو ته به مو غوږ نيوه. نعماني صاحب پخوا د پنجاب په يوه لويه مدرسه کښې مدرس پاتې سوی و؛ خو اوس راغلی و چې افغان طالب العلمانو ته تدريس وکړي.

هغه ويل: افغانان ډېر غيرتي خلق دي؛ د همدې د پاره خو ما د پنجاب لويه مدرسه پرېښوده، دلته کوټې ته رالم چې د افغان بچو له خدمت اوکم.

هم د هغه خبرو راته خوند راکاوه او هم يې لهجه. مولوي صاحب د سوات و. د ((نسته)) پر ځای به يې ((نيشتې)) ويل. دا يې عادت و چې د خبرو پر مهال په خپله ګنه مېـ وريجې ږيره کښې يو ځل ښیـ او بيا چپه خوا ګوتې تېرې کړي. ما نېغ ورته نه سو کتلای. شنې سترګې يې خورا اثرناکې وې. سپين پراخ تندي او سره او سپين غومبرو ته به يې چې هر چا وکتل، ويل به يې چې مولوي صاحب نوراني سړی دی. نورو استادانو بحث ورسره نه سو کولای. دی په استدلال او په خبرو کښې بې ساری و. د هغه کالي او دستار مې هېڅ کله خيرن نه وو ليدلي. غير له سپين رنګه يې بل رنګ کالي نه اغوستل. يو خوږ عطر به يې هر وخت استعمالاوه چې بوی يې د سنځلو د ګلو په څېر نرم و. ځينو نورو استادانو به هم عطرونه استعمالول؛ خو د هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عطرونو تېز بوی درلود او د سړي نفس يې ورتنګاوه. پر ما او عبد الهادي د نعماني صاحب خاص نظر و. کله کله به يې موږ ته اوراد او وظيفې راکولې. موږ دواړو به هم د هغه درسونه په دقت زده کول.

په دې دوو کلونو کښې افغانستان ته تګ راتګ زيات سوی و. په مياشت کښې به خامخا يو چا د کلي حال رارساوه. د طالبانو درېيم کال لا نه و شروع چې يوه کليوال خبر راکړ چې د مور ناروغي زياته سوې ده. بيا کلي ته ولاړم. دا ځل چې له سرحده واوښتم. د سرحدي پاټک پر سر د طالبانو سپين بيرغ رپېده. د پخوانو پاټکيانو غلا او شکول مې راياد سول چې پر خلکو به يې څومره ظلمونه کول؛ خو دا ځل چې تلاشۍ ته يې ودرولو، يو توري لنګوټې والا ځوان موټر ته راوخوت. د سنت په طريقه يې ښه پوره سلام واچاوه: «***السلام عليکم و رحمة الله و برکاته***» بيا يې وويل: ستړي مه سئ، پر لاره خو به مو څه تکليف نه وي ليدلی؟ تر تلاشۍ وروسته يې ښه په عزت رخصت کړو.

دې کارنو داسې خوند راکړی و چې ښوا که مې په لوړ ږغ وويل، دوا دې سه ملا عمر صاحب له دې اسلامي امارت سره. له بولدکه تر کجکي پورې مې بل پاټک ونه ليد؛ خو لاره هماغسې خرابه وه.

په کندهار کې مو يو کليوال راسره ملګری سو، هغه د اکا انډيوال و. د کلي کيسه يې وکړه چې جنګ جګړې يو مخ ورکې سوې دي. بدعتونه او ناروا وې ختمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

دي. مفسد جهادي قوماندانان ګرده تښتېدلي دي او په کلي کې شريعت جاري دی.
کجکي کلي ته چې ورسېدو ، کليوال راته وويل: راځه چې همدلته کښته سو. له سينده
چې پورې ووځو ، بيا کلي ته دومره لاره نه پاتېږي. ها خوا ته بيا موټر پيدا کېږي چې
تر کلي په کښې لاړ سو.

سيند ته نژدې کښته سو. د هلمند سيند مې د اسې له نژدې نه و ليدلای. تېر
ځل چې د کجکي په بازار ولاړم، د پله له سره مې سيند ليدلای و ؛ خو اوس يې په
څنډه کې ګرځېدم. سل يو نيم سل ګزه سورور سيند ، له هغې غاړې تر دې غاړې پورې
يو ټينګ کېبل دوه - دوه نيم ګزه غځېدلی و. د يوه بس په اندازه او سپنيزه بېړۍ له
پورې غاړې راروانه سوه. شل – دېرش کسان په کښې ناست وو. حيران وم چې دا څنګه
چلېږي. چې نوکي رانژدې سوه، ومې ليدل چې جاله وان په غبرګو لاسونو کېبل ټينګ
نيسي او مخې ته زور کوي، ورسره بېړۍ مخته خوځېږي. چې ښه رانژدې سوه
راښکاره سول چې د بېړۍ په منځ کې يوه لوړه متېه ولاړه ده او د متې پر سر کړۍ. کېبل
د کړۍ په منځ کې تېره سوې وه. جاله وان چې د کړۍ له دې خوا نه کېبل ټينګاوه ، کړۍ
په کېبل باندې ښوېيدله او بېړۍ يې مخې ته راځکوله. د سيند په غاړه کې د ماهيانو
مړ بوی لګېده. ځوانو هلکانو د کبانو سطلونه په لاسونو کې ناري وهلې، تازه ماهيان،
تازه ماهيان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرۍ د لرګیو تختو سره چې د سیند په غاړه کې لکه هوایي پل لګېدلې وې، ودرېده. خلک ورنه کښته سول او موږ وروختو. دا مې اول ځل و چې په ببرۍ سپرېدم. وېرېدم. د ببرۍ او سپنې نرۍ وې. تل یې په څو ځایونو کې درزونه لرل. ببرۍ چې حرکت وکړ، له درزونو څخه یې اوبه راپورته سوې او وار په وار سره زیاتېدې. پښې مې د ببرۍ په تل کې د اوسپنیز چوکاټ پر سر کېښودې چې بوټونه مې لانده نه سي. جاله وان ته مې وویل: بابا، چې ډوب مو نه کې.

وموسېد: په توکل د خدای به دې صحیح سلامت پورې باسم.

د اوبو څپو به ببرۍ کښته خوا پورې واهه؛ خو جاله وان به کېبل ټینګ کړ او ببرۍ به یې ببرته سیده کړه. هم وېرېدم او هم یې خوند راکړی و.

له ببرۍ چې کښته سو، یو یو لس زریز نوټ مو جاله وان ته ورکړ.

لمرنبغ ولاړو چې کور ته ورسېدم. ادې خورا ډنګره او بې سېکه سوې وه. رنګ یې داسې الوتی و لکه ټوکر چې ډېره موده دې لمر ته غوړولای وي. ما ته یې همدومره وویل چې زنانه تکلیف لري. د سیمې پر ډاکترانو او اخوندزاده ګانو ګرځېدلې وه؛ خو علاج یې نه و سوی. چا ورته ویلي وو چې اپرېشن غواړي.

بېګاه مې اکا ته وویل چې ادې به کوټې ته بوځم.

هغه وویل: دومره پیسې به له کومه کې، پر اپرېشن خو ډېرې پیسې لګېږي.

- یو څه به ته راکې، څه به زه په کوټه کښې پورکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

- زه خو او غانۍ لا والله که لرم.

چورت مې خراب سو. بله ورځ مې د پلار د اکا زوی ته کیسه وکړه. هغه وویل چې وروره له اکا څخه دې خپل حق وغواړه. دا دومره کلونه چې دې ځمکه ورته پرېښې وه، لږه گټه خو یې نه ده کړې. پوهېږې چې هر کال څومره تریاک کوي؟ یا ره لس منه خو یې دا سږ کال ټول کړي.

د هغه خبره راته لکه د اختر زېری و. بیگاه مې اکا ته د حق خبره وکړه.

هغه راته وموسېد ، ویې ویل: وراره گله دومره سبقان دې وویل؛ خو لکه چې ملا نه سوې.

تورکي کټ کټ وخندل. د هغه د مور تور غومبري هم سره وخوځېدل، خوله یې جینگه سوه، ژېړ مردار غاښونه یې راښکاره سول.

ما تندی ورته تریو کړ. تورکي او تورې بلا ته مې وکتل. اکا ته مې وویل: په دې کښې نو د سبقانو څه کار دی. خپل حق مې دی.

هغه ولاړ سو. څادر یې وغوړاوه. ویې ویل: ته لا کوچنی یې، پر دې خبرو دې سر نه خلاصېږي. ما سره دې حق نسته. که نې منې ورسه له حاجي مولوي څخه پوښتنه وکه. دا ته او دا شریعت.

بې له دې چې زما ځواب واوري، ژر یې لمانځه ته نیت وکړ.

ما وویل: که لوی یم، که کوچنی، خپل حق درنه غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا سهار د حاجي مولوي صاحب کور ته ولاړم. هغه زموږ د کلي ملا امام و. کیسه چې مې ورته وکړه، هغه را څخه پوښتنه وکړه: ستا پلار څه مهال شهید سو؟

- زما نه یاد یږي، ما بیخي لیدلی نه دی.

- نیکه دې څه وخت مړ سو؟

- د اتو - نهو کالونو به وم چې نیکه مړ سو.

- مطلب دا چې پلار دې تر خپل پلار د مخه مړ سوی؟

ما سر وښوراوه: هو کې.

هغه په پسته ژبه وویل: ملا صاحب! اکا دې ریښتیا وایي. ستا حق نه کیږي.

- ولې؟

- بس همدا د میراث حکم دی. که زوی تر خپل پلار مخکې ومري، میراث نه ورته رسیږي.

له کلي مې تمه وختـه، توکل مې پر خدای وکړ. بله ورځ مې مور کوټې تـه بوتله. کمپ ته ورغلو د عبدالهادي دوی په کور کښې مو واړول. د هغه مور زما له ادې سره ډاکتر ته ولاړه. دوه زره کلدارې خو پر هغه ورځ په ټسټونو ولګېدې. ډاکتر وویل چې پنځلس زره روپۍ بې د اپرېشن خرچه کیږي. دنیا راباندې غمبدلې وه. نه پوهېدم چې څه وکړم. مدرسې ته ولاړم. ماښام نژدې و. اودس مې وکړ. د مولوي نعماني صاحب ږغ مې واورېد: عبدالستاره په خیرونه. کله رالې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړی

زه ولاړ سوم. د هغه لاس مې په غبرګو لاسو ونيو او ښکل مې کړ.

هغه تر متې ونيوم، ويې ويل: رازه ! مانزه ته لا وخت شته سو منته به ګپ شپ سره ولګوو.

ورسره رهي سوم. مولوي صاحب وويل: هلکه سه چل دې؟ ولې خفه يې؟

- نه يم خپه.

- بچيه ما درته کتل، خې خپه دې پينزه واري ووينزه. که خفه نه وې؛ نو ولې به دې داسې کول هه؟ وايه سه چل دې؟

ما ورته د مور د مريضۍ کيسه وکړه. هغه راته څو اوراد راوښوول چې دا تر هغې پورې تکراروه چې زړه دې مطمين سي. خدای مهربان دی هر څه به اسانه سي.

سبا سهارتر لمانځه وروسته زه په ذکر لګيا وم چې نعماني صاحب راغی. بيا يې تر متې ونيوم او له ځان سره يې رهي کړم. په يوه ګوښه ځای کښې يې شل زره کلداري په لاس کې راکړې، ويې ويل: شابه دا واله، د مور بي بي علاج دې پې وکه.

- دومره پيسې به بيا زه له کومه پيدا کم چې ببرته يې درکم؟

- خدای لوی ذات دې. يو سبب به درله وکي. او که وم نه شو؛ نو ما دربخلي. بس په مانزه کې راله دعا ګانې کوه، همدا مې بس دي.

د مور اپريشن وسو. هغه جوړه سوه. تر اپريشن وروسته يوه هفته نوره هم د عبدالهادي دوی په کور کښې پاته سوو. د ادې د اپرېشن ټکونه چې يې واخيستل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلي ته ولاړو. دا ځل مې یوه شپه وکړه. پر سبا یې بېرته رهي سوم. زړه مې غوښتل چې ژر مولوي صاحب وګورم. اوس نو هغه تر هر چا راته ډېر خپل ښکارېده. د هغه احسان غوټ مات کړی وم.

څه موده پس ته مې له نعماني صاحب څخه پوښتنه وکړه چې دومره ډېرې پیسې یې څنګه راکړې او له کومه یې کړې؟

هغه وویل: د الله تعالی دربار ډېر لوی دی. چې سه ورنه وغواړې درکوي یې؛ خو چې په اخلاص سره یې وغواړې. هماغه اوراد چې مې تا ته خودلي وو، پخپله مې هم ورد کول. بس الله راسره مدد وکو. که نه تا له خو پته شتې چې زما دومره تنخواه نیشتې.

د هغه خبرو راته شک پیدا کړ چې دی ولي نه وي. رایاد مې سول چې یو مازدیګر ډېر خپه وم، له یوه انډیوال څخه مې نسوار واخیست. ماښام نعماني صاحب په غوږ کښې راته وویل: بچیه په نسوارو غم نه غلطیګي. د خدای ذکر وکه چې زړه له دې سکون رایشي.

زه هېچا نه وم لیدلی چې نسوار مې واچاوه؛ نو مولوي صاحب څنګه خبر سو؟ دا خبره مې له عبدالهادي سره شریکه کړه.

هغه هم راته خپله همداسې یوه کیسه وکړه، ویې ویل: یوه شپه احتلام سوی وم. نیمه شپه پاڅېدم. حمام ته ولاړم. بایلر نه و لګېدلی. ما وې که اوس بایلر ولګوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

څو چې اوبه تود ېږي، نور طالبان به راویښ سي، بیا به راباندې پوه سي؛ نو په یخو اوبو باندې مې غسل وکړ. زه هم هېچا نه وم لیدلی؛ خو سهار مولوي صاحب راته وویل: بچیه په شرع کې څه شرم. یخو اوبو سره مه لامبه چې بیمار نه شې.

له ځینو نورو هلکانو مو هم ورته کیسې اورېدلې وې. په زړه کښې مې د هغه مینه ورځ تر بلې زیاتېدله. زه او عبدالهادي به چې یوازې سو؛ نو د ده پر صفاتو به مو خبرې کولې. عبدالهادي هم هغه ته ډېر احترام درلود.

یوه ورځ زموږ د مدرسې یو طالب العلم شهید سوی و. هغه د کوټې و خو په افغانستان کښې یې جهاد کاوه، په مزار شریف کې چا ویشتلی و. د هغه جنازه یې چې راوړه، موږ ورته ژړل. د نیکه تر مرگ وروسته دا اول ځل و چې جنازه مې لېده. د هغه مخ مې ولید. تک سپین، ان شونډې یې هم سپینې وې. ما گومان کاوه چې هغه بیده دی. زړه ته مې نه لوېده چې مړ به وي. کفن یې د ټټر په حصه کښې په وینو سور و. ما اورېدلي و چې د شهید وینه نه درېږي. سخته مې خوا بده وه. د گردو اندېوالانو له سترگو اوښکې روانې وې.

نعماني صاحب راغی. جنازه مو د دوی کلي ته یوړه. د جنازې لمونځ مو په نعماني صاحب پسې وکړ. شهید مو دفن کړ. مولوي صاحب موعظه وکړه. د هغه خبرې مې هېڅ نه هېرېږي. ویل یې: ما اولیدل چې بعضي طلبا جاړي. ما هم وجړل؛ خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهید د پاره مې نه دي جوړلي. ما د زان د پاره وجوړل چې الله پاک ولې زه شهید نه کړم. د شهادت دغه غټه درجه یې ولې ما له رانه کړه.

هغه د دستار په شف باندې خپلې اوښکې پاکې کړې. ږغ یې ژړغونی و. ویې ویل: د اعلای کلمة الله په لاره چې سوک شهید کیږي، هغه مړ نه دی، هغه جوندی دی. که تاسو وپوېږئ چې هغه اوس سومره خوشاله دی؛ نو ټول به د خدای نه شهادت وغواړئ. اوس به ملایکو د هغه په قبر کې جنت له کړکۍ جوړ کړې وي. هغه به د جنت تماشه کوي او د الله شکرانه به ادا کوي چې دغه مقام یې ورله ورکړې. د ده په شهادت مه خپه کېږئ. دا د اویا تنو شفاعت کولای شي. دا به د اقاربو او علماوو او طالب العمانو شفاعت وکي او خدای به یې د ده په شفاعت جنت له بوزي.

استاد د صحابه وو د جهاد کیسې وکړې چې څنګه به یې په اسلامي جذبه پر کفارو حملې کولې، په هره غزوه کښې به څومره ملایکو د مجاهدینو مرستې ته راتلل. په دعا کښې یې په وار وار ویل: یا الله ما له شهادت راکه. یا الله چې په بستر کې د بې غیرتۍ مرګ راله رانه کې.

ما او عبدالهادي به هر وخت مولوی صاحب ته زارۍ کولې چې جهاد ته مو ولېږي؛ خو ده به ویل چې وخت به یې راسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

وختونه ګرندي تېرېدل. طالبانو ټول ځایونو فتح کړي وو، خلکو ویل په شمال کې یو څو کلي د شر و فساد په ولکه کې ده نور ټول وطن کې د طالبانو امارت قایم دی. یوه ورځ نعماني صاحب راغی، ویې ویل: مبارک مو شه.

ګردو ورته حیران وکتل. ده وویل: د اسلام فدایانو احمدشاه مسعود دوزخ لـه ولېږل.

دا اول ځل و چې د فدایي کلمه مې واورېدله. استاده وویل چې فدایي هغه څوک دی چې د الله او اسلام په لاره کې سر قربانوي. ځان مرګ ته ورکوي خو د الله دین له مرګه بچ کوي.

میاشت به تېره وه که به نه وه چې د امریکې جنګ شروع سو. په مدرسه کې مو خورا زیات طالب العلمان راټول سوي وو چې کفارو مقابلې ته ورسي. نعماني صاحب دا ځل مونږ ته هم اجازه راکړه چې جهاد ته ورسو. مونږ ورغلو؛ خو طالبانو د کندهار په قول اردو کښې تم کړو. مشرانو راته وویل چې تاسې نابلده یاست، همدلته پاتې سئ. درې هفتې په کندهار کښې پاتې سو؛ خو دوې شپې مو هم په یوه ځایګي کښې تېرې نه کړې. هره شپه به مو ځای بدلاوه چې د امریکایانو له بمبارۍ بچ سو. هماغه کور چې برابې به مو شپه په کښې تېره کړې وه، پر سبا یې ویشتل کېده. حیران وو چې دا څه رقم سترګې لري چې مونږ د ځمکې لاندې هم لیدلای سي. زمونږ ډېر انډیوالان همدا سې په بمباریو شهیدان سول. مونږ نو ارمان کاوه چې یو ځل دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

امریکایان پر ځمکه په لاس راسي، بیا به ورسره ګورو. اخر ټول وتښتېدل. هر څوک په خپله مخه ولاړل. زه هم کلي ته ولاړم.

په کلي کښې خورا ګډوډي جوړه وه. د طالبانو مشران تښتېدلي وو. بیا هماغه حرکتیان په ولسوالۍ کښې د پره وو؛ خو دا ځل د حزب اسلامي قومندانان نه وو چې ورسره ډغرې ووهي. د حزب قومندانان ټول له طالبانو سره ولاړ وو چې اوس فراره سوي وو. د حرکت قومندانانو نوې کانې پیل کړې وې. د خلکو موټران به یې په زوره بیول چې دا موټر طالبانو درکړی. ان د خلکو ټېکټران او موټرګاټان (موټرسیکلونه) یې هم ولجه کول. زموږ د کلي له یوه سړي یې غویان هم بیولي وو. هر قومندان ځان ته بندیخانه درلوده، هر څوک یې چې بد ایسېدل، پکښې وابه یې چول. زیات کسان یې په ډېرو ډبولو معیوبان کړل. ډېر خلک یې بې پوښتنې، بې محکمې شهیدان کړل. په هېڅ شي یې صرفه نه کوله. څوک نه وو چې پوښتنه وکړي. په دې څو کلونو چې زه کلي ته نه وم تللی، ډېر شیان بدل سوي وو. کاریزونه اکثره وچ سوي وو. ډېرو کسانو خپل د انارو او انګورو باغونه نړولي وو چې تریاک پکښې وکري. د اوبو لپاره یې برمې وهلې وې. دوی ورته بورې ویله. څو ورځې چې تېرې سوې، بیا د هلکانو ګډول او د کرکانو ساتل او جنګول پیل سول.

په کلي کښې یوازې په دې باندې خوښ وم چې له مور سره وم. که نه خو هره ورځ یې راباندې کال تېرېده. د خلکو ناروا وې او بدعتونه د زغملو نه وو. نور خو لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

پرېښوده چې د توري بلا پيغورونو بيخي په تنګ کړی وم. يوه ورځ چې کور ته ورغلم، زما له ادې سره يې هسې کيسه پيل کړه: ها د شيرينو په زوی خبره سوې؟

مور مې وويل: نه څه پې سوي دي؟

په ملنډو يې وويل: نور نو څه وسي؟ مدرسې ته تللی و چې مولوی ځني جوړ سي؛ خو اوس لنډغر ګرځي. د يوې اوغانۍ پيدا م نه لري.

مور مې غلې وه.

هغې بيا وويل: د طالبانو هغه امربالمعروف والا نه و چې د کرکانو په سر يې د تورکي وريښتان خريبلي وو ، هغه چاروا کو نيولی. تورکی وايي مام زړه وربانديې يخ کړ. ښه مې وډباوه.

بيا يې کټ کټ وخندل.

هغه پوهېدله چې دغه کيسې پر ما بدې لګېږي؛ خو له کسته به يې هر وخت همدا سې کيسې کولې. ته وا دا به د بي بي سي راډيو وه. له هرځايه، له هرڅه خبره وه. په کور کښې د هغې له لاسه وخت راباندې نه تېرېده او د باندې د خلکو چلند راباندې غمېده.

د ژمي دوې مياشتې چې تېرې سوې، د پوجيو (للون) وخت راورسېد. ترياک دې ورک سي له دومره خوارۍ سره. پوجي نو دا سې کېږي چې د ترياکو د بوټو له منځه نور وا ښه للون کېږي. چېرته چې د ترياکو بوټي ګڼ وي، کوچني او کمزوري دا يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښل کېږي او غټان يې پرېښوول کېږي. له هغه وخته چې د ترياکو بوټي د ګوتې د يوه بند په برابر سي، تر څو چې له لوېشته اوړي، پنځه- شپږ واري پوجي کېږي. پوجيګر د سهار تر لمانځه وروسته پر دوو پښو ورته کښېني، ان تر غرمې پورې همدا سې اخته وي. بيا چې د غرمې ډوډۍ يې وخوړه بېد ېږي، پر دريو بجو راکښېني. تر چايو او د ماسپښين تر لمانځه وروسته بيا تر ماښامه کار کوي. ياره خلک خپل اولاد دومره نه نازوي، څومره چې ترياک نازوي. په يو حساب خو دوی هم نه دي ملامت. که نور هر څه وکري، د واټرپمپ د تېلو پيسې نه باسي. يوازې ترياک دي چې د دوی ګوزاره پرې جوړه ده. د پوجيو په موسم کښې ګرده خلک خپل زامن له مکتبو څخه اوباسي او پوجي وربانديي کوي. استادان هم ورته خوشاله وي، دوی هم بېغمه پر خپلو ځمکو کار کوي.

اکا مې هم خپله ځمکه کرلې وه او هم يې د بل سړي ځمکه په نيمايي نيولې وه. هغه سړي بوړۍ نه درلوده. اکا به له خپلې بوړۍ د هغه ځمکه اوبوله. د تېلو او موبلينو پيسې، تخم، کود هرڅه يې په نيمايي سره پرې کول او د ترياکو حاصل به هم نيم يوه او نيم بل اخيسته. اکا پخپله په کجکي بازار کښې خپل دوکان ته ته، تورکی يې هم ېبوه؛ نو ماته يې وويل چې پر پوجيګرو وګرځم او د چايو او ډوډۍ غم يې وکړم. د پوجيو له غمه چې خلاص سو، د نېش وهلو وار راورسېد. دا نو د ثور د منځ شپې وې. ګرمۍ بېخي بلا کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

وروستی نښش چې خلاص سو، يو دوې هفتې وروسته د نښش وهلو وار راورسېد. دا کار تر پوجيو هم سخت و. په مدرسه کې چې موږ ته يې نظامي ټرينينګ راکاوه، يو رقم يې داسې و چې وسلې به مو په غاړه کې اچولې وې، په يوه لاس به مو د مېل له لرګين پوښه نيولی او بل لاس به پر ماشه ايښی و، د نورو اندېوالانو سره به ځنګه په ځنګ په يوه صف کې مخ ته روان وو او د غره په ډډه کې ايښې تختې به مو ويشتلې. دلته په پټيو کې نښګر هماغسې تلل خو د وسلې پر ځای يې په لاسونو کې نښونه وو. اته، نهه کسه نښګر به سره خوا په خوا ودرېدل او د پټي له يوه سره به يې تر بل سره په تلو تلو کښې د ترياکو پر غوزو نښونه وهل. د نښش او سپنيز کوچنيو غاښونو به د ترياک د غوزو په ډډو کې ځلور پنځه موازي کرښې وايستې. شپه چې به تېره سوه، پر سبا يې بيا د همدې ترياکو شېدې په ترياکيو کښې راټولولې. د ترياکو شيدې لکه موم ټينګې او په رنګ کې نسواري وي. د غوزې له هر نښه د يوې يا دوو چنو په اندازه شيده راټوکېږي. ترياکۍ د کجکي پښان (اهنګران) جوړوي، دا کاشوغ ډوله او سپنيزې آلې دي چې يوه شونډه يې مقعره ده او د ترياکو د غوزې له محدبيت سره داسې جوخت برابرېږي چې د ترياکو شيده ضايع نه شي او ټوله په ترياکۍ کې ولوېږي. د ترياکۍ کوچنی لاستی د لرګيو وي. د نښګرو په ملا پورې پلاستيکي ټيمونه تړلي او لکه بټوه (**wallet**) يې په خوا پورې ځړېدلي وي. نښګر هر يو د پټي له يوه سره تر بل سره پورې همداسې مستقيم مخ په وړاندې روان وي او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې مخې له غوزو څخه شيده راټولوي. ترياکې چې ډکه سوه، هغه په ټيمګي کې خالي کوي او له سره يې ډکوي. غرمه چې د ډوډۍ لپاره راځي، زه د ټولو نېشګرو ټيمونه په يوه غټه پلاستيکي ډبکه کې خالي کوم.

د ترياکو ترخه وږم له لاندې او سوځنده لمر له پاسه، د سږي سر داسې ګنګسوي، لکه نېشه چې يې کړې وي. ځوانان له نورو ولايتونو، ان له کابل او لغمانه هم د نېش په موسم کې زموږ سيمو ته راتلل. دوې ته مو په مزدورۍ کښې پيسې نه ورکولې. هغوې به هم په حاصل کښې پينځمه يا شپږمه برخه شريکان وو. عجيبه خلک وو، ټوله ورځ ستومانه کار او د شپې تر يوولس - دولسو بجو پورې ورقې. دوی هم زموږ د کليوالو چمونه زده کړي وو. حسابي توره د هر يوه زده وه. دا نو خورا سخته لوبه ده. د ګردو دوه پينځوس ورقو حساب به نيسې چې د کوم رنګ کومه ورقه تللې ده او کومه يې له چا سره پاته ده، که دې حساب غلط کړ؛ نو تاوان درځي. د پتاسو غابونه وو چې خالي کېدل به، د شنو چايو ترموزونه به يو په بل پسې تشېدل. زه حيران وم چې دوی ولې خپل وخت پر دې عبثو کارونو تېروي. د دوی حافظه دومره ښه وه چې د ګردو ورقو حساب يې په ذهن کښې ساتلی سو؛ نو که سبقان يې ويلي وای، هرڅه به يې څومره ښه زده سوي وو.

ترياکو يو بل غم جوړ کړی و. مقتديانو به خپلو امامانو ته په زکات او سرسايه کښې ترياک ورکول؛ نو ځکه امامتې خورا ډېرې سوې وې. پخوا به که په يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

لوی کلي کښې يو جومات و ، اوس پينځو شپږو ته رسېدلي وو. ورسره نشه يان هم زيات سوي وو. د چرسو ځکول خو نوره معمولي کيسه وه. هر مازيګر د دوکانو مخې ته چرسيان راټولېدل او سګرټيان به يې لګول. په هر کور کښې د ترياکو کڅوړې هر ځای پرتې وې. کله خو به ځينو هلکانو چې له مور او پلار سره به يې لانجه کړې وه، د ځان وژلو په نيت به يې دومره ترياک وخوړل چې بېسده به کلينيکو ته وړل کېدل. يوه ورځ د ده بابا کلينيک ته ورغلی وم، هورې يو کابلي ډاکتر کار کاوه. دغسې يو خام هلک يې له موټره راکښېته کړ او دوو کسانو په لاسونو باندې غځولی، ډاکتر ته يې ووړ. ګرمي ډېره وه، ډاکتر په برنډه کې ناست و. هلک يې په برنډه کې پر کټ باندې واچاوه. هغه لکه مړی بې دمه و. ما وې بېخي ساه په کې نسته.

ډاکتر يې سترګې وکتلې. پوښتنه يې وکړه چې څه ورپښه ده؟ د هلک پلار وويل: دې پدرنالت، ترياک خوړلي دي.

ډاکتر ورته د سيروم کڅوړه چالانه کړه. د بل لاس په رګ کې يې لس دوولس پيچکاريانې سر په سر ولګولې، ته وا پيچکاری نه وې، کوډې وې. بس په څو شېبو کې هلک سترګې وغړولې. په مدرسه کې مو استاد هر وخت ويل چې په دنيا کې دوه علمونه دي يو د اديان او بل د ابدان. ابدان همدغه ډاکتري ته وايي. استاد به ويل چې دا نور شيان چې دي، دا انجينيري او نور کارونه دا علوم نه دي، فنون دي. علم يوازې د دين او د طب دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه چاروا کو سره اکثـره همـدا چرسيان، پوډريان او جوارګر ولاړ وو. د دوی ګزمې به چې پر هر چا پيښې سوې؛ نو تاوان به يې خامخا وراړاوه. کله چې امريکايان به ورسره راتلل؛ نو سم د سرې زامن بـه ځنې جوړ سول، څوک بـه يـې نـه ځورول؛ خو دلته بيا بـل غـم و. يـو نـه يـو کس بـه يې خامخـا امريکايـانو تـه پـه لاس ورکـاوه چـې دا القاعده دی. ځينې کسان خو يې ان ګوانتانامو تـه استولي وو. د امريکايـانو پـه ليـدو ډېر ځورېدم. ځان راته بد ابسېد چې زه د سرکوزو پـه شـان ورتـه ګـورم او دوی بې غمـه ګرځي.

پـه کلي کښې مې دويم کال هم همدا سې تېر سو. د ترياکو راټولول چې خلاص سول، بيا وزګار سوم. نور نو بيخي وخت نه راباندې تېرېده. له خلکو سره مې هم نـه وه جوړه. هر مـازديګر بـه د زاړه ښـار غونډۍ تـه تلـم او د ماښـام تـر اذانـه پـورې بـه هـورې کښېناستم. زوړ ښار زمونږ د کلي پـه څنګ کښې و. دا د يوې لويې کلا پـاتې شـونې وې چې پـه منځ کښې يې يوه نيغه غونډۍ ولاړه وه او چارچاپېره يـې نړېدلي دېوالونه. هر دېوال يې پنځه شپږ سوه ګزه به اوږد و. پـه هر ګـوټ کښـې يـې د نړېدلو برجونـو نخښـې ښکارېدې. سپين ږيرو ويل چې دا د امير کروړ ښارو؛ ځکه خو يې زوړ ښـار بالـه. دوی ويل چې ډېر کلونه ان زر کاله پخوا امير کروړ يو پاچا تېر سوی. دا سې ښـکارېدل چـې پخوا بـه د دې غونډۍ پر ځای کومـه کـلا ولاړه وه؛ ځکـه چـې ځـای ځـای پکښـې ګـچ او اومې خښتې ښکارېدلې. ځينو کسانو پکښې کيندنې کړې وې. خلکو ويل چې يـو نـيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

کس ته سره زر او زاړه لوښي په لاس ورغلي دي. یو مازدیگر پر غونډۍ ناست وم چې د کاریز موغري د کلي یو ځوان راغی، زما خوا ته کښېناست. هغه ولي محمد نومېده. پلار یې امریکایانو په گوانتانامو کښې بندي کړی و. کله کله به مې له هغه سره د زړه خواله کوله. هغه هم هرچا ته حال نه سو ویلای؛ نو ځکه به ما ته راته. ولي محمد راته وویل:

ـ شریکه دې شین سترگو ته دې پام دی؟

ما وویل: هو کې، ښه یې وینم؛ خو څه وکړو؟ څه مو له لاسه نه دي پوره.

ـ په دهراوت کښې طالبان سره راغونډ سوي دي.

ـ نو ته څه وایې چې هورې ولاړ سو؟

ـ شریکه، زما خو ورته سودا ده چې ولاړ سم.

ـ کلیوالو ته به څه وایو؟

ـ په کلي کښې به ووایو چې مور د بلې ناوې دایرې ته ځو چې سبقان ووایو.

بله هفته دواړه د دهراوت خوا ته وخوځېدو.

مور ته مې په پټه وویل چې زه ببرته کوټې ته خپلې مدرسې ته ځم؛ خو چې نورو ته حال ونه وایې.

د دهراوت په غرونو کښې له طالبانو سره یوځای سو. هغوی به له ولي محمد سره له پخوا پېژندل، ځکه خو ښه ټینگ روغبړ یې ورسره وکړ. څو ورځې یې راته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکټ او ثقیل د استعمال ټرېننګ راکړ. د لاسي بمونو او د ټانک ضد ماینونو په چم یې هم بلد کړو. ما د وسلو استعمال ژر زده کړ. ولي محمد هم بد نه و؛ خو هغه یو څه ډارن و. پر دویمه هفته خبر راغی چې د امریکایانو قواوې پر دې لاره تېرېږي. موږ ورته ځانونه تیار کړل. په یوه دره کښې په کمین ورته کښېناستو. دا نو یوه تنګه دره وه چې د هسکو تورو غرونو په منځ کښې لکه لوی ښامار اوږده غځېدلې وه. درې په بر سر کښې ځو لارې لرلې؛ خو دا بل سر یې یوه لاره درلوده چې د ښتې ته وتله. لاندې نری لاره او په خوا کښې یې سیند و. موږ د درې په همدې سر په یوه پېچومي کښې دوه ځایه د ټانک ضد ریموټ والا ماینونه ښخ کړل. د ماین په فیوز پورې مو دوه مزي وتړل. مزي بیا په یوه ټیکلي پورې تړل سوي وو. له ټیکلي څخه دوه نور مزي یوې اویا امپیرې بټرۍ ته ورغلي وو. بټرۍ مو هم د ماین تر څنګ ښخه کړه. د ماین پر برابر د غره یوه ډبره مو په سره رنګ باندې په نښه کړه. مخامخ د درې په بله ډډه کښې یو عرب مجاهد زموږ له ځو انډیوالانو سره پټ سوی و. ریموټ د عرب مجاهد په لاس کښې و. هغه زموږ انډیوالانو ته د ریموټ استعمال ورزده کاوه. موږ ته یې په ټرېننګ کښې راښوولي وو چې څنګه د کفارو اول موټر، سرې ډبرې ته ورسېد، باید د ریموټ تڼۍ کښېکاږو.

د درې په دواړو خواوو کښې زموږ یو- یونیم سل مېړونه پټ وو. له ما سره راکټ و. د سهار لمونځونه چې مو وکړل، په مورچو کښې کښېناستو. لمر نوی د غره

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

پر سر ختلی و چې د امریکایانو د موټرو غرهار مو واورېد. زړه مې ټوپونه وهل. خورا خوشاله وم چې نن مې د جهاد ارمان پوره کېده. شېبه وروسته د هغوی اول ټانک زما له مخې تېر سو. زه د غره پر سر د یوې ډبرې شاته پټ وم. مورږ ته مشرانو ویلي وو چې څنگه د امریکانو پر اول موټر ماین پټاو سو، تاسې به ډزې پیلوئ. د کتار په سر کښې دوه خړ امریکایي ټانکونه روان وو. ورپسې پنځه - شپږ برگ رېنجر موټران تېر سول. په دې وخت کې ماین پټاو سو.

د الله اکبر نارې پورته سوې. ما د راکټ دوربین په یوه رینجر وربرابر کړ، ډز مې وکړ. گړز سو، سرې لمبې پورته سوې. د رېنجر منځ مې ویشتلی و. ژر مې بل راکټ ورته برابر کړ. ورپسې موټر مې هم وویشت. زمورږ اندیوالانو د ثقیل ضربې کولې. له لاندې د امریکایانو بوغارې پورته وې. د هغوې مرمۍ زمورږ شاوخوا ته پر ډبرو مښتې. پوه نه سوم چې څونه وخت مو سره وډزول؛ خو یو وخت مو پام سو چې د هغوی له خوا مرمۍ نه راځي. د تکبیر په نارو ورښوه سوو. له هغو موټرانو چې ما ویشتلي وو، د خړو لوگیو په منځ کښې لا د اور کوچنۍ لمبې ولاړېدې. ښه ورنژدې سوم. د اول موټر په منځ کښې پینځه کسه وطني امریکایان (افغاني عسکر) سوځېدلي وو، تک تور سکاره څنې پاتې وو. د دویم رېنجر د مخ بانټ او انجن یو مخ وېلي سوي وو. په سیټ کښې یې یوازې د یوه کس دواړه لینگي پر سوځیدلې چوکۍ پاتې وو، نور بدن یې د موټر له خلاصې دروازې د باندې ځوړند و. د موټرانو په دوړاو خواو او د سیند

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څنډه کښې بلا ډېر مړي پراته وو. نور اندېولان مې پر مړیو ګرځېدل او وسلې یې راټولولې؛ خو ما سیل کاوه. یو چا ږغ وکړ:

هلئ دلته راسئ. دی خو لا ژوندی دی.

په منډه د کتار پای سر ته ولاړو. یو امریکایي پر اړخ پروت و. خپله پښه یې ټینګه نیولې وه، بوغارې یې وهلې. یوه پایڅه یې له ورانه تر پوندې پورې په وینو سره وه. زموږ یو مشر راورسېد. امریکایی یې پر مخې پرې ایست. د خپل واسکټ له جیبه یې چاړه راوایسته. د هغه د وسپنیزې خولۍ تسمه یې غوڅه کړه. خولۍ یې ایسته سیند ته ګوزار کړه. د عسکر پر شا باندې یې خپله چپه پښه کښېښووه. د چپ لاس دوې ګوتې یې د امریکایي په سترګو کښې وردمنډې. د هغه چیغې پورته سوې. نورې ګوتې یې د عسکر په تندي او سر کښې ټینګې کړې او سر یې پورته خوا راقات کړ.

امریکایي ژړل. چیغې یې وهلې. په خپله ژبه یې څه ویل؛ خو موږ پرې نه پوهیدلو.

مشر مو الله اکبر وویل، د هغه پر ستوني یې چاړه تېره کړه. وینې دارې وهلې. مشر د هغه سر بیخي غوڅ کړ. بیا یې پرې شوی سر تر ویښتو ونیو. پورته یې کړ. پر مخ باندې یې نارې ورتو کړې. ما نور ورته نه سو کتلای. بوږنېدلی وم. ځای پر ځای کېناستم سر مې پر زنګنو کېښود، سترګې مې پټې کړې وې خو د مړي غوڅ سوی سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

مې هره شېبه سترګو ته درېده. یوه ورځ مې اکا په انګړ کې چرګ حلالاوه او ما ورته کتل. یوه پښه یې د چرګ پر وزرونو اېښې وه او بله یې د هغه پر پښې. چې د چرګ سر یې ورپرې کړ، خپلې پښې یې لرې کړې او چرګ یې خوشې کړ. هغه په شتهنکو پیل وکړ، پورته پورته به غورځېده او له هر وار غورځېدو سره به یې له غاړې وینې داري کولې. ما په هغه شپه د چرګ غوښه ونه شوه خوړلای. چې غوښې ته به مې کتل، د چرګ شتهنکې به رایادېدلې. نژدې وه خوا مې وګرځي.

یوه انډیوال مو پاس له غره څخه چیغه کړه: هلئ چې طیارې راغلې. ځانونه پټ کړئ.

مخ په بره مې منډه کړه. یوې سوړې ته ورسېدم. پکښې ورننوتم. شېبه نه وه تېره چې ګړزهار سو. داسې درنې چاودنې وسوې چې غر یې له غره سره وښوراوه. د سوړې له چته څو ډبرې راخطا سوې. سوړه له دوړو ډکه سوه. ما ویل اوس به غر راباندې چپه سي. پوزه مې په لونګۍ پټه کړې وه چې له دوړو بچ سم. دوړې چې لږې کېناستې، ورو ورو د سوړې خولې ته ولاړم، په احتیاط سره مې د باندې وایست چې تازه هوا تنفس کړم. د درې پر سر دوې چورلکې ګرځېدې، یو دم راباندې ډزې وسوې. د شاوخوا له ډبرو وړې ټوټې د باروتو له بوی سره په هوا شوې. ژر د ننه لاړم او د سوړې په بر سر کې پټ سوم. چې ګړزهار چوپ سو راووتم. امریکایانو خپل موټران په بمونو ویشتلي وو. له ګردو موټرانو څخه تور دودونه پورته وو. زموږ ځینې انډیولان

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په بمونو او مرمیو لګېدلي وو. څوک شهیدان او څوک ټپیان سوي وو. د امریکایانو مړي تري تم سوي وو؛ خو د وطني امریکایانو جسدونه هماغسې پراته وو.

په کلیو کښې د امریکایانو جاسوسان زیات وو. مشرانو راته وویل چې اوس به خامخا ډېره قوا را پسې راسي او کور په کور تلاشي به وکړي؛ نو ټول به سره خواره سو. چې بل عملیات مو کاوه، بیا به خبر درکړو.

یوه پنجابي ډاکټر زموږ د ټپیانو زخمونه وروتړل؛ خو د پښځو کسانو ټپونه ژور وو. مشرانو ما ته وویل چې ته خو په کوټه کښې بلد یې؛ نو ته به له څو نورو اندیوالانو سره دغه ټپیان کوټې ته ورسوې. ټپیان مو په دوو ډاټسنو کښې واچول، روان سو. یو څه مزل مو کړی و چې د تور سرو ژړا و فریادونه مو واورېدل. لږ وړاندې مې پر لاره د یوه ماشوم تور پلاستیکي بوټ ولېد. موټر مو ودراوه، زه ورکښته سوم. یوه ډنګره توره ښځه په بوټ کښې وه. ښځه تر زنګانه لاندې غوڅه وه. د دوو هډوکو سپین سرونه د پلو په منځ کښې ښکارېدل. ټوله ښځه او د بوټ یوه څنډه په توربخونو سرو وینو لړلې وه. نوکي بره د غره په لمن کښې څو مېږو او وزو بوغارې کولې، ها خوا دې خوا یې ترهېدلې منډې وهلې. زه وروختم. هورې د لس دولسو کالو ماشوم ټوک ټوک پروت و. کالي یې داسې پرې پرې وو چې ته وا چا به په چړې پرې کړي وي. سر او مخ یې ګرده سوځېدلي وو. ګرد سره د پېژندلو نه و. سترګې یې راوتلې وې. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

سترګو ژورغالي يې داسې ښکارېدې لکه په تناره کښې چې سرې سکروټې پرتې وي. ګرده بدن يې زخمي زخمي وو. د غوځې پښې له ټپه يې ټينګه تور بخونه وينه د ژېړو وښو پر سر نرۍ لاره جوړه کړې وه. ښايي له ماشوم سره به د خپلو مېړو د لوږې غم و ؛ ځکه خو يې تږې وانښه په خپلو وينو اوبه کړي وو ؛ خو وانښه خونخواره نه وو، وينه يې نه وه ځبېښلې. ځو ګامه بره ډبرې داسې سوځېدلې وې چې لا هم تاو ځنې لتېده.

شا و خوا ته د ځو مېړو او وزو مړي پراته وو. د هلک مړی مو په موټر کښې واچاوه. د درې په سر کښې د لس پينځه لسو کورونو يو کوچنی کلی و. امريکايانو پر دې کلي هم بمان غورځولي وو. شپږ اوه کوره يې خچ پچ کړي وو. تور سرې، کوچنيان او سپين ږيري يې ګرد سره تر خاورو لاندې کړي وو. د کوچنيانو او تور سرو بوغارو کلی په سر اخيستی و. د نړېدلو کورونو له منځه خړ دودونه لتېدل. کليوالو د خاورو په کوټو کښې خپل عزيزان لټول. د لوښو ټوټې او د نيالیو نيم روغ نيم سوځېدلي ټوکران يې له خاورو رااېستل. د کليوالو اروا هم په موږ نه وه خبره چې امريکايانو ته مو لاره نيولې ده ؛ خو دې بې غيرتانو داسې ظلم ورباندې کړی و. سخت درد راغلی و چې ډغرې موږ ورسره وهو ؛ خو کسات يې له تور سرو اخلي. پر ځمکه وﷲ که رانه خلاص سي ؛ خو څه وکړو اسمان ته مو لاس نه رسي.

زما خوا هغه امريکايي ته بده وه چې زموږ مشر يې سر غوڅاوه ؛ خو د کليوالو حال چې مې ولېد ، پوه سوم چې پر کفارو رحمېدل غلط دي. ما په ستلايټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټېلفون کښېږ مشر ته خبر ورکړ چې د کليوالو مرستې ته دې څوک راولېږي. د هلک مړی مو راکښته کړ. څو تنه کليوال زموږ خوا ته راغلل. هر يوه له بل څخه پوښتنه کوله: څوک دی؟ ودې پېژانده؟

چا وويل: دا کالي خو يې د ګلالي دي.

بل يې هغه ته ټونګه ورکړه: غلی سه چې مور يې راغله.

شېبه نه وه تېره چې يوه په عمر پخه ښځه راورسېده. چې ښه رانژدې سوه، ويې پوښتل: دا څوک دی؟

ټول غلي وو.

هغې د خلکو په منځ کښې ځان ته لاره جوړه کړه، د مړي خوا ته کښېناسته، د هلک د خيرې لستوڼي له منځه يې د هغه مټ ته لاس يووړ. د تاويز بند يې په ګوتو راکښ کړ، تاويز يې راوايست، يو دم يې چيغه کړه: وه خدايه !

په خپل مخ باندې يې د څپېړو باران جوړ کړ، نارې سورې يې پيل کړې: وه د ګلالي پلاره ! څه سوې؟ هله چې بوره يې کړم. وه خدايه، وه سړيه چېرته يې ځان راورسوه.

درګرده يې چيغې وهلې، په غبرګو لاسونو يې پر سر خاورې بادولې، ويښته يې شکول، د مړي پر ټټر يې سر لګاوه، بيا پورته کېده. د ليونيانو په شان يې څو ګامه بره منډې وهلې، بېرته راګرځېده، بيا بلې خوا ته ځغسته، بېرته د مړي څنګ ته راتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

څو نورې تور سرې راورسېدې، هغه يې ټينګه کړه. ما نور ځان نه سو ټينګولای. اوښکې مې بې اختياره وبهېدې. مخ مې موټر خوا ته کړ. د لونګۍ په شف باندې مې اوښکې پاکې کړې. موټر ته وختم. د لاس په اشاره مې موټروان پوه کړ چې حرکت دې وکړي. تر ډېره ځنډه ټول غلي وو. په موټر کښې داسې چوپتيا وه، لکه په هديره کښې چې وي.

له انډيوالانو سره مې د غرو پر لارو دوه ورځې مزل وکړ، ايله چې کوټې ته ورسېدو. په کوټه کښې زموږ نور انډيوالان ډېره وو. هغوی ټپيان يوه هسپتال ته يوړل. زه د مدرسې پر لور رهي سوم. چې څنګه مدرسې ته ورسېدم، پر عبدالهادي مې سترګې خوږې سوې.

د مولوي صاحب پوښتنه مې ځنې وکړه. هغه ويل چې مولوي صاحب ډېر يادولې. دواړه ورغلو. ما ورته د خپلې تورې کيسه وکړه.

مولوي صاحب پر اوږه وټپولوم، ويې ويل: زه پوهېدم چې ته به د ما ارمان پوره کيې. خدای دې اجرونه درکي.

بيا مې پر کليوالو د امريکايانو د بمبارۍ کيسه ورته وکړه. د هغوی له سترګو اوښکې روانې سوې.

تر څو ورځو پورې د مدرسې د انډيوالانو د پوښتنو له لاسه په عذاب وم: امريکايان څه ډول دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خنزير غوښه يې خوړله؟

بربنډې مېرمنې ورسره وې؟

وايي چې دوی په ولاړو بولې کيې؟

په رښتيا امريکايان د قران په پاڼو کونه پاکيي؟

وايي امريکايان لکه شورويان مور و خور نه پېژني، له ټولو سره زنا کوي، دا رښتيا ده؟

داسې پوښتنې يې کولې چې زه يې بيخي حيران کړی وم. ما ويل چې زه خو د هغوی په منځ کښې نه وم چې په هرڅه يې خبر اوسم.

بله ورځ عبد الهادي وويل: اورېدلي مې دي چې چارواکي عيسويان سوي دي، دا رښتيا ده؟

ما وويل: نور خو مې نه دي ليدلي؛ خو زموږ د کلي قومندان لا لمونځ کاوه.

ـ وايي ټول شراب چښي؟

ـ نښخه (نه يم خبر). له شرابو يې خدای خبر؛ خو ټول چرسيان او پوډريان ورسره ولاړ دي.

څو ورځې وروسته ما غوښتل چې بېرته له اندېوالانو سره دهراوت ته ولاړ سم. د دهراوت په غزا کښې زموږ مشر يو څه پيسې په لاس راکړې وې. بيا چې کوټې ته راتلم شل زره کلدارې يې د جېب خرڅ لپاره راکړې. د مولوي صاحب هغه پور مې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

و پرې کړې چې د ادې د علاج لپاره يې راکړې و ؛ نو ورغلم چې حسنه يې ورکړم او خدای پاماني ورسره وکړم. د مدرسې په انګړ کښې څو کسه طلبا تر مولوي صاحب راچاپېر وو. هغوی پوښتنې کولې او مولوي صاحب يې ځوابونه ويل. زه يې چې ولېدلم، راولاړ سو. طلباو ته يې وويل: شابه تاسې اودسونه وکئ، ماخام نيږدې دې.

پخپله له عبدالهادي سره زما خوا ته راروان سو. ما ورته پيسې ونيولې. هغه راته حيران وکتل. موسکی سو. ويې ويل: دا چې شې دي؟

ما وويل: استاده ! دا هغه پيسې دي چې تاسو زما د مور اپرېشن ته راکړې وې.

پر اوږه يې لاس راکښېښوو. په خندا يې وويل: خه، خه. نو ته د همدې د پاره راغلې وې؟

ـ نه استاده، سبا له خيره زما انډيوالان بېرته ځي. زما نيت و چې ورسره ولاړ سم. راغلم چې رخصت واخلم.

هغه د تسبو اړول بس کړل، ويې ويل: دغه راکټ او ټوپکې خو هرسوک چلوې شي. ته او عبدالهادي بل کار له جوړ يې.

ما وويل: پوهېږم، استاده تاسې غواړاست چې په مدرسه کښې پاته سم. سبقان مې شروع کم خو

ـ نه بچيه. نن سبا د تعليم نه جهاد ډېر اهم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه هم جهاد ته ځم کنه.

سترګې يې زما له سترګو لرې کړې. د مدرسې د مينارې سر ته يې چې د مازديګر لمر روښانه کړی و، وکتل. لويه ساه يې واخيسته، ويې ويل: تاسې بايد د بمونو جوړول زده کئ. زه به مو وزيرستان له بوزم. هلته به نور مجاهدين تړښنګ درکي. دا کار هر سوک نشي کوای. ما له پته شتې چې تاسې دواړه دا کار يادولې شې.

ما ورته کړه: استاده! عبدالهادي به درسره ولاړ سي؛ خو زه ببرته ځم. موږ به نورې غزاګانې وکو.

زما خبرې يې راپرې کړې: بچيه! جنګ له مازغه پکار دي. خو هر سوک بيا مازغه نه لري. په ګولۍ باندې به يو کس ولې؛ خو ستا په يو بم باندې به شل پينزه ويشت کسه کفار ختميګي؛ نو ته پخپله ووايه کوم کار فايده مند دې؟

د ماخستن تر لمانځه وروسته مو هم تر ډېر ناوخته پورې خبرې وکړې. مولوي صاحب د اصحابو د جهاد ډېرې کيسې وکړې. د حضرت سلمان فارس کيسه يې وکړه چې د خندق په غزوه کښې يې رسول الله (ص) ته د خندق د کيندلو مشوره ورکړې وه او د عقل په مرسته يې قوي دښمن مات کړی و.

زه يې قانع کړم چې د هغه خبره ومنم. زه او عبدالهادي چې د خوب لپاره د هغه له کوټې ځخه وتلو، ما بيا ورته پيسې مخې ته کښېښووې. مولوي صاحب وويل: سبا د تا انډيوالان افغانستان له زي، د غسې دې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ما وویل: هو استاده !

ـ نو دغه پیسې ورکه چې د تا موربي بي ته يې ورکي.

ـ استاده ! هغه به په پیسو څه وکي. دا تاسې واخلئ خپلو بچو ته يې ولېږئ.

هغه زما سر ښکل کړ. سترګې يې داسې وځلېدې، لکه تر ژړا د مخه چې د سړي په سترګو کښې اوښکې ځلېږي.

ويې ويل: ګوره عبدالستار جانه ! ته زما د زوی په شانتې يې. قسم دې چې د زوی نه راله مخکې يې. واله دا پیسې دې موربي بي له ولېږه. ما له د هغې دعا هر سه دي.

د بابا تر مرګ وروسته دا اول ځل و چې پلرنۍ مینه مې محسوسه کړه. پر هغه باندې رښتیا لکه اولاد ګران وم. د هغه لاسونه مې ښکل کړل. هېڅ کله مې د چا په لاسونو کښې داسې ګرمي نه وه لیدلې. ګومان مې کاوه چې زړه مې ويلېږي. زړه مې غوښتل چې چیغه وکړم، ټوپونه ووهم، والوځم. لکه یو درونـد بار مې چې لـه اوږو څخه لرې سوی وي، همداسې ځان راته سپک ښکارېده. زړه مې ويل چې دی انسان دی که ملایک؟ له خدایه مې داسې موقع غوښته چې د استاد احسان ورادا کړم. که نور څه مې په وس کې نه وي نو تر مرګه پورې به يې هره خبره ومنم، نافرماني بـه يې نـه کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا د سهار تر لمانځه وروسته د دهراوت انډيوالانو ته ورغلم. پيسي مې ورکړې. د کلي نوم او د اکا نوم مې هم وروښود چې پيسې ورورسوي. په نخښه کښې مې د جيب د سمال چې ادې پکښې ګلان ګنډلي وو، ورکړ چې زما مور ته يې ورکړي.

د ربيم څپرکی

د جنت په دروازه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

په وزیرستان کې هر څه بل رقم وو. کله کله خپل وطن ته حیرانېږم. زموږ ښارونه پاخه سړکان نه لري؛ خو په میرانشاه کښې ان وړو کلیو ته هم سړکان تېر سوي وو. زموږ کلي د کجکي بند ته ډېر نژدې پروت دی؛ خو برق مو نه درلود. میرانشاه ته خدا یزده له کوم ځایه راته؛ خو ان لرو درو ته هم د بجلي تارونه غځېدلي وو.

میرانشاه سخت غیرتي خلک لري؛ خو یو کار یې پر ما ښه نه لګېږي. چې کلیو ته ولاړ سې، ښځې او نارینه په ګډه په خپلو پټیو کښې کار کوي. پر ښځو باندې وانښه شکوي، مال پیایي، ځیني خلک خو په ښځو باندې لو هم کوي. خو دوی بیا لکه د کوټې خلک نه دي چې خپلې ښځې بازار ته پرېږدي. په ستر کښې ښه ټینګ دي. هر څوک د ځان پاچا دی. ټوپک او برېت دوی ته د فرض و سنت حیثیت لري. هېڅوک بازار ته تش لاس نه ورځي. لکه د پخوانو خلکو کیسې چې بابا مې راته کولې، دوی هم هماغسې پر ټټر باندې د مرمیو کتار تړي. کلاشینکوف ته دوی ماشین وایي او دومره یې ښکلي جوړوي، لکه ناوې چې سینګار کړې. دوه درې دانې ججورې په شنه او سره رابرټېپ باندې سره خوا په خوا تړي. په ټوپکو پورې ځوندۍ، غمي او کوچنۍ هینداري لګوي، لکه زموږ خلک چې رخچینې (خولۍ) سینګاروي، دوی هماغسې شوقي ټوپکې جوړوي. ته وا چې مېړانه به په برېت پورې وي. څومره چې د چا برېتونه غټ وي، هماغومره د خلکو ښه ایسېږي. برېتور مېړونه خپل برېتونه د شړشمو په تېل غوړوي؛ خو دربغه چې دا خلک ږیرې خریي. له ملا صاحبانو او سپین ږیرو پرته نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک ږیره نه پرېږدي. که د ځوان پر مخ دې ږیره ولیده؛ نو پوه سه چې هغه د مدرسې طالب العلم دی. سپین ږیري بیا سر او ږیره دواړه په نکریزو سره کوي.

دلته د پاکستان حکومت نه چلېږي. یو پولیټیکل اجنټ چې یې بولي هغه سته، خو خدای خبر چې څه کوي او څه نه کوي. قانون د خلکو خپل قانون دی. هماغه جرګې دي، نرخ دی او رواج دی. دوی دښمني ته بدي وایي. داسې کس به پیدا نه کړې چې له چا سره یې بدي نه وي. بس هرڅوک چې پر خپل دښمن ورپېښ سو، ولي یې. داسې ورځ به نه وي چې د میرانشاه په بازار کښې مړي ونه سي. خلک وایي چې دلته د ((کیپات)) په نوم یو خوستوال و، ۹۹ مړي یې کړي وو. خلکو له هغه څخه د مېړانې اتل جوړ کړی و. هر چا به یې په مزو مزو کیسه کوله چې پلانکی یې څنګه وواژه. وایي کله کله که څوک پر بېوزلو برید وکړي او هغوی د بدل د اخیستلو نه وي؛ نو کیپات غلیم ته خبر ورکوی چې د ده بدي زما سوه، ځان به رانه ساتې. بیا نو د هغه لاره څاري چې څنګه راګیر کړ، ځای پر ځای ختموي. اوس هر چېرته چې د غیرت خبره کېږي؛ نو د کیپات نوم ضرور ورسره یادېږي.

په بازار کښې د وسلو ډېر دوکانونه سته. له تمانچې څخه رانیولې تر راکټ او ثقیله پورې، دوربینونه، مخابرې، ان توپ او هاوان هم پکښې خرڅېږي. دلته هم خلک زموږ د مفسدو قوماندانانو په شان د هلکانو، کرکانو او د ساز شوقیان دي. کسټ ته دوی پټه وایي، د کسټونو سلامت مارکېټ لري. ځینې خدای ناترسه ځوانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

یې شراب هم څښي. خدای خبر چې له کومه یې پیدا کوي. خو ښه وو چې څو موده مخکې یو څو کسان یې د شراب په څښلو مردار سوي وو، اوس ورسره احتیاط کوي. د حقانیه مدرسې یوه انډیوال مې چې دا کیسه یې کوله، ویې ویل چې یو ځل مولوی صاحب د شرابو دوه کارټنونه مدرسې ته راوړي وو. دلته یې بوتلونه نیم خالي کړل او یو بل رقم د اوبو په رنګ شی یې په کې واچاوه چې د لرګیو غوندې بوی یې و. بیا یې د بوتلونو سرونه په ماشین باندې داسې ټینګ کړل چې تا ویل هېڅ نه دي خلاص سوي. وایي مولوی صاحب بوتلونه یوړل او بیا دوه درې ورځې وروسته اوازه سوه چې خلک په شرابو مردار سوي دي.

زموږ مرکز د بازار په څنډه کښې حقانیه دارالعلوم دی. دغه مدرسه زموږ د کوټې د مدرسې په څېر د مرمرو په ډبرو نه ده پوښل سوې. دېوالونه یې له سمیټي خښتو جوړ دي. پر غولي باندې یې پخې خښتې لګېدلي دي. د مدرسې ناظم پنجابی دی؛ خو پښتو یې زده ده، هغه هم داسې چې (ږ) او (ژ) یو شان تلفظ کوي او (ښ) لکه (ش) ادا کوي. په دې شپږو میاشتو کښې چې زه او عبدالهادي دلته یو، مولوي نعماني صاحب دوه ځله زموږ پوښتنې ته راغلی دی. دا ځل چې له خیره راسي همدلته به پاته سي.

دلته هم ښه تکړه علما سته. موږ سبقان وایو او بمان جوړوو. د مدرسې شا ته بل لوی سرای دی چې د ناظم له کوټې څخه لاره ورته تللې ده. د ناظم د کوټې له درګاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره پيره دار ناست وي، يوازې هغه کسان بل سراى ته ورپرېږدي چې مخصوص کارتونه لري. دغه سراى يوه لويه درګاه د سړک خوا ته هم لري. درګاه له خورا درنې او ډبلې او سپنې جوړه ده. کمزوری سړی يې په يوازې سر نه سي پورې کولای. دغه درګاه هم پيره دار لري او يوازې زموږ خپلو موټرانو ته د ننوتو اجازه ورکوي. په سراى کښې څو لوی لوی ګودامونه ستنه. په هر ګودام کښې درې څلور مازدا لارۍ ځايېږي. د ټولو کوټو کونجيانې له ناظم سره وي. له مدرسې سره په لګېدلي د ېوال پورې زموږ ورکشاپ پروت دی. د ورکشاپ په اوږدو کښې يو اوږد مېز ولاړ دی. شا و خوا ته په د ېوالونو پورې وسپنيزې الماری لګېدلي دي. ټروټيل، سي فور (C4) ، ټي ان ټي، پټن PTEN ، د بېرنګانو مردکي، د ټټارۍ مېخونه، رابر ټېپ، او څو ډوله نرې او ډبل مزي په الماريو کښې جلا جلا ايښوول سوي دي.

موږ څو رقم بمان جوړوو. يو ټايمر والا بم دی. د دې بم فيوز په مزو باندې يوې ګړۍ پورې تړل کېږي. ګړۍ چې پر هر وخت برابر کړې، هماغه وخت د مزو دواړه سرونه سره لګېږي او فيوز چوي. د فيوز په چولو سره ټول بم پټاوېږي. زموږ انديوالان معمولاً ټايمر بمان د غوړو په ټيمانو يا په بخار د ېګونو کښې ږدي، بيا يې د بايسېکل شاته او يا په رېړيو کښې ځای پر ځای کوي. دغه بم والا بايسېکل يا رېړۍ پر داسې لارو دروي چې د کفارو موټران پر تېرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ټي ان ټي داسې باروت دي چې پټاو سي په ثانيه کښې ۹۵۰۰ متره واټن وهي.
هر شی چې مخې ته يې ورسي، ټوټې ټوټې کوي يې. نورو باروتو ته که اوبه وروروسي،
بيا سم کار نه کوي؛ خو پر دې باندې اوبه تاثير نه لري.

پټن بيا تر ټي ان ټي لا نامي دي. دا په ثانيه کښې ۱۲۵۰۰ متره مزل کوي. د خپل
خواوشا ټول شيان په چرو بدلوي. بيخي لکه ګرنېټ (لاسي بم) چې هره ټوټه يې د
ګولۍ کار کوي، دا هم له هر شي څخه ګولۍ جوړوي. تک سپين لکه واورې دي. چې
په لاس کښې يې ټينګ کړې، لکه واوره سره غونجېږي. داسې ښه بلېږي چې شنې
لمبې ځنې خېژي؛ خو دود نه لري.

موږ د فدايانو په واسکټونو او موټرانو کښې له همدې موادو کار اخلو. شپږ
کيلو پټن د هر واسکټ په لاند ښي وت کښې ګرد چاپېره هواروو. شاوخوا ته يې د
واسکټ په بل وت کښې د بېرينګ چرې او د ټټارۍ مېخونه اچوو. يو کوچنی فيوز د
پټن په منځ کښې لګوو چې له دوو سرونو يې نري تارونه راوتلي دي. دغه تارونه په
يوه بټن پورې ښلوو. هر وخت چې فدايي کفارو ته ورنژدې سو، بټن کښېکاږي، سم
له واره فيوز پټاو کېږي او ورسره پټن چوي. په واسکټ کښې هر مېخ لکه مرمۍ
الوزي او چې پر هر چا ولګېږي؛ نو کار يې ورسموي.

په موټرانو کښې هم له **PTEN** څخه کار اخلو. موټران يا له افغانستانه راځي
يا يې همدلته رانيسو. د افغانستان نقلي پلېټونه راسره ډېر دي. ځينې غله له

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستانه د غلا موټران دلته راولي او له دې ځایه غلا کړي موټران هلته بیایي. زموږ کسان له هغوی څخه موټر رانیسي، پلېټونه یې الېشوي او موږ یې د فدایانو د حملو لپاره برابرو. غله هم د پاکستان له ملیشو سره لاره لري او هم د افغانستان له پولیسو سره، دواړه د پیسو سپي دي. غله چې یو څو روپۍ ورته ونیسي، هر څه تېروي سي. غله دغه فدایي موټران هر ځای ته چې موږ وروښیو ، بیایي؛ خو زموږ یو دوه کسه انډیوالان هم ورسره ځي چې بیا غداري ونه کړي.

موټر چې موږ ته راسي؛ نو زموږ مستري انډیوالان ورباندې لګېږي. سیټونه، سوېچبورډ ، د دروازو پوښونه او ټولبکس یې خلاصوي. بیا موږ په درېو ځایونو کښې پټېږدو. د موټروان تر سیټ لاندې، په ټولبکس کښې او تر سوېچبورډ لاندې. درې واړه ځایونه په نریو مزو له یو بل سره نښلوو. شاوخوا ته یې ټوټیل، ګرنېټ، د ((بي ام یو)) ګولۍ، د ((هاوان)) او ((ار پي جي)) مرمۍ او نور شیان هواره ږدو. د موټر د دروازو منځ هم په مېخونو ډکوو. فیوز د موټروان تر سیټ لاندې لګوو چې پخپله فدایي ټوټې ټوټې سي او پس له حملې د پېژندلو نه وي. پخوا به مو د فیوز مزي په یوه بل شي پورې نښلول چې په ریموټ باندې کار کوي؛ خو اوس امریکایان له خپلو موټرانو داسې یو شی خپروي چې ګردچاپېره په پېنځوس متره کښې ریموټ کار نه کوي؛ نو اوس د فیوز مزي د سوېچبورډ له یوه سوېچ سره هم نښلوو. که ریموټ کار ونه کړي، فدایي به دغه سوېچ کښېکاږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

په وزیرستان کې مې شپږمه میاشت وه. ورځ راباندې کال تېرېده. عبدالهادي کور ته تللی و. هغه چې راسره و، ګومان مې کاوه چې ټول خپلوان راسره دي؛ خو په دې ورځو کښې پوهېدم چې یوازې یم. ادې مې ډېره یادېده. دلته له نورو مجاهدینو سره بلد سوی وم؛ خو هغسې مې له هېچا سره نه لګېده لکه له عبدالهادي سره چې لګېده.

عبدالهادي درې میاشتې مخکې کور ته ولاړ او بېرته رانغی. مولوي نعماني صاحب وویل چې هغه اوس مدرسې ته هم نه ورځي. پلار یې د کندهار په ښار کښې خپل کور جوړ کړی او کډه یې وړې ده.

عبدالهادي پخپله ښه غیرتي ځوان و؛ خو پلار یې زما د تره په شان ټول عمر پر کور تېر کړی و. یوه ورځ یې هم د الله په نامه جهاد نه و کړی.

ما ویل مولوی صاحب به له عبدالهادي خپه وي چې ولې یې جهاد پرې ایښی؛ خو داسې نه و. نعماني صاحب وویل: ((د مور و پلار خدمت هم د جهاد اجر لري))

مولوی صاحب خورا لوی زړه لري؛ خو زه له عبدالهادي پر دې خپه وم چې یو رخصت یې هم رانه وانه خیست. ان یو ټېلفون یې هم راته ونه کړ. ما څو واري له پي سي او څخه ورته زنګ وواهه؛ خو ټېلفون به یې هر ځل بند و. ګومان کوم هغه وېرېده چې زه ورته ټینګ نه سم چې بېرته راسه؛ ځکه خو ټیلفون به یې هر وخت بند و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې درېو میاشتو کښې چې عبدالهادي را څخه تللی و، دومره ښه و چې مولوي صاحب دلې و. هغه هره جمعه کور ته ته. دوې شپې یې تېرولې او بیا بېرته راته. کله کله کوټې ته هم ته. هورې یې د برې شپې کولې. تېر ځل چې کوټې ته تللی و، زموږ یو کلیوال یې په مدرسه کښې لیدلی و. هغه ورته ویلي و چې زموږ د سیمې ګردې ناوې طالبانو فتح کړې دي، یوازې د کجکي بازار د چارواکو په لاس کښې دی.

د نعماني صاحب په راتګ سره د طلباوو شمېر زیات سوی و. طلبا به دلته هم هماغسې پرې راټولېدل، لکه په کوټه کښې چې به راټولېدل. زما وخت اکثره په سبقانو تېرېده. په دې ورځو کښې مو فدایان بیخي لږ سوي وو؛ ځکه خو د بمانو او فدایي واسکټونو جوړولو ته دومره ضرورت نه وو.

یوه ورځ نعماني صاحب وانې ته بوتلم. دا د جنوبي وزیرستان مرکز دی. هلته یوه لویه مدرسه وه. د فدایانو ټرېننګ هم هورې کېده. موږ اکثره وخت واسکټونه دوی ته استول او یا فدایان تر ټرېننګ وروسته مېرانشاه ته راتلل او موږ به واسکټونه ورکول. د ټرېننګ خونې ته ننوتو. پنځه شپږ تنه فدایان ناست وو، ټي وي ته یې کتل. په ټي وي کښې یو سورمخی بیزو وزمه سړی چې توربخونه دریشي او سره نیکټایي یې اغوستې وه، د یوه قره قلي خولۍ والا تر څنګ ناست و. سورمخي ږیره او برېتونه خریيلي وو، سرتور سر ناست و. د هغه بل پر تن بیا سپین کالي او شنه چپنه وه، مۍ وریجې ږیره او برېتونه یې همدومره وو، لکه لس شپې د مخه یې چې خریيلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

وي. دوی د يوې لويې کوټې په بر سر کښې ناست وو. په دا بل سر کښې يې نور رنګ رنګ دريشۍ والا پر چوکيو ناست وو. په منځ کښې يوه د نګه غنم رنګه لغړه ښځه چې يوازې شرمګاه او تيونه يې پټ وو، نڅېدله. نورو ورته چکچکې وهلې. د ښځې ژېړ بخوني اوږده ويښتان پر اوږو يې پراته وو او د هغې له تاوېدو سره په هوا کښې چورلېدل. په ملا پورې يې د ځلبلي ځونډيو او شرنګونو پټه تړلې وه، کونه يې چې ښوروله، د شرنګيو شرنګا به پورته سوه او د خلکو چکچکې او شور به يې پارول. هاغه هلک مې راياد سو چې زموږ د کلي د قومندان په کور کښې نڅېده. په ټي وي کښې چې سورمخی ښکاره سو، ټرېننګ والا په کوم بټن کښې ګوته ووهله. تصوير همداسې ولاړ پاته سو. ټرېننګ والا له رنګه پنجابيانو غوندې و؛ خو پښتو يې ويله. له فدايانو څخه يې وپوښتل: دا سوک دی؟

ټولو په يوه ږغ وويل: دا لوی شيطان، بوش دی.

هغه بيا وپوښتل: دا بل يې سوک دی؟

بيا ټولو د تجويد د شاګردانو په شان يو ځايي وويل: مرتد کرزی.

هغه بيا پر بټنو ګوتې ووهلې. بل تصوير راغی. ويې ويل: دا چې ګډه بګي دا سوک دی؟

ــ د کرزي رنډۍ لور ده.

- ښه نو دا خکلې ده که نه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ځواب ورنه کړ. ویې ویل: ولې غلي یې، ښکلې ده که نه؟

فدایانو ته یو بل ته سره وکتل خو هېڅ غږ ونه کړ.

ټرینګ والا وویل: بالکل ښکلې ده. وګوره سومره ښکلې رنګ لري، نازک بدن یې وګوره، غټې غټې تیونه یې وګوره. خو پوهیږې چې د جنت حورې د دې نه زر واره ښکلې وي. که دا پلیته د جنت د حورې په سنګ کې ودروې، دا لکه شمع ښکاري هغه لکه افتاب.

نعماني صاحب تر لاس ونیولم، له کوټې څخه ووتو.

ما ورته کړه: استاده! دا خلک څه ناروا کارونه کیږي؟ ولې په فدایانو داسې شیان ګوري؟

ـ د دې د پاره چې پوې شي چې کافران سه سه کارونه کیږي.

ـ تاسو خو ویل چې تې وي او سي ډي ناروا دي.

ـ ناروا دي؛ خو ګوره بچی! دلته مطلوب اهم دې. زمونګه مطلوب ګډا نه دې. زمونګه مطلوب د تې وي کتل نه دې. زمونګه مطلوب هغه کسان دي چې د قسې کارونه کیږي. فدایان چې د دوی کارونه په خپلو سترګو ویني، بیا به یې باور رایشي چې مونګه رختیا ویل.

زما زړه ته نه لوېدل چې یو پښتون دې دومره بې غیرته سي چې لور یې د نورو په مخ کښې لغړه ونځېږي؛ خو د خپل کلي قومندان رایاد سو چې هلکانو سره یې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

څه کارونه کول. په زړه کښې مې وويل: قومندان چې يې هغسې وي، پخپله به خود همداسې وي.

خو بيا مې هم باور نه کېده. نعماني صاحب ته مې وويل: دا په رښتيا د کرزي لور وه؟

هغه وويل: ته لا اوس هم شک کېې؟ تا خو په خپلو سترګو اوليدل کنه. اوس پوې شوې چې مونږ که ولې فدايانو ته ټې وي چالاندوو؟

شپه مو په وانه کښې وه. تر څو پورې چې خوب يوړم، هره ګړۍ به مې سترګو ته هغه رنډۍ درېدله چې لوڅه پوڅه ګډېدله. لاحول به مې ويل، فکر به مې بلې خوا ته اړاوه خو د هغې خيال لکه سرټمبه انسان رابرسېره کېده. لکه سپی چې درپسې وي او چې هرڅومره يې وډبوې، بيا دې په پايځو پورې ونښلي. يا لکه د مني سوړ باد چې د پورې کړې کړکۍ او دروازې له هر درز څخه ځان دررسوي. نجلۍ مې خوب ته هم راغله. نيمه شپه راويښ سوم. غسل راباندې اوښتی و. حمام ته ولاړم. که ګورم چې له دوو نورو حمامونو هم د اوبو شرپا راځي. زما په ګومان په هغه شپه ټول فدايان احتلام سوي وو. تهجد لمونځونه مې وکړل، توبې وکړې او تر سهاره په عبادت لګيا وم.

سبا سهار وختي مېرانشاه ته لاړو. بله ورځ د مدرسې د ناظم کوټې ته ولاړم. نعماني صاحب په کوټه کښې چابک چابک دې خوا ها خوا ګرځېده. غومبرې يې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښتي وو ، پر تندي يې ګونځې راغلې وې. خوله پرې راماته وه. د خولې په کونجونو کښې يې سپين ځګ ښکاريده. ناظم ته يې په پنجابي باندې څه ويل. ناظم چوپه خوله ولاړ و.

ما تر دې وخته نعماني صاحب داسې په غوسه نه و ليدلی. وېرېدلی وم؛ خو بيا مې زړه غټ کړ. پوښتنه مې وکړه: استاده خير خو به وي؟

له جيبه يې دسمال راوايست، د خولې ځګ يې پاک کړ، د تندي خوله يې وچه کړه. موسکی سو ، ويې ويل: سه نيشتې. هسې دې بې غيرتانو له په غوسه وم.

ــ استاده څوک يادوې؟

ــ هغه په وانه کې چې مو ليدلي وو ، هغه فدايانو بې غيرتي اوکړه.

ــ څنګه بې غيرتي؟

ــ ډاربدلي دي. مجاهدينو ان کابل ته بيولي وو. د کفارو ګاډو ته يې بم رسولي وو ، ټول ګاډي تېر شوي دي؛ خو دا دله ګان بېرته تې راغلي دي.

وينه مې په جوش راغلې وه چې دا څه ناځوانه خلک دي. د دين لپاره دونه کار هم نه سي کولای. هغوی ته مې غاښونه چيچل؛ خو د نعماني صاحب د تسل لپاره مې وويل: استاده ! خير دی، نور فدايان به راپيدا سي. زموږ خلک خورا غيرتي خلک دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ـ هو بچی ! فدا یان به خود پیدا شي؛ خو د دوی بې غیرتي او ګوره. ګټلې جنت یې بایلودو. د جنت تر دروازې لاړل خو خدای ووهل بېرته راغلل.

ـ استاده ! که وایاست زه به ورسم.

ـ نه، نه. ته به نه ورزې.

ـ ولې استاده ! جنت دې پر ما نه لورېږي؟

ـ دا سه وایې؟ جنتونه مې درپېرزو دي.

ـ نو بیا؟

ـ بس، اوس یې وخت نه دی.

دې سره نعماني صاحب په چورت کښې ډوب سو. پر سبا یې هغه خپل کور ته ولاړ. دا ځل یې پوره دوې هفتې تېرې کړې. زړه مې ډېر تنګ سوی و. هېڅ شي خوند نه راکاوه. لمونځونه مې پوره د زړه په حضور نه وو. یو وخت به مې کتل چې لمونځ مې خلاص کړی، دعا کوم. چې هرڅه به مې فکر کاوه، نه مې رایادېدل چې کوم سورتونه او کوم ایتونه مې ویلي دي. په ذکرونو مې هم د زړه کرار نه راته. ادې مې ډېره یادېدله. په تورکي او ان په اکا پسې خپه سوی وم. ما ډېر کلونه له هغوی لرې تېر کړي وو؛ خو هېڅکله دومره نه وم خپه سوی. دا نور کلونه یو خو به عبدالهادي راسره و، د زړه حال به مو یو بل ته سره ویل او بل به اکثره وخت پر سبقانو لګیا وو؛ ځکه خو په مسافرۍ چنداني نه پوهېدم. اوس نو نه مې د راز ملګری درلود او نه مې سبقانو ته زړه کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راولاړېدم، سر راباندې ګرځېده. پر سترګو مې توره شپه راتله. تر نيمو شپو خوب نه راته. سهار بيا په وچ زور راکښېناستم، خوب مې نه سر کېده. ټول ژوند راباندې غمېدلی و.

نعماني صاحب چې راغی، لکه زما پر حال چې خبر وي، مازديګر يې تر لاس ونيولم. د مدرسې يوې څنډې ته يې بوتلم. له دېواله سره پر سميټي خښتو کښېناستو. مسواک يې له جيبه راوکيښ، د غاښونو په صفا کولو لګيا سو. ويې ويل: سنګه چل دي، ولې خفه يې؟

ـ استاده ! ادې مې ډېره رایادېږي. زړه مې تنګ دی.

نعماني صاحب غلی و.

ما وويل: که ستاسو اجازه وي، يو څو شپې به کلي ته يوسم.

هغه ولاړ سو. ورو ورو په ګرځېدا سو. سر يې کښته نيولی و. مسواک يې تر غاښ لاندې ټينګ کړی و.

بيا مې وويل: هسې هم زموږ سيمې ازادې سوي دي. څه خطره به راته نه وي.

هغه بيا هم غلی و. اوږده شېبه په چوپتيا کښې تېره سوه. ګومان مې وکړ چې مولوي صاحب راڅخه خپه سو. ما ځمکې ته کتل. غوښتل مې ورته ووايم، که تاسې خپه کېږئ نه به ځم. خو د هغه سونګېدا مې واورېده. پورته مې وکتل. له جيبه يې دسمال راوايست. پزه يې پاکه کړه. په سترګو کښې يې اوښکې ډنډ وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ودرېدم. د هغه لاس مې ونيو. پوښتنه مې وکړه: استاده خيريت خو به وي؟

په غريو نيولي ږغ يې وويل: بچيه نه مې درته ويل؛ خو مجبور دې کم. مور بي بي به دې اوس په جنت کې وي. هغې خپل عمر تا له دروبخل.

ـ دا څه وايې؟

ـ هو بچيه. هغه يې شهيده کړه.

ـ چا؟

ـ اميريکنز.

باور مې نه کېده. دا مې څه اورېدل. نور مې د ژړا مخه نه سوه نيولی. نعماني صاحب په غېږ کښې ټينګ کړم. په ژړغوني ږغ يې وويل: انا لله و انا اليه راجعون.

کاشکې مړ وای خو دا خبر مې نه وای اورېدلای. چا امريکايانو ته زما خبر ورکړی و چې عبدالستار بم جوړوي. هغوی يوه شپه زموږ پر کور بم غورځولی و. زما ادې، اکا او د هغه ګرده کورنۍ يې ګرد سره شهيدان کړي وو.

دا خبرې په کوټه کښې زموږ يوه کليوال نعماني صاحب ته کړې وې. د ماښام تر جماعت وروسته نعماني صاحب پر ټولو ږغ وکړ چې زما د شهيدانو لپاره دې دعا وکړي. هغه راته د شهادت فضيلتونه بيان کړل. ډېر تسل يې راکړ. د صبر د اجرونو په باب يې ډېر څه راته وويل. خو زما زړه چېرته صبرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته نعماني صاحب د امريکايانو کيسې وکړې چې دوى اصلاً د اسلام د ختمولو لپاره راغلي دي. دوى غواړي چې ټوله دونيا يهودان شي.

چې پرېوتم، سر مې تر تلتک لاندې کړى و، تر نيمې شپې پورې مې ژړل او هماغسې په ژړا خوب وړى وم. په خوب کښې مې وليدل چې ادې ناسته ده، ما يې پر زنګانه باندې سر ايښى دى. هغه زما ويښتان په ګوتو باندې رمنځوي او د جنت د باغونو، د شېدو رودونو، د ميوو او ماڼيو کيسې راته کوي. د شهادت د فضيلت په باب څه چې نعماني صاحب ويلي وو، ادې هم هماغه خبرې کوي. بيا مې وليدل چې ادې له ما سره په مدرسه کښې ده. په لمانځه کښې هغه مخته کېږي او موږ ټول ورپسې درېږو. زه له ځان سره وايم: دا څه کوي؟ د ښځې امامت کله روا دى.

بيا وايم: يه زه غلط سوى يم. د نارينو امامت نه دى روا. امام خو بايد چې ښځه اوسي، دا په دې چې امام بايد پر مقتديانو ډېر ورحمېږي او دا ميندې دي چې نري زړونه لري. هو، امامت بايد د ښځو کار وي، د ميندو کار وي. لمونځ چې خلاصېږي، د امريکايانو هليکوپټر راځي، د مدرسې په سراى کښې کښېني. ادې ورځي، هليکوپټر ته ورخېژي. زه پوښتنه کوم: ادې چېرته ځي؟

هغه وايي: نانيه زه ځمه. زه له دې مجاهدينو سره جنت ته ځم.

هليکوپټر پورته کېږي. خوله مې ورته وازه پاتې سي چې دا کافرانو ته مجاهدين وايي او د کفارو په هليکوپټر کي جنت ته ځي. دا څه ګډوډي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

په همدې حیرانۍ کې راویښ سوم. په ویښه کې لا حیران سوم، هیڅ د خوب په سر او بر نه پوهېدم چې دا نو څخه معنا.

سهار مې نعماني صاحب ته د خوب کیسه وکړه. هغه وویل چې د دې خوب اوله نیمه رحماني ده؛ خو دویمه نیمه یې شیطاني ده.

سبا تر ماسپښینه پورې یوازې سر ناست وم. زړه مې نه غوښتل چې له چا سره خبرې وکړم. د ادې یادونه مې په ذهن کښې لر بر کېدل. ځومره سختۍ یې وګاللې. اول خو کونډه سوه، بیا د اکا ظلمونه، بیا چې زه رالوی سوم، زما مسافرۍ. هغه دوه کاله چې زه په کلي کښې ورسره وم، ایله چې یو څه ساه یې سمه وه.

دنیا ځومره بې وفا ده؟ اکا مې وګوره. خوارکی په دنیا پسې یې ځومره منډې ووهلې؛ خو دی ولاړ او هر څه ځنې پاتې سول. دوکان، بوړۍ، ځمکې، هر څه. ما ته یې د پلار برخه رانه کړه؛ خو نه و خبر چې د هر څه مالک الله دی، هر څه به الله ته پاتې کېږي.

تورکی مې رایادېده. په کوچنیوالي کښې چې به مې واهه. خوارکي به ځومره ژړل. کاشکې مړ نه وای. د هغه په مور مې هم خوا بده وه. ګومان مې کاوه، هغه ډېره ګرمه نه وه، هسې یې د شیطان منله، که نه هغه خو هم انسان وه. کوم بني ادم غواړي چې بد واوسي؟ خدای دې پر ورحمېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماسپښين تر لمانځه وروسته ورکشاپ ته ولاړم. يو واسکټ مې جوړ کړ. د شپږو پر ځای مې اته کيلو پټن پکښې کښېښوول. چرې او مېخونه مې ښه پرېمانه پکښې واچول. فيوز مې پکښې ولګاوه؛ خو مزي مې ورپورې ونه تړل. کار مې نږدې تمام و چې نعماني صاحب راغی. پر اوږه يې لاس راکښېښوو: بهادره ! سه کې؟

بې له دې چې له کاره لاس واخلم، ومې ويل: واسکټ جوړوم.

ـ چا له؟

ـ ځان ته.

ـ زان له؟ دا سه وايې؟

ـ هو استاده، ځان ته.

ـ نو ولې؟

ـ ولې؟ دا نور فدايان يې چې اغوندي، ولې يې اغوندي؟

ـ يعنې ته...

څو شېبې غلی و. بيا يې غبرګ رانه چاپېره کړه. پر اوږه يې وټپولم. ويې ويل: زه پوهېدم چې زما شبر به همدقه کار کيي.

لږه موده دې خوا ها خوا وګرځېد.

بيا يې وويل: ګوره بچی ! زه دې منع کومه نه؛ خو هر کار يو پلان غواړي. ته به پلان له انتظار کيې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ما وويل: استاده ! زه ډېر صبر نه سم کولای. زه باید له امریکایانو بدل واخلم.

ـ اوه، نه، نه، پام چې دا خبره ونه کې. جهاد د انتقام د پاره نه وي، جهاد د خدای د رضا د پاره کېږي. بچیه ! په دې خبرو دې جهاد مه خرابوه. کفار ستا دخمنان نه دي، دا د خدای دخمنان دي، د نبي کریم دخمنان دي، د قران دخمنان دي.

سبا له نعمانی صاحب سره د وانې خوا ته روان سوم. پر لاره د پاکستاني فوجیانو تلاشي وه. زما په بېګ کښې فدایي واسکټ پروت و. زړه مې ټکان کاوه چې اوس و مو نه نیسي؛ خو څنګه چې زموږ پېکپ یې ودراوه، مولوي صاحب ورته کوم کارت ورښکاره کړ، ویې ویل: دا د مدرسې ګاډی دې.

فوجي ورته عسکري سلام وکړ. بل فوجي ته یې په لاس اشاره وکړه چې لاره دې خوشې کړه.

نعماني صاحب ما ته وکتل، ویې ویل: زمونږ فوجیان د علماوو ډېر قدر کوي. ودې لیدل چې مونږ یې تالاشي نه کړو. دا خو الحمدالله مسلمان فوج دی.

په وانه کښې د مدرسې ناظم ویل چې ده ته باید ټرېننګ ورکړو؛ خو نعماني صاحب وویل چې ټرېننګ ته ضرورت نسته. دی پخپله په هر څه پوهېږي.

پر سبا یې د کابل پر لور روان سو. د خدای پاماني پر وخت نعماني صاحب راته وویل: ګوره بچی ! شهادت عجیبه خوند او کیف لري. چې سنګه د استشهادیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عملیاتو زای له ورغلې، د جنت هوا به درباندې ولګېږي. خوشحالۍ به درله رایشي. ټول غمونه به دې هېر شي.

هغه راته یوه خاصه دعایه هم راوښووله چې د حملې پر وخت یې ووایم.

زما واسکټ یې له نورو شیانو سره په باري موټر کښې ځای پر ځای کړل. موږ په فلاینګ کوچ موټر کښې سپاره سو. له ما سره دوه نور بلدي انډیوالان راسره سول. یو یې عبدالله نومېده، بل یې اسلام. دوی په لاره کښې ځایونه راښوول چې دا پلانکی ځای دی، دا پلانکی بازار دی؛ خو ما په دې خبرو پسې سر نه ګرځاوه. زه په خپلو چورتونو کښې ډوب وم. په انګوراډه کښې په سراچه موټر کښې کښېناستو، تر ښرنې پورې پکښې ولاړو. ټوله لاره کې تنګې درې، په شنو ونو پوښلي غرونه، او لوړ کوټلونه وو. یو نیم ځای کې به ځنګل دومره ګڼ و چې پنځه ګام هوا دې نه سول لیدلای.

ښرنه لکه کاسه غونډې وه، په منځ کې هواره او چارچاپېره یې غرونه وو. له ښرنې تر کابله په بله سراچه کښې ولاړو. تر غزني پورې موټر په خامه لاره روان و. که مو د موټر شیشه بندوله، د ګرمۍ له لاسه مړه کېدو او که مو خلاصوله، د دوړو له لاسه. له غزني ها خوا تر کابله سړک نوی ډمبر سوی و. د غرمې ډوډې مو په درانیي کې وخوړه. د هوټل په څنګ کې ډکه ویاله بهېدله. ورکښېناستو چې اودسونه تازه کړو. داسې رڼې اوبه په کې روانې وې چې د ویالې په تل کې واړه ماهیان مې لیدلای سول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

اوبه داسې يخې وې چې د سړي زړه ورسره تازه کېده. نيم ساعت مزل به کړی و چې په ارغندي چوک کښې يې تلاشي ته ودرولو. پوليس راته په ځير وکتل؛ خو څه يې ونه ويل.

کابل ته چې ننوتو، داسې بيروبار مې وليد چې په ژوند کښې مې نه و ليدلی. د کوټه سنګي په چوک او بازار کښې ښځې او نارينه د وزو او پسونو د رمې غوندې سره ګډ روان وو. يوې نيمې ښځې به برقه لرله، د نورو مازې يو کوچنی ټيکری پر سر و. سخته بې شرمي روانه وه. پيغلو نجونو چسپ پتلونونه اغوستي وو، کوناټي يې بوک بوک راوتلي وو. تيونه يې د تنګو کميسونو له لاندې نېغ نېغ راوتلي وو. تيار لکه د کرزي لور چې په فلم کښې مې ليدلې وه، هماغسې سينګارونه يې کړي وو. سرې شونډې، تورې سترګې، په سترغلو باندې چا شين، چا سور، چا نور رنګونه وهلي وو. له هر دوکان څخه د سروذ اواز پورته و.

له هغه ځايه په ټيکسي کې کېناستو او تر کوره په دوو ساعتو کښې ورسېدو. لاره ډېره نه وه خو د موټرو سخت بېروبار و. موټرونه هم په سړک کې ګرځېدل، لاروي او کراچۍ والا هم. داسې ګډوډي وه لکه د مېږيو په کور چې اوبه ننوتلې وي. له ډېرو چوکونو او بازارانو تېر سوو، رنګ رنګ کورونه او جګ جګ تعميرونه مې وليدل. په هر ځای کې د سړک په دواړو غاړو کې دوکانونه وو. ټه وا د ټولې دنيا سودا په همدې دوکانو کې کېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور په هود خیلو کښې و. څښتن یې زمور د مجاهیدنو سړی و. اکثره وخت به فدایان همدلته اوسېدل. سړی ګلاب نومېده. دوه خوا په خوا سرایونه یې لرل. په یوه کښې د ده کور و، دا بل یې د مېلمنو سرای و. د سرای د بوالونه قریب څلور ګزه لوړ وو. د دواړو سرایونو په منځ کې وړه او سپنیزه درګاه وه.

ګلاب ږیره خریيلې وه؛ خو برېتونه یې وو. د پېنځوسو کالو به و. زلمي زامن یې لرل. هغوی هم د ده په شان ږیرې خریيلې وې. لا مو دمه نه وه جوړه چې ګلاب راته وویل: انډیواله ته به داسې وکې چې زما د زوی سره به د نایي دوکان ته ورشې. دا ږیره به دې یو څه لنډه کې.

ما وویل: وروره زما ږیره سوچه ده، لا مې بیا تې پکښې نه ده وهلې.

ـ که په ښار کې همداسې وګرځې، پولیس به دربانديې شک وکي.

زما د لارې انډیوال، عبدالله وویل: ګوره ملا صاحب! خپه کېږې به نه. دا دی زما ږیره وګوره. ته وایې ما به په شوق داسې لنډه کړې وي؟ قسم دی چې ږیره راته ډېره ګرانه ده؛ خو د فرض د پوره کولو د پاره که ترک سنت وکو؛ نو باک نه لري.

اسلام وویل: پام دې و چې په ارغندي کې پولیس والا څنګه درته ځیر و؟

ګلاب پر مخ لاس تېر کړ، ویې ویل: ما وګوره. ځان راته لکه ښځه ایسي. که زه د سنت په طریقه ږیره پرېږدم؛ نو بیا خو فدایان په خپل کور کې نه شم پټولای. وایې ګر ضرورت بود روا باشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ناچاره سوم ږیره مې لنډه کړه. زما واسکټ دري ورځې وروسته راورسېد. په دې دریو ورځو کښې عبدالله په ښار کښې وګرځولم. یو ځای یې راوښود چې ښارنو نومېده. لوړ مارکېټونه او لوکس دوکانونه پکښې وو. په منځ کښې یې یو باغ و. دوی ورته پارک وایه. په چمن کښې ترونو لاندې نجونې او هلکان لاس په لاس سره ګرځېدل. یو نیم ځای کښې بیا تر سایه وان لاندې هلکان او نجونې جوړه جوړه سره ناست وو. ځینو پیرکي خوړل، ځینو ایس کریم.

عبدالله په ګلفروشۍ کوڅه کښې څو دوکانونه راوښوول چې په الماریو کښې یې رنګ رنګ بوتلان او ډبکې ایښې وې. عبدالله وویل چې په دې دوکانو کښې شراب خرڅېږي. چارواکي په بنډارونو کښې شراب چښي او بیا خور و مور سره نه پېژني چې له هر چا سره یې هر څه وکړل؛ نو ویې کړل. په یو بل دوکان کښې لوی لوی مېزونه ایښي وو چې څلور سوري یې په څلورو کونجونو کښې او دوه سوري یې د اوږدو څنډو په منځ کښې لرل. پر سر یې رنګ رنګ واړه ګېنونه پراته وو. دوه کسه ورته ولاړ وو. لکه لښتې په اوږدو لرګیو باندې یې ګېنونه د سوریو خوا ته ټېل وهل.

عبدالله وویل: دا قمار بازان دي. دې ته بیلیارډ وایي، جواري وربانډې کېږي.

ټول ښار په فساد او ناروا وو کښې ډوب و. هلته په جومات کښې به اذان کېده او څنګ ته په دوکانونو کښې به سروذ چالان و. لوی لوی جوماتونه وو؛ خو پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ کوونکو به دوه صفونه هم نه ډکېدل. پر لمانځه به هم څوک سرتور سر ولاړ وو، د چا پر سر به سپینه خولۍ وه، دستار خو غیر له ملا امامه د بل چا پر سر نه لیدل کېده.

بله ورځ عبدالله په وزیر اکبر خان کښې راته ځینې کورونه راوښودل چې د پیتو پوزو ښایستوکو نجونو پکښې تګ راتګ کاوه. هغه وویل چې دا د چینایانو ګستې هوزونه دي. دا ګردې چینایي رنډیانې دي. د دې کورو په خوا کښې یو نیم تورې ښیښې والا لنډه کروزرا او کروزین موټر ولاړ وو. عبدالله وویل چې دا د چارواکو موټرې دي، هر وخت دلته د فحاشۍ لپاره راځي.

د ایسکریم په دوکانونو کښې ټي وي ګانې چالانې وې. نیم پټې نیم بربنډې نجونې پکښې نخېدلې. په کابلیانو کښې مې داسې شیان ولیدل چې د امریکایانو بلا دې پرې وګرځي. هغوی خو کافران دي چې هرڅه وکړي باک نه لري؛ خو دا زموږ والا چې ځانونه مسلمانان ګڼي، دوی نو ولې داسې کوي؟ اوس پوه سوم چې نعماني صاحب به ولې هر وخت ویل چې د کابلیانو او امریکایانو مرګ یو شان روا دی.

پر دریمه ورځ د ګلاب زوی د امو څو غټې غټې کرېټونه کور ته راوړل. کرېټونه چې مو خلاص کړل، په اول کتار کښې یې ام و، لاندې زموږ شیان. ما خپل واسکټ راوایست. غوښتل مې چې فیوز یې ولګوم؛ خو ګلاب وویل چې باید تر هغې پورې صبر وکړم چې د دوی پلان معلوم سي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

مازدیگر د گلاب ټیلفون ته زنګ راغی. گلاب له ما سره خبرې وکړې. سړی سلیم نومېده. هغه له امریکایانو سره ترجمان و. زموږ اندېوالانو هغه ته د هر راپور په بدل کښې پیسې ورکولې. سلیم گلاب ته ویلي وو چې سبا پر اتو بجو د امریکایانو موټران له څرخي پله څخه روانېږي، پر اتو بجو له هود خپلو تېرېږي.

موږ ټول پلان جوړ کړی و چې پر شل کمې اتو بجو به وځو، تر سړکه پېنځه دقیقې لګېږي. عبدالله به تر سړکه راسره ځي. زه به هلته د هوټل پر تخت کښېنم، چای به راغواړم. پېنځه دقیقې چې اتو ته پاتې سوې، زه به د سړک غاړې ته راسم، ځان به هسې په ټیلفون بوختوم. همدا چې د امریکایانو موټران راورسېدل، زه به واسکټ پټاووم.

لا له کوره نه وو وتلي چې گلاب ته بیا زنګ راغی. زموږ مخکینی پلان پاته سو. گلاب وویل: نن کتار نه تېرېږي. تر سبا به ورته صبر کوو. زه یې بیا د نایي دوکان ته واستولم. د گلاب زوی هم راسره و. ږیره او برېتونه یې راباندې وخریيل. سر یې راته داسې جوړ کړ چې د څټ او ټېکونو ویښته یې راته په ماشین باندې بیخي لنډ کړل، پاتې ویښته یې د گوتې د نیم بند په برابر پرېښودل. تیار د پاکستان فوجي یې را څخه جوړ کړ. توره دریشي او تورې عینکې یې راباندې واغوستلې. د سپین کمیس له پاسه یې سره نیکټایي هم راوتړله. ډېر شرمېدم ځان راته بیخي لغړ بریښېده. دا کار یې په وچ زور راباندې وکړ. د کورتۍ لمن مې کښته خوا راکښوله چې سم مې پټ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورتۍ په ما کښې یو څه ارته وه. ګلاب وویل چې په دې توګه به څوک د ربانډې شک نه کوي او و اسکټ به دې هم نه ښکاریږي. نوي تور بوټونه یې راکړل چې څوکې یې لکه مو چنې پورته خوا کږې وې. تر غرمې پورې یې په سرای کښې دې خوا ها خوا ګرځولم چې له دریشۍ سره روږدی سم. د ګلاب زوی هم ځان زما په رنګ جوړ کړی و. یوه مخابره یې په لاس راکړه. عبدالله وویل چې د امنیت کسان همداسې ګرځي. ته چې هلته ورسیږې، ټول به د امنیت والا ګومان د ربانډې وکړي.

د غرمې ډوډۍ مو چې وخوړه، میکرویانو ته ولاړو. دا نو د شپږ چتونو بلاکونه وو چې د هوايي میدان د سړک پر غاړه جوړ سوي وو. هلته د ګلاب د یوه انډیوال کور و. تر مازدیګره هلته پاته سو. د مازیګر اذان چې وسو، ګلاب وویل: نیم ساعت وروسته به ځو.

- چېرته؟

- د حملې ځای ته.

- تا خو ویل چې تر سبا به صبر کوو.

- پلان مو بدل سو. کرزی امریکا ته روان دی، هوايي میدان ته ځي. ته به کرزی ختموې.

اودس مې تازه کړ. اول مې دوه رکعته نفل وکړ. له ټولو ګناهونو مې توبه وکړه. هره ګناه چې مې کړې وه، سترګو ته مې ودریدله. وروسته مې د مازدیګر فرض ادا کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ګلاب یوه توره بکسه خلاصه کړه، څو داني پیچکارۍ په کې وې. د درملو پر امپولونو په سره رنګ انګریزي لیکل ښکارېدل. د یو امپول سر یې مات کړ، دوا یې په پیچکارۍ کې تېره کړه. ما ته یې وکتل: تا ویل چې سر دې خوږېږي.

- هو. ډوډۍ چې مې وخوړه پر سر درد پیدا شو.

- دغه پیچکاري به دې درد دفع کړي.

ستن یې راته په مټ کېښې راولګوله.

له ټولو سره مې د غېږې خدای پاماني وکړه، ګلاب وویل: شهادت دې مبارک شه. ته ډېر بختور یې چې د الله رضا حاصلوې.

د ګلاب له زوی سره راووتم. د بي بي مهرو زیارت سره ودرېدلو. پر سړک موټران نه تېرېدل. د سړک دواړو خواوو ته پولیس او فوجیان ولاړ وو. زیارت ته مخامخ د سړک په پوري غاړه په یوه لوړ کانکریټي برج کېښې امریکایي پېره دار ولاړ و، سړک یې څاره.

زړه مې ډېر ټکان کاوه چې راباندې پوه نه سي؛ خو د ګلاب زوی راته ډاډ راکړ چې څوک به مې ونه پېژني. زما په رنګ نور کسان هم مخابرې په لاس کېښې لر بر کېدل.

ورو ورو مې سر سپکېده. له ماسپښینه مې پر سر باندې درد و، خو اوس یې درد کرار سوی و. یو ډول خوند مې محسوساوه. د هېڅ شي سودا راسره نه وه. په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مې د دونيا ګرده خوشالي راټوله وه. د نعماني صاحب خبره مې رایاده سوه چې ویلي یې وو ، د شهادت پر وخت به د جنت هوا درباندې ولګېږي.

سبحان الله دا څومره لوی نعمت دی. جنت به څومره بې غمه ځای وي. دا د جنت هوا چې دا سې بې غمه کړی وم، خدا یزده چې پخپله جنت به څومره له خوشالیو ډک وي. رښتیا چې په جنت کښې درد نسته، غم نسته، اندېښنې او چورتونه نسته. دا سې کیف مې په ټول ژوند کې نه و محسوس کړی. داسې راته ا ښسېده لکه په هوا کښې چې روان اوسم. ساه چې مې اخیستله، په سږمو کښې مې د هوا په تېرېدو خوند اخیست. بدن مې تود و. زړه مې غوښت چې دا کیف ابدي واوسي. تل تر تله همدا سې په خوندونو کښې ډوب واوسم.

نیم ساعت به هلته ولاړ وو چې له لرې د ټرافیکو د موټر پرله پسې هارنونه مو واورېدل. د ګلاب زوی راسره خدای پاماني وکړه او ولاړ. ډېر ژر د ټرافیکو موټر راورسېد. شېبه وروسته د موټر ګاټو یوه ډله چې ټولو سپرو یې سپینې دریشۍ او سپینې خولۍ اغوستې وې، راښکاره سوه. ورپسې د تورو موټرو کتار په ډېرې چټکۍ سره روان و. زه په خولو کښې لوند خیشت وم. هماغه دعا مې تکراروله چې نعماني صاحب رازده کړې وه: ((اللهم ربنا تقبل منا شهادتنا ....))

کتار لا سل یو نیم سل ګامه لرې و. د پتلانه جیب ته مې لاس کړ چې د فیوز بټن راپیدا کړم. که ګورم بټن نسته. اوه خدایه بټن څه سو؟ ژر مې بل جیب ولټاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

هلته هم نه و. اوف دا دريشي څومره ډېر جيبونه لري. ملا ته مې لاس يووړ چې د فيوز مزي راپيدا کړم چې ډز سو. زه په هوا سوم او بيا پر ځان پوه نه سوم.

څلورم څپرکی

په جنت کې

نه پوهېدم چې څو شپې بې سده وم. چا، کله او څنګه دلته راوستی وم؟ هېڅ نه پوهېدم. په کوټه کښې څلور نور چپرکټونه هم پراته وو. پر هر يوه يو يو مريض پروت و. څوک بې سده، څوک په سد، د چا په پوزه کښې پيپ تېر سوی و، د چا پر خوله او پوزه باندې پلاستيکي کڅوړه. د يوه مريض له هرې ساه سره خرهار راپورته کېده. يوه بل يې کرار کرار زګيروي کول. د ټولو پر تن د شنه رنګ جامې وې.

بيا مې ستونی وچ سو. رږغ مې وکړ: اوبه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هماغه نجلۍ د درګاه په خوله کښې رابښکاره سوه. ورسره یو ډاکتر هم کوټې ته راننوت. د ډاکتر پر سر هم زرغونه خولۍ او پر تن یې زرغونې جامې وې. سپینه چپنه یې اغوستې وه. له خولې څخه یې زرغون ماسک لرې کړ. توره ګڼه ږیره یې وګروله. په غټو تورو سترګو یې نجلۍ ته اشاره وکړه چې اوبه ورکړه.

نجلۍ د اوبو ګېلاس هغه ته ونیو، ویې ویل: اوبه غواړې؛ خو زما له لاسه یې نه څښې.

ډاکتر ګېلاس ورواخیست. څو کاشوغه اوبه یې په خوله کښې راواچولې. لکه د څو ورځو روژه چې مې ماته کړې وي، اوبو همداسې خوند راکړ. ډاکتر نجلۍ ته وویل: کارګران راوغواړه چې مریض سرویس ته یوسي.

نجلۍ ووته. ډاکتر راڅخه وپوښتل: نوم دې څه دیه؟

ما یې سترګو ته وکتل. په رانجو تورې وې. لکه پخوا چې مې هم لیدلی وي، اشنا غوندې رابښکاره سو. تر اشنا هم یو څه زیات لکه نژدې انډیوال. په کرار ږغ مې وویل: عبدالستار.

ـ ډېر ښه. زما نوم محمد بلال دیه. ته ما عملیات کړی یې. اوس څنګې یې؟

ـ سر مې درووند دی.

ـ دا د انستیزي، د بېهوشي د دوا اثر دیه. ښه به شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ډاکتر بلې خوا ته مخ واړاوه، د مېز له سره يې کاغذان ورواخيستل. ما له شا څخه وروکتل. څنې يې د سنت په طريقه برابرې وې. بيخي تبليغيانو ته ورته و.

دوه تنه کارګران راغلل. د چپرکټ لر او بر سر ته ودرېدل. چپرکټ يې روان کړ. له يوه اوږد دهليزه تېر سو، ښي لاس ته وګرځېدو، بل دهليز راغی، دواړو خواو ته يې لويې کړکۍ وې. دغه نری دهلېز لکه په هوا کښې چې ولاړ وي، له ښيښو څخه يې لاندې سړک ښکارېده.

سترګې مې پټې سوې.

شرنګا مې واورېده. چپرکټ يې له يوې خړې وسپنيزې دروازې سره درولی و. د درګاه زنګ يې وواهه. شېبه وروسته درګاه خلاصه سوه. د لرګيو کوټنۍ غوندې ځای و. چپرکټ يې دننه کړ. کارګران زما په خوا کښې ودرېدل. کوټنۍ حرکت وکړ. نه پوهېدم چې کښته تله که پورته؛ خو نېغه روانه وه. زه بيا په نورو پوه نسوم. يو وخت مې سترګې خلاصې کړې چې په يوه کوټه کښې وم. زما چپرکټ يې کړکۍ ته نژدې درولی و. کړکۍ د باندې له خوا وسپنيزه پنجره لرله.

کارګران ووتل، يوه وسله وال د کوټې درګاه پورې کړه. دلته زه يوازې وم. نور مريضان نه وو. په کوټه کښې دوې دانې چوکۍ وې. يو کوچنی ميز زما د چپرکټ په خوا کښې ايښوول سوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبې وروسته درګاه خلاصه سوه. په توره دريشي کښې يو سړی راننوت. د هغه په لاس کښې خړه پلاستيکي دوسيه او توره مخابره وه. شيان يې پر مېز کښېښوول. له جيبه يې کوچنی ټېپ راوايست. د اورلګيت د دبي په اندازه يوه فيته يې په کښې واچوله.

د کوټې درګاه بيا خلاصه سوه. ډاکتر بلال و. سړي ته يې وويل: امر صايب خيريت خو به وي؟

هغه د ټېپ مزي ورسمول. په سترګو باندې يې زما خوا ته اشاره وکړه، ويې ويل: له دغه سړي تحقيق کوم.

ډاکتر وويل: دی خو همدا شېبه له انستيزي وتلی.

سړي ورته خوله جينګه کړه: نو څه؟

ـ زه اجازه نه درکوم چې اوس يې وځورې.

ـ دا يو ټروريست دی.

ـ دا يو انسان ديه.

ـ ته خبر يې چې څه يې کول؟ دا مو د وطن دښمن دی.

ـ زما مسلک دوست او دښمن نه پېژني. زه د يوه ډاکتر په صفت اجازه نه درکوم چې اوس ورنه تحقيق وکې.

سړي خپل شيان ټول کړل. له کوټې ووت. درګاه يې په ځان پسې سخته ووهله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

نجلۍ راغله. ډاکتر ورته وویل: حیاتي علایم یې وګوره.

نجلۍ زما پر مټ د فشار اله وتړله. په خوله کښې یې لکه قلم یو ښیښه یي شی راکښېښوو. بیا یې زما پر نبض ګوته ټینګه کړه.

ما خپل لاس تاو کړ. زور مې وکړ؛ خو لاس مې په چپرکټ پورې تړلی و. بد بد مې ورته وکتل. رنګ یې والوت. یوګام شاته سوه.

ډاکتر پوه سو. ویې ویل: خیر دی نبض به یې زه وګورم.

څو شېبې یې خپل ساعت ته وکتل بیا یې وویل: څلور نوي.

وروسته نجلۍ څو شېبې زما په ټټر پورې سترګې وګنډلې. لکه زما ساه چې یې شمېرله. بیا یې په دوسیه کښې څه ولیکل.

درګاه خلاصه سوه. یو مشر سړی مخکې او هماغه توري دریشۍ والا ورپسې راننوتل. ډاکتر ته یې وویل: متخصص صایب! دغه سړی له تا شکایت کوي.

ډاکتر وویل: سرطبیب صایب! ما ورته وویل چې مریض همدا شېبه له انستیزۍ راوتلی، دی د تا پوښتنو ته کله ځواب ویلای شي؛ خو دی شله دیه چې نه، زه همدا اوس ورنه تحقیق کوم.

سرطبیب سړي ته مخ واړاوه، ویې ویل: تا خو ما ته داسې ونه ویل. ډاکتر رښتیا وایي. مریض خو درنه تښتي نه. ستا کسان ورباندې پیره کوي. هر وخت چې ډاکتر اجازه درکړه، بیا خپل کار وکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وویل: سمه ده؛ خو د دې مریض، ډاکتر او نرس حتی د دې کوټې کارګر باید مالوم وي او موږ سره ثبت شي. نور ډاکتران به حق نه لري چې دې کوټې ته راشي.

ډاکتر وویل: ویې لیکه. ډاکتر یې زه یم، بلال عرفان، نرسه، مینه.

مینې ته یې وکتل: کوم کارګر دې تکړه دی.

ـ سالم.

ـ ولیکه کارګر، محمد سالم.

سړي وویل: زه به تاسو درې واړو ته مخصوص کارتونه جوړ کم.

دا نظامي روغتون و. چارصد بستر یې باله. هماغه ګړۍ چې ما غوښتل ځان پټاو کړم او د فیوز په بټن پسې مې جېبونه لټول، امریکایي پیره دار راباندې پوه سوی و، زه یې ویشتلی وم. مرمۍ زما د چپ ورانه په هډوکي منښتې وه. ګومان کوم چې په مرمۍ کښې به کومه دوا وه چې زه یې سم له واره بېسده کړی وم. زه د لوکس سرویس په دویم پوړ کښې بستر وم. د امنیت شعبه هم په همدې ځای کښې زما کوټې ته مخامخ وه. په پاکستان کښې چې ورته ((آی اس آی)) وایي، دوی یې امنیت بولي.

نور کسان چې ولاړل، ډاکتر راسره یوازې پاته سو. راته ویې ویل: ګوره عبدالستاره اشنا! لږه ګوزاره وکه. ته مریض یې. مینه نرسه ده. دا مې ځکه ستا د پاره ټاکلې ده چې ډېره تجربه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ما وویل: تجربه دې یې ورکه سي، دا دې ورکه سي. دا څه دوسي ده چې نامحرمه نجلۍ دې پر سړي لاس ولګوي؟

ـ نر ډاکتر ښځو ته محرم دیه که نه؟

ـ محرم دی؛ خو چې حاذق طبیب او مسلمان وي.

ـ خلاص نو، د نر لپاره هم ښځینه نرسه همدا سې ده. ما درته وویل چې دا ښه تجربه لري. بیا زموږ په مسلک کې انسان مهم دیه. موږ د نر او ښځې، مومن او کافر د دواړو علاج کړو. ما په سلګونو ښځې عملیات کړې دي؛ خو د معاینې یا د عملیات په وخت په والله قسم دیه که زه په ځان باندې پوهېږم چې زه نر یمه که ښځه. په خندا یې وویل: رحمان بابا فرمایي:

که په زړه کې دې څه عیب نه وي رحمانه

ښکلي مخ ته په کتو کې ګناه نشته

سخت درد راغلی و، علم ما کړی او مسالې ده کولې. ومې ویل: ته څوک یې چې ما ته نصیحت کوې؟

لنډکي برېتونه یې وګرول، په موسکا یې وویل: ستا ډاکتر.

ما وویل: یو خو دې له شهادته بې برخې کړم او بل راته مسالې هم کوې.

هغه غلی و.

بیا مې وویل: که زه دې هماغسې پرېښی وای، اوس به شهید وم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په ارام ږغ وويل: زموږ د روغتون د وره د پاسه يو ايت ليکل شوی دیه. زه چې هر سهار روغتون ته رځم، سترګې مې په هغه باندې لګېږي. الله تعالی فرمايي:

ومن احياها فکانما احيا ناس جميعا

مانا يې دا سې ده چې: څوک چې يو کس ژغوري دا سې ده لکه ټول بشريت چې يې ژغورلای وي.

ما وويل: بس بس. زه په هر څه پوهېږم. ما مدرسه ويلې ده.

ډاکتر وويل: څومره ښه. نو ته پخپله تر ما ښه پوهېږي. ژوند د الله تر ټولو لوی نعمت ديه؛ ځکه خو هېڅوک حق نه لري چې خپل ژوند ختم کي.

ما غوښتل چې ځواب يې ورکړم؛ خو هغه وويل: ته اوس ارام ته ضرورت لري. بيا به له خيره ډېرې خبرې سره وکو.

پر سبا يې د تحقيق لپاره بل سړی راغی. ذره بيني عينکې يې له سترګو لرې کړې. ټېپ يې چالان کړ، پر مېز يې کښېښود. نيم لستوڼی کميس يې د پتلانه له سره لږ پورته کړ، تمانچه يې له پوښه راوکيښ، د ټېپ خوا ته يې پر ميز کښېښود. پخپله راته مخامخ پر چوکۍ کښېناست.

يوه شېبه يې د ګوتو په سر د چوکۍ پر متهو طبله ووهله. بيا يې وويل: ګوره ملګريه! زما نوم محسن دی. زه ډېر ښه سړی يم. زه به د ورور په شان چلند درسره وکم؛ خو تر هغې پورې چې ته راته رښتيا ووايې؛ خو که کومه خبره دې رانه پټه کړه نو ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

رډ یې راته وکتل، ویې ویل: خیر. دا راته ووایه چې له غلام جان سره څه پېژنې؟

ما وویل: غلام جان؟

یوه شېبه یې په ځیر راته وکتل، بیا موسکی سو: اوه، رښتیا ته خو هغه د ګلاب په نامه پېژنې. تا ته یې دروغ ویلي وو. اصلي نوم یې غلام جان دی.

ـ زه نه ګلاب پېژنم، نه غلام جان.

ـ عبدالله څنګه؟

ما غوښتل چې انکار وکړم؛ خو هغه وویل: اسلام څنګه؟ او مولوي نعماني صاحب به هم نه پېژنې؟

زه هک پک سوم. دی څنګه پر هر څه خبر سوی و؟

خپل شیان یې ټول کړل. ویې ویل: د نن د پاره همدومره بس دی. ستا د مالوماتو د پاره باید ووایم چې نذیر هغه د ګلاب زوی چې د تا سره د برید تر ځایه راغلی و، د تېښتې په وخت زموږ ملګرو پېژندلی او هغه یې تر کوره تعقیب کړی و. د هغه پلار، د هغه ورور، عبدالله، اسلام دا ټول مو د یوه سره نیولي. دا درېیمه ورځ ده چې هغوی را سره بندیان دي. سلیم، هغه خاین ترجمان چې و، هغه امریکایانو بندي کړی. زه اوس ځم. ته د ټولو د پاره ډېر څه نه لرې؛ خو بیا هم کوښښ وکه چې رښتیا راته ووایې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې ولاړ، ډاکتر بلال راغی. پښه مې سخته خوږېدله. ډاکتر ته مې وویل.

هغه مینې ته وروږغ کړل. ویې پوښتله: د درد دوا دې ورلګولې ده؟

مینې وویل: هو. سهار مې یو ډیکلوفینک امپول ورکړی و، دغه یو ساعت مخکې مې بل ورولګاوه.

ډاکتر ما ته کړه: له څه وخت راهیسې خوږېږي؟

ما وویل: سهار یې چې په درد شروع کړی، تر اوسه هماغسې خوږېږي.

ډاکتر مینې ته وویل: ګومان کوم چې د نورو زور نه پې رسي، یو پنتازوسین ورولګوه.

مینې په مټ کښې راته بله ستن راولګوله. لس پینځلس دقیقې به تېرې وې چې درد مې ورک سو. ورو ورو مې سر سپک سو. زړه مې خوشاله سو. غمونه مې هېر سول. ساه چې مې اخیستله، خوند یې راکاوه. حال مې بیخي هماغه شی و چې د حملې پر وخت و. هماغه د جنت هوا چې راباندې لګېدله. حیران وم چې دا څه کیسه ده؟

کاکا سالم ته مې وویل: اکا دغه اخري ستن چې یې راولګوله، هغه ښیښه یې څه سوه.

هغه د پټي د شیانو پتنوس وکوت. د پیچکارۍ خالي ښیښه پکښې پرته وه. چې ومې کتل، ښیښه سپینه وه، په سره رنګ انګریزي لیکل یې درلودل. هغه پیچکارۍ چې ګلاب رالګولې وه، بیخي همدا شی وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ډاکتر مې راوغوښت. و مې ویل: ډاکتر صاحب دغه ستن د درد ده؟

هغه وویل: هو. ولې؟

ـ هېڅ، دا سر مې دا سې سپک سوی، یو رقم خوند یې راکړی.

ـ سمه ده. دا پیچکاری شدید دردونه ختموي؛ خو نښه هم لري.

په چورتونو کښې ډوب سوم. نو هغه چې ما د جنت هوا ګڼله، هغه خوند او کیف چې ما ویل د جنت به وي، هغه هر څه د نیشې اثر و؟ څنګه یې و منم؟ نعماني صاحب پخپله راته ویلي وو چې د جنت هوا به دربانديې ولګېږي. که دا نښه وه، د جنت هوا بیا کومه وه؟

ډاکتر بلال هره ورځ سهار راته. زما سترګې، خوله، ځیګر او پښه یې کتل، زما د ورانه د ټپ پټۍ یې بدلوله. مینه په ورځ کښې دوه ځله راتله، سهار او مازدیګر. هغې راته سیروم او پیچکاری لګولې، زما حیاتي علایم یې کتل. سالم به ټوله ورځ راسره ناست و. کوټه یې صفا کوله، زما د چپرکټ روجایانې یې بدلولې، زما سیروم به چې خلاص سو، مینه به یې راوبلله، لاس ته یې اوبه راا چولې، د ضرورت پر وخت به یې بولدانی راکوله.

اولې ورځې ډېرې سختې وې. څومره شرم دی چې پر ځای پروت اوسې، بولې دې په بولدانی کښې وکړې او بل سړي ته یې په لاس کښې ورکړې چې ایسته یې واچوي. بولې خو خیر ان د چکر (غایطو) مساله هم همدا سې وه. ما څو ورځې هېڅ شی

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ستوني تېر نه کړل. ما غوښتل کولمې مې تشي وي. په سيروم باندې ژوندی وم؛ خو ډاکټر بلال ډېر راته ټينګ سو. هغه راته وويل چې بدن پر موږ حق لري. په محشر کې د نفس د حق پوښتنه هم درنه کېږي. هماغه خدای چې دغه حالت يې دربانديې راوستی، همغه به يې لرې هم کا.

ما غوښتل چې ځواب ورکړم؛ خو چې لږ فکر مې وکړ، خبره يې پر ځای وه. يو خو ده پر اوله ورځ زما په خاطر له هغه بل سره لانجه وکړه؛ لکه احسان چې يې راسره کړی وي او بل نه پوهېږم ولې ډاکټر راته اشنا غوندې ابسېده. لکه د ځو کلونو يار چې مې وي. عجب سړی و. و ډاکټر؛ خو ديني مسالې يې تر ما ښې زده وې. هم مې ورته رخه راتله او هم کرار کرار راباندې ښه لګېده.

لمونځونه مې په اشارې کول. هغه هم بې اوداسه. د تيمم لپاره هم نه سوم پورته کېدای. چپه پښه مې په ورانه کښې ماته وه. ډاکټر په ورانه کښې راته څو ځايه د پولادو سيخان تير کړي وو. دغه سيخان په څو وسپنيزو کړيو پورې تړل سوي وو. دوی دغه شی اپرات باله. ويل يې چې دغه اله هډوکي پر خپل ځای ساتي ترڅو چې جوښ وکړي. بله پښه مې د ښنګر په حصه کښې ماته وه؛ ځکه خو زه مجبور وم چې تر دربو هفتو پورې له ځايه پورته نه سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړی

څو ورځې پس ته محسن بیا راغی. یو تور بېګ هم ورسره و. راته ویې ویل:
ښه نو ګومان کوم چې ماغزه به دې سم شوي وي. اوس نو وایه چې د مولوي نعماني په باب څه مالومات لرې؟

ما فکر وکړ چې نور نو انکار مانا نه لري. ومې ویل: هغه زما استاد و. زبردست عالم دی. مجاهد دی.

هغه په خبرو کښې راولوید: او د ((آی اس آی)) جاسوس.

ـ دا دروغ دي. هغه یو سوچه مجاهد دی.

ـ د څه شي مجاهد؟ نو ولې په پاکستان کې جهاد نه کیي؟

ـ هورې خو ګرده مسلمانان دي. د چا پر ضد دې جهاد وکي؟

ـ نو افغانان کافران دي؟ موږ کافران یو؟

ـ تاسو له کفارو سره دوستي کړې ده. ما ستاسو ښار ولید چې څومره فحشا او فساد پکښې کېږي.

ـ ته په پاکستان کې ګرځېدلی یې؟ په لاهور کې د هیرا منډيي نوم دې اورېدلی؟ ته خبر يې چې د کراچۍ په سینما ګانو کې لوڅ فلمونه چلېږي؟

یوه شېبه غلی سو. له چوکۍ پورته سو. کړکۍ خوا ته ورغی. بیا یې وویل:
همدغه ((آی اس آی)) په ایډز اخته ښځې راټولوي، هندوستان ته یې د فحشا د پاره لېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: او د کرزي لور چې د بوش مخې ته لغړه نځېږي، په هغه کې څه وايې؟

هغه راته نېغ وکتل، ویې ویل: څه شی؟

ما سترګې کښته کړې.

یو دم په خندا سو. داسې په کټ کټ یې وخندل چې ته وا کومه ټوکه یې اورېدلې ده. هغه خندل او ما ورته حیران کتل. بېرته پر چوکۍ کښېناست، ویې ویل: مړ دې کړم. ناځوانه! دا درته چا ویلي دي؟

ـ ما پخپلو سترګو لیدلي دي. په سي ډي کښې.

بیا یې لږه شېبه وخندل. ویې ویل: سخت کم عقله سړی یې ګیر کړی یې.

ما وویل: کم عقله خو تاسې یاست چې خپل دین مو پرې ایښی.

سړي یو زورور سوک پر مېز ووهه. له ځایه پاڅېد. رامنډه یې کړه. دواړه لاسونه یې زما پر ستوني کښېښوول. غاښونه یې راته وچیچل؛ خو پر ستوني یې زور راونه کړ. بېرته وګرځېد. ویې ویل: ارمان چې ته ټپي یې. که ټپي نه وای؛ نو بیا به زه درسره جوړېدم. که هغه نور خاین اندېوالان دې وګورې، بیخي به یې ونه پېژنې.

خپل لاسونه یې موټي کړل، ویې ویل: په ټول بدن کې یې زما د سوکانو نخښې پاتې دي. ته وایې هغوی به همداسې وچ په وچه اقرار کړی وي؟ نه، که ویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

وګورې بیا به پوی شې. هغه نذیر نومي ځان راته ډېر ټینګ ښوده، ویل یې چې مړ مې که؛ خو اقرار به ونه کم. پوهېږې چې څه مې ورسره وکړل.

رېږغ یې ټیټ کړ، ویې ویل: بوتل مې پکې ومنډه، بوتل.

یوه شېبه غلی و، سترګې یې رډې راختلې وې، په ځیر یې راکتل.

بیا یې وویل: ګوره ! زه ټوکې درسره نه کوم. کرزی اصلاً لور نه لري. دا څو کاله د مخه یې واده کړی، تر اوسه خو بیخي اولاد لا نه لري.

د هغه خبرې مې زړه ته نه لوېدې. نعماني صاحب پخپله د کرزي د لور خبره راته کړې وه. هغه خو راته دروغ نه ویل.

سړي خپل بېګ خلاص کړ، ویې ویل: زه به په کمپیوټر کې یو شی دروښییم.

څو شېبې یې ګوتې پکښې ووهلې. بیا یې کمپیوټر زما مخې ته پر مېز کښېښود. ویې ویل: کمپیوټر ته وګوره. دغه سړی پېژنې؟

سر مې لږ پورته کړ. لاس مې تر سر لاندې تکیه کړه. د کمپیوټر ټوله ښیښه په یوه لوی کارت ډکه سوې وه. خطونه یې انګریزي وو. په عکس کښې یو شین سترګی پاکستاني فوجي ښکارېده. سرتور سر و. ږېره یې خرییلې وه. برېتونه یې هم نه وو.

سړي وپوښتل: په انګریزي پوهېږې؟

ـ یه.

ـ نو زه به یې درته ولولم. د آی اس آی کرنیل الطاف حسین.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل: زه يې نه پېژنم.

ـ ته به يې خود نه پېژنې. تا هغه په بل نامه او بله څېره پېژانده.

بيا يې د کمپيوټر پر بټنو ګوتې ووهلې. د کمپيوټر پر نيمه خوا د نعماني صاحب تصوير راغی، پر بله نيمه يې د هماغه کرنيل عکس پاته سو. ويې ويل: اوس نو دا مه وايه چې نعماني صاحب نه پېژنم.

ما فکر وکړ چې هغه خو په پاکستان کښې دی، د دوی لاس نه ورته رسېږي؛ نو ومې ويل: پېژنم يې. همدا نعماني صاحب دی.

سړي بيا کوم بټن وواهه. د نعماني صاحب ږيره او پګړۍ کرار کرار لرې سوې. تصوير نوکی غټ سو. دواړه تصويرونه د يوه سړي وو. هغه پخپله و. هماغه فوجي. پر خپلو سترګو باندې مې باور نه کېده.

محسن وويل: ها بله ورځ چې مې درته وويل چې دا د ((آی اس آی)) سړی دی، پر تا بده ولګېده؛ خو دا خبره رښتيا ده.

ما فکر وکړ چې په دې کښې به خامخا کوم چل وي. دوی غواړي چې ما تېر باسي. نا څاپه مې هغه صحنه رایاده سوه چې د وانې پر لاره پاکستاني فوجيانو زموږ موټر ودراوه او نعماني صاحب خپل کارت ورښکاره کړ. فوجي چې کارت ته وکوت عسکري سلام يې وکړ. دغه کارت هم هماغسې و. بيا مې ځان سره وويل: ته نو په انګريزي څه پوهېږې؟ کېدای سي هغه بل شی وي. زه لا په دې فکر کښې وم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

محسن د لا حیرانتیا خبره وکړه. ویې پوښتل: ښه نو دا راته ووایه چې الطاف حسین، هماغه ستا نعماني صاحب، د کوم ځای دی؟

ـ د سوات.

محسن سر وښوراوه: هغه پنجابی و. درې کاله یې په سوات کې خاص د همدې د پاره تېر کړي وو چې سواتي لهجه زده کي. ته خو به دا م نه منې.

هغه د تلو پر وخت راته وویل: هغه نجلۍ چې تا ته یې د کرزي د لور په نامه ښییلې وه، هغه څه رنګه وه؟

ما د نجلۍ او د هغه ځای نخښې چې کرزی په کښې ناست و، ورته وویلې. هغه ولاړ؛ خو زه یې په سوچونو کښې ډوب کړم.

بله ورځ سالم راته وویل: چې دغه ډاکتر عرفان چې دی، څو کافران یې مسلمانان کړي دي.

ما وویل: ډاکتر عرفان یې بیا څوک دی؟

ـ همدا زموږ ډاکتر صاحب، ډاکتر بلال یادوم، تخلص یې عرفان دی.

ـ ښه نو، تا ویل څنګه؟

- نور نه پوهېږم؛ خو بلا سړی دی. کافرانو ته یې یو څو خبرې کړې دي، بس هغوی کلمه ویلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ مې د حيرانتيا يوه نوې خبره اورېدله. د نعماني صاحب او الطاف حسين خبرې تر اوسه ګنګس ساتلی وم او دا يې لا بله چې ډاکتر پر کافرانو باندې اسلام منلی. بله ورځ مې ورڅخه پوښتنه وکړه چې دا خبره رښتيا ده؟

هغه موسکی سو. ويې ويل: چا ته چې الله تعالی هدايت وکا، يوه عادي خبره ورته سبب جوړېږي. يو امريکايي پروفيسور د پلې رغلی و. هغه له خدايه منکر و. زه يې په لمانځه وليدم.

راته ويې ويل: ته ډاکتر هم يې او لمونځ هم کوې دا څه کيسه ده؟

ما ورته وويل: «ايمان له شغل سره نه، له زړه سره تړلی وي. لکه چې زما دليل يې خوښ شوی و. څو ورځې يې بحث راسره وکو. ما ورسره په بحث کې هماغه خبرې کړلې چې دوی پخپله د طب په کتابونو کې ليکلي. مثلاً ما د هډوکو مثال ورکو. هډوکی چې ماتېږي، لکه ستا پښه چې ماته ده، د هډوکي په منځ کې يوه خلا جوړه ده، تقريباً پينځه سانتيه هډوکی دې نشته. نو د مات شوي ځای له دواړو سرونو د هډوکي وده شروع کېږي؛ تر څو چې يو بل ته سره رسېږي. دغه وده منظمه نه وي. د انسان هډوکی منظم وي؛ خو دا لکه غونډارې هرې خوا ته وتلي وي. کله چې کمی پوره شو او د هډوکي سرونه يو بل ته سره ورسېدل، همدغه هډوکی بېرته خپلې راوتلې څنډې خوري او لکه اصلي هډوکي يې هماغسې ښوی او صاف جوړوي. دا سې صاف چې ملي متر فرق هم پکې نه رځي. لکه نجار چې په رنده باندې لرګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ښوېوي. نو ما ورته وویل چې ته څه فکر کوې، یوه حجره څنګه پخپل سر دا ټول کارونه په دومره نظم ترسره کولای شي؟ بل مثال مې ورکو. دا د مني حجرې چې دي، سپرم نومېږي. په یو څاڅکي مني کې بلا ډېر سپرمونه وي، ان درې څلور میلیونه. ساینسپوهانو په دو باندې تحقیق کړی. که سپرم په یوه لوښي کې واچوې، حجرې به یې حرکت کا؛ خو هرې خوا ته سرګردانه څي رځي؛ تر څو پورې چې ختمې شي؛ خو که په همدې لوښي کې د رحم یوه ټوټه هم واچوې، د سپرم ټولې حجرې د هغې خوا ته حرکت کا. ما امریکایي ته وویل چې سپرم ته دا شعور چا ورکړی؟ سپرم د رحم ټوټه څنګه پېژني؟ ته په دې کې د خدای قدرت نه وینې؟ د غسې نور بحثونه مو هم سره وکړل. بس هماغه و چې سړی مسلمان شو.»

کیسې خوند راکړی و. سترګې مې د ډاکتر بلال خولې ته ګنډلې وې.

ډاکتر بلال بیا وویل: خبره دا ده چې هغه په دو هرڅه تر ما ښه پوهېدو؛ خو دو اړخ ته یې فکر نه و کړی. ګوره دا خو د عقل خبرې دي؛ خو د خدای سره باید د مینې رابطه ولرو. حمزه بابا څه ښه وایي:

عقلـــــه تـــــه بـــــه ســـــیال د محبـــــت نـــــه شـــــې

دنګه مناره څه وي په غره پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکتر خبرو هېښ کړی وم. په زړه کښې مې ورته مینه پیدا سوه. چې رښتیا وو ایم، ما هېڅ وخت د خدای د قدرتونو په باب فکر نه و کړی. د ((فصلت)) د سورې هغه ایت مې را یاد سو چې فرمایلي يې دي:

((ډېر ژر به د نړۍ چاپېر او د هغوی په ځان کښې خپلې نخښې نښانې ورونښایو؛ تر څو ورته څرګنده شي چې هغه حق دی، ایا دا بس نه ده چې الله پر هر څه باندې شاهد او ګواه دی؟))

سبحان الله. په رښتیا چې زموږ په بدن کښې د الله د قدرتونو ډېرې نخښې سته؛ خو دا زموږ کار دی چې وربانديې فکر وکړو. ډاکتر ته مې په زړه کښې افرین وو ایه.

محسن بله ورځ بیا خپل کمپیوټر راوړ. چالان يې کړ. هماغه لغړه نجلۍ پکښې نخښېدله چې ما په وانه کښې په سي ډي کښې کتلې وه. هماغه لویه کوټه وه. په بر سر کښې د کرزي او بوش پر ځای، زه او نعماني صاحب سره خوا په خوا ناست وو. په بل سر کښې نور پګړۍ والا کسان پر چوکیو ناست وو. سخت يې حیران کړی وم. زه په خوب کښې هم دا سې ځای ته نه وم تللی.

محسن وویل: څنګه دې خوله وازه پاتې شوه؟ ته خو جهاد ته راغلی وې. جهاد همدا دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ما وویل: ایسته که، بې شرمه ! همدلته پر همدې چوکۍ کرزی ناست و. دا چلونه مو پر ما نه چلېږي.

هغه مېز ووډباوه. تندی یې تریو شو. ویې ویل: له خولې سره به دې پام کوې. ها د بوتل خبره دې لکه چې هېره شوه.

ما ورته غابنونه وچیچل. په زړه کښې مې وویل: بل ځای به په لاس را نه سې؟

وروسته هغه بېرته په ارام ږغ وویل: ګوره ملګریه ! سم د سړي زوی شه. ته پخوا غولېدلی وې. زه دې نه غولوم. اوس به د آی اس آی ټول چلونه مخې ته درشي. دې ته وګوره.

د کمپیوټر په نیمه خوا کښې بل تصویر راغی. په دې کښې پر هماغه چوکۍ دوه نور کسان ناست وو. نجلۍ هماغه وه.

سړي وویل: اصلي تصویر همدا دی. دا د لبنان خلک دي. څنګه چې ما د تا او د الطاف حسین عکسونه د دوی په ځای راوستل، هماغسې آی اس آی والا د کرزي او بوش تصویرونه راوستي دي.

چورت مې ډېر خراب و. نه مې باور کولای سو، نه انکار. نه پوهېدم چې پخوا تېر ایستل سوی وم، که اوس؟ زه نعماني صاحب ته د ولایت په درجه قایل وم. اوس مې هم ګومان نه کېده چې دا خبرې دې رښتیا وي.

پر سبا یې له ډاکتر بلال څخه مې وپوښتل: دا د کرزي لور څه کار کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وويل: کرزی اولاد نه لري.

ما له ځان سره فکر کاوه چې محسن رښتیا وایي که نعماني صاحب؟ او د ډاکتر بلال خبره څنګه؟ دی راته صادق ښکارېده.

بدن مې تود و. ډاکتر چې معاینه کړم، ویې ویل: اوهو ته خو تبه لرې.

سترګې او ستونی یې راوکتل. مینې ته یې وویل: ته یې د وینې سېمپل واخله. زه به داخله سرویس ته ولیکم چې د کانسولتېشن د پاره دې څوک ارولېږي.

په دوسیه کښې یې څه ولیکل او مینې ته یې ورکړه. څو شېبې وروسته یو ښایستوکی ځوان ډاکتر له مینې سره راغی. ډاکتر عرفان وویل: اوهو ښه شو چې ته راغلې.

ما ته یې کړه: دا دی په خپل وطندار وریېښ شوې.

ډاکتر رانه وپوښت: شریکه د کوم ځای یې؟

زه یې له لهجې پوه سوم چې هلمندی دی. ومې ویل: د زمینداورو.

ـ ښه د کومې ناوې؟

ـ د زاړه ښار.

ـ شریکه ته خو بیخي کلیوال راوختې. د کوم کلي یې؟

ـ د کاریز ښار.

ـ په ((ده بابا)) کښې ذبیح الله پېژنې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ـ هغه کلينيک والا؟

ـ بس ودې پېژاند ، هغه مې تره دی. زما نوم رفيع الله دی.

خورا خوشاله سوم. لکه خپل نژدې قريب چې مې ليدلی وي.

رفيع الله وويل: د چا زوی يې؟ زه به مې اکا ته په ټېلفون کښې ورته ووايم.

ما وويل: زه هېڅ څوک نه لرم.

ـ څنګه؟ پلار، مور، اکا، ورور يو څوک خو به لرې؟

دروازې ته يې اشاره وکړه. منظور به يې د امنيت شعبه وه. په خندا يې ويې ويل: بېربېږه مه. دوی نه خبروم، بې غمه اوسه.

ستونی مې ډک سو. په سختۍ سره مې وويل: ټول يې شهيدان کړل.

د ډاکتر شونډې سره ټولې شوې. زما لاس يې ټينګ کړ. ويې ويل: بخښنه کوه.

په ژړغوني ږغ مې وويل: امريکايانو زموږ پر کور بمان غورځولي. ګرد سره يې شهيدان کړي دي.

څو شپې په کوټه کښې چوپتيا وه. وروسته ډاکتر معاينه کړم. په دوسيه کښې يې څه وليکل. ډاکتر عرفان ته يې وويل: برانشيت لري. زما له نظره دغه دوا ورته مناسبه ده. هغه په تلو تلو کښې راته وويل: خوا مه بدوه. هرڅه د خدای له طرفه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا سهار بیا ډاکتر رفیع الله راغی. خوله یې له خندا ډکه وه. راته ویې ویل: ته د عبدالجبار وراره یې که یه؟

ما وویل: هو کې.

ـ ظالمه تا خو پرون زما نفس راوایست. ستاسو پر کلي ګرد سره بمبارد لا نه دی سوی. اکا دی روغ رمټ دی. هغوی ته چا ستا د شهادت ویلي. د وخته یې خیراتم درپسې کړی. هغوی پر ناحقه ستا ویر کوي او ته د هغوی.

زه بیخي هېښ سوی وم. دا څه لوبه راسره کېده؟ ومې ویل: دا څه وایې؟

ـ قسم دی، ولله که بله خبره پکښې کې وي. پرون مې اکا ته ټېلفون وکړ. ستا خبره مې ورته وکړه چې دغسې د عبدالستار په نوم د کاریز ښاریو ځوان راسره بستر دی. هغه وویل چې دلته خو داسې کیسه ده.

ـ ډاکتر صاحب ځنګه یې ومنم؟

ـ ګوره شریکه. ستاسو په کلي کښې ټیلفون کار نه کیي. اکا ته مې ویلي دي چې نن مازدیګر دې عبدالجبار ده بابا ته وروغواړي. هلته د غونډۍ پر سر ټېلفون کار کیي.

ړغ یې ټیټ کړ: ګوره چې امنیت والا خبر نه سي. زه مازدیګر ببرته راځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

تر مازديګره مې شېبې شمېرلې. زړه مې ټوپونه وهل. لا مې هم باور نه کېده چې دا به رښتيا وي. زه به بيا په ژوندوني خپله ادې ووينم؟ اکا، د اکا مايينه، تورکی، کلی، کور هرڅه مې رايادېدل.

مازديګر ډاکتر رفيع الله راغی. څو شېبې راسره ناست و. ټېلفون ته يې زنګ راغی. ويې ويل پخپله دی. يو څو خبرې يې وکړې، بيا يې وويل: ښه نو ټېلفون عبدالجبار ته ورکه.

ده ټېلفون ما ته راکړ. ويې ويل: لږ به په کراره خبرې کيې.

د امنيت شعبې ته يې اشاره وکړه: چې دوی يې وانه وري.

په ټېلفون کښې رښتيا هم اکا و. هغوی په رښتيا ژوندي وو.

د هغه کيسې لا پسې حيران کړم: «تېره مياشت ښار (کندهار) ته د دوکان په سودا پسې تللی وم. هورې مې د عبدالهادي پلار وليد. هغه راته وويل چې عبدالهادي په کوټه کښې بندي دی. عبدالهادي چې له ميرانشاه څخه کور ته راغلی و، پلار يې ورته ويلي وو چې نور دې ميرانشاه نه ځې. هغه نعماني ته ورغلی و، ورته ويلي يې وو چې زه نور ميرانشاه ته نه ځم. پر هماغه ورځ ((سي آی ډي)) والاو نيولی او په جبل کښې يې اچولی و چې دی القاعده دی.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مرګ خبر هم د عبدالهادي پلار ورکړی و. هغه په عبدالهادي پسې مدرسې ته تللی و. هورې چا ورته د نعماني له خولې ویلي وو چې پر عبدالستار باندې بم پټاو سوی. د عبدالهادي دوی کورنۍ له وېرې کندهار ته تښتېدلې وه.

اکا د کلي کور نورې کیسې وکړې خو زه په چورتونو کې ډوب سوی وم. کاشکې دا هرڅه درواغ وای. ما پر نعماني صاحب تر ځان ډېر باور درلود؛ خو هغه دروغجن راوخوت. ګرد سره ژوند راته دروغ ښکارېده. دا دومره هڅه، دا دومره منډې، دا ستړیا، هرڅه په اوبو لاهو سول. لکه له ګډوډ خوبه چې راویښ سې او پوه نه سې چې اوس خوب وینم، که دا مخکې چې مې لیدل، دا خوب و؟ زه بیخي همداسې ګنګس وم. د شپې تر ناوخته خوب نه راته. چورتونو په مخه کړی وم. دا مې نه سو منلای چې دومره لویه دوکه دې راسره سوې وي. نعماني زما له پاکې عقیدې سره لوبه کړې وه. ځنګه یې خوله نه ماتېدله چې ما ته یې د نشې اثر، د جنت هوا ښودله. زه یې د ادې د مرګ په درواغ خبر ځومره وژړولم. خدایزده چې ادې به زما د شهادت په اورېدو، څه خاورې پر سر شیندلې وي. د دهروات د کلي هغه ښځه مې رایاده سوه چې زوی یې د امریکایانو په بم شهید سوی و. هغې ځنګه خپل وینسته شکول، ځنګه یې مخ په څپېړو واهه، ځنګه یې پر سر خاورې بادولې. زما خوارکۍ ادې به ځومره ژړلي وي.

په زړه کښې مې وګرځېدل چې ښه نو دا زه تېر ایستلی. پر نعماني چې مې د ملایکو ګومان کړی و، هغه هم شیطان، بیا مې هم تاوان نه دی کړی. زړه مې راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

دروغ ويلي و ، سترګې او غوږونه مې دوکه سوي وو. زما باور غلط راوخوت. خير بيا به باور وربانديې نه کوم؛ خو زه هغو کسانو ته چورت وړی وم چې باطلې عقيدې لري چې بوتانو ته سجدې کوي چې دغه نور اسماني اديان مني چې اوس باطل سوي دي. که دوی ته يو وار حقيقت ورښکاره سي او خپلې عقيدې چې يو عمر يې په زړونو کښې ساتلې دي، باطلې وبريښي؛ نو دوی به څه وکړي؟

دا خپل تېر ژوند به څنګه وګڼي؟

لکه د چا کور چې له بيخه ونړوې او ورته ووايې چې دا کور سم نه و ، اوس يې له سره جوړوه. لکه د دهقان رسېدلی فصل چې په بل مخ يې واړوې او ورته ووايې چې همدغه شی بيا له سره وکره. دا خو اسانه دي، تر دې به هم سخت کار وي لکه لوی مولوی چې ټولې دورې يې خلاصې کړې وي، ته ورته ووايې چې دا کتابونه دې ګرد سره غلط دي. هغه دې له سره شروع کړي. بله الفبې دې زده کړي، نور کتابونه دې ووايي.

دا مې په ژوند کښې اول ځل و چې پر کفارو مې خوا بده سوه. ځان سره مې فکر وکړ چې که خدای زه په مسلمانه کورنۍ کښې نه وای پيدا کړی، د يوه هندو ، د يوه يهود يا د نصارا په کور کښې يې پيدا کړی وای، نو زه به هم يا هندو وم، يا يهود او يا به عيسوی وم. خدای پاک څومره لوی احسان راباندې کړی چې زه يې مسلمان پيدا کړی يم. په همدې خاطر مې دوه رکعته شکرانه نفل وکړ چې خدای مسلمان پيدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی یم. دوه رکعته مې هم د مور لپاره وکړل چې شکر ادې مې ژوندۍ ده. په زړه کې مې ورته تېر سول چې د هغوی نو څه ګناه ده چې مسلمان نه دي پیدا سوي؟ توبه خدایه چې په ومې نه نیسې.

سبا سهار زه لا په همدې فکرونو کښې ډوب وم چې ډاکتر عرفان کوټې ته راننوت.

ویې پوښتل: څنګه دا سې اوتر غوندې یې؟

سوړ اسویلی مې وکیښ. ومې ویل: که پر یو چا خورا زیات باور ولرې، هغه غلط راوخېژي؛ نو ته به څه وکې؟

هغه وویل: زه پر داسې ذات باور لرم چې هېڅ کله نه شي غلطېدای.

ـ نه په بني ادامانو کښې؟

ـ که رښتیا درته ووایم، زه پر هېچا له حده زیات باور نه کوم. ځکه چې انسان جایزالخطا دیه. زموږ باورونه زموږ د حواسو له لارې رامنځته کېږي او حواس غولونکي دي. ګوره د کوهي اوبه په ژمي کې راته تودې ښکارېږي او په اوړي کې سړې؛ خو اوبه هماغه اوبه دي. دا زموږ حواس دي چې کله یې تودې ښیي او کله سړې.

ما ورته د خپل ژوند ټوله کیسه وکړه. په اخر کښې مې وویل چې که لاس مې پر بر سو، هغه الطاف حسین به ژوندی پرې نه ږدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

عرفان وویل: کرکې ته په زړه کې ځای مه ورکوه. خدای به پخپله د هر شي حساب ورسره وکا. رحمان بابا وایي:

دا جهان دی خدای له عشقه پیدا کړی

د جــــمله و مخلوقاتو پلار دی دا

زړه د مینې ځای دی، نه د کرکې.

ما وویل: که پر تا همداسې لوبې وشي؛ نو ته به څه وکې؟

ـ یوازې خدای بې عیبه ذات دیه. زه به هرڅه خدای ته پرېږدم. اوس نو ته باید په دې شکر وکې چې ادې دې ژوندۍ ده.

یوه شېبه غلی و. بیا یې وویل: ګوره ! تا خو پخوا هم غوښتل چې له امریکایانو غچ واخلې. تا ګومان کړی و چې په رښتیا یې ستا کورنۍ درتباه کړې ده؛ خو ودې لیدل چې خبره داسې نه وه. تا ته هغه وخت خپل نظر بالکل سم ښکارېده او اوس دغه نوی نظر هم درته سم بریښي. بیړه مه کوه. په عمل کې یوازې نیت نه، بلکې نتیجه یې هم مهمه ده.

- نو ولې وایي: ان مالاعمال بالنیات. وایي ستاسو عمل ستاسو په نیت پورې دی.

- ګوره ! تاسې په دې نیت چې دین ته مو خدمت کړی وي، ځانمرګي بریدونه کړئ، د انسانانو سرونه غوڅوئ، بمونه ښخوئ؛ خو په دو کارونو مو دین ته کوم خیر رسېدلی؟ لا مو خلک له دینه بېزاره کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره ډاکتر صاحب ! دا د کفارو خبرې به نه راته کيې. دا ځانمرګي نه دي، دا فدايان دي.

هغه وويل: په اسلام کې ځانوژنه حرامه ده.

_ دا ځانوژنه نه ده. دا استشهاديه عمليات دي، دا شهادت غوښتنه ده او شهادت ډېر اجرونه لري.

_ يو روايت ديه. وايي يو صحابي و، په غزا کې يې ډېر کفار ووژل. اخر پخپله کاري ولګېد، سړی پوی شو چې له دې ټپه رغېدن يې نشته؛ نو د دې د پاره چې د کفارو لاس ته ونه لوېږي، توره يې لکه ودروله، ځان يې ورباندې واچاوه، توره يې په سينه کې ښخه شوه. سړی شهيد شو. وايي رسول اکرم (ص) يې جنازه ونه کړه، ويې فرمايل چې ده ځان وژلی، ځانوژنه حرامه ده.

ما وويل: نو ته څه وايې چې موږ د غسې کښينو، بيخي جهاد ونه کو؟

ډاکتر وويل: ګوره سمه ده چې جهاد فرض ديه؛ خو دا اخري وسيله ده. لکه په طب کې چې جراحي عمليات له ناچارۍ کېږي. که يوه ناروغي په دارو درمل نه شي ښه او د علاج بله هېڅ لاره پاتې نه شي؛ نو بيا ډاکتر عمليات کا. په دين کې هم اول دعوت ديه. اول تبشير ديه، کفارو ته بشارت ورکه، زيری ورباندې وکه چې په اسلام کې دغه دغه ښېګنې دي. بيا تنذير ديه، هغوی د دوزخ له عذابه ووېروه. د جهاد خبره بيا په اخر کې رځي. جهاد ځانته شرطونه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ډاکتر ولاړ سو. يوه شېبه يې له کړکۍ څخه لاندې سړک ته وکتل. بيا يې وويل: دا موږ ولې انسانانو ته بني ادمان وايو؟

ـ ځکه چې د ادم عليه سلام اولاده دي.

ـ ياني چې ټول انسانان سره ورونه دي؟

ـ يه، کافر هېڅکله د مسلمان ورور نه سي کېداى.

ـ چې د يوه بابا زامن يو؛ نو سره ورونه يو کنه. نو کافر د ورور په صفت دا حق راباندې لري چې په خوږه ژبه يې سمې لارې ته راوبولو. اوس که ما هغه امريکايي پروفيسر وژلى واى؛ نو د خلکو په ګومان به غازي وم؛ خو که په محشر کې هغه رانه پوښتلي واى چې: «ولې دې راسره استدلال نه کاوه؟ ولې دې ووژلم؟ زه و ته خو سره د يوه بابا زامن وو کنه؛ نو ولې دې بې ايمانه پرېښودم؟ پر ما دې ايمان نه لورېده؟ که زه نه پوهېدم ته خو په هر څه پوهېدې»

نو ما به څه ځواب ورکړى و؟ ځکه خو مې څو ورځې ورسره بحث وکو. اول سر کې يې زما عقيدې ته په سپکه کتل، ملنډې يې راباندې وهلې؛ خو اخر چې مې قناعت ورکو، تر ما هم کلک مسلمان ځنې جوړ شو. اوس نو ته وايه چې دغه حق يې راباندې و که نه و؟

زه غلى وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتر یوه شېبه دمه وکړه، بیا یې وویل: خپه کېږې به نه؛ خو رښتیا به سره وایو. څومره کافران د رسول الله (ص) د ښه سلوک په وجه مسلمانان شوي؟ تا ته خو به ښه مالوم وي. ابو سفیان د مسلمانانو ډېر لوی دښمن نه و؟ خو رسول اکرم د مکې د فتحې په مهال د هغه کور د امن ځای اعلان کو. ویې ویل هر څوک چې د خدای په کور کې یا د ابوسفیان په کور یا په خپل کور کې پاتې شي، سر او مال به یې په امن کې وي. ولې یې دا کار وکړ، هغه خو فاتح و، لوی لښکر ورسره و. ده مبارک کولای شول ټول کفار له تېغه تېر کړي؛ خو داسې یې ونه کړل. هماغه وو چې د مسلمانانو د سر دښمنان پخپله مسلمان شول. تا خو به نبي کریم د سیرت کتابونه ویلي وي. خلکو به تیږې ویشته، خدای ورته وفرمایل: دوی ته ښېرا وکه چې ټول درته تباه برباد کړم. خو رسول الله ښېرا ونه کړه، ویې ویل دوی خو ناپوهه دي. دعا یې وکړه چې خدای دې ورته هدایت وکړي.

ځان ته حیران وم چې ما ولې دغو خبرو ته پام نه و کړی. ولې مې یوازې د ټوپک او د جهاد په باب فکر کاوه. په رښتیا هم د نبي کریم سپېڅلی سیرت له خوبیو، له احسان او له ښو اعمالو ډک دی؛ خو ما د زړه په سترګو نه و لوستی.

ډاکتر بلال خبره وغځوله: اوس په دې خپل وخت کې وګوره. ذاکر نایک په هندوستان کې د طب ډاکتر دیه. هغه لوېې مناظرې جوړوي، له خلکو سره په سړه سینه بحثونه کا، په استدلال او په منطق باندې خلک د اسلام دین ته رابولي. او په خپل کار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

کامیاب دیـه. هـر ځـل چـې دی وینـا کـا ، یـو څـو کسـه هنـدوان او عیسـویان ضـرور مسلمانیږي.

ډاکتر ولاړ؛ خو د هغه خبرې مې په ذهن کښې تاوېدې راتاوېدې. دغـه شعر مې په ذهن کښې بیا بیا راګرځېده:

دا جهان دی خدای له عشقه پیدا کړی

د جــــمله و مـخلـوقـاتو پـلار دی دا

د مور مینه، د نیکه محبت مې رایادېدل. اکا مې رایاد سو. زما پـه پـام هغـه څومره بد سړی و؛ خو همدا چې ذبیح الله ورته زما حال ویلی و چې دی ژونـدی دی، پـه منډه یې ځان ده بابا ته رسولی و چې راسره خبرې وکړي.

ما تل د خدای د غضب او قهر په باب فکر کړی و. تل د هغه له ذاته وېرېدم. مـا چې په دعا کښې د جنت غوښـتنه کولـه، هغـه هـم د دوزخ لـه وېرې و. خـو عرفـان چـې د خدای په باب خبرې کوي، لکه د مینې رابطه چې ورسره ولـري، همدا سـې پـه خونـد او په شوق خبرې کوي.

پر سبا یې مینـه راغلـه چـې زمـا حیـاتي علایـم وګـوري. د نـورو ورځـو پـه څېـر وبرېدله. خو زما په زړه کښې پخوانۍ کرکه نه وه پـاتې. پـر همـدې ورځ مـا تـه پـه کوټـه کښې د ګرځېدو اجازه راکړل سوه. ښۍ پښه مې روغـه سـوې وه. لکـه ماشوم چـې نـوی تګ زده کوي، همدا سې مـې پـه کـراره یـوه پښـه مختـه کولـه او بیـا بلـه. د اپراتـو کـړیـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجبورولم چې شوا ړ وګرځم، پښې مې سره لرې ونیسم. زه تر هرڅه پر دې خوښ وم چې نور پخپله تشناب ته تلای سوم. زه له شرمه خلاص سوم او سالم خوارکی زما له عذابه. د لامبېدلو اجازه يې هم راکړه. زما د کوټې په خوا کښې ښه لوی تشناب او حمام و. حمام ته ولاړم. قریب یو ساعت مې پکښې تېر کړ. ځان مې ښه پاک پرېوه. ایله چې د لمانځه پر خوند پوه سوم. دا دونه وخت چې مې لمونځ کاوه، خورا ځورېدم چې په ناولي بدن مې د الله عبادت کاوه.

بله ورځ ډاکتر عرفان راته تې وي او سي ډي راوړه. ما ورته وویل: زه دغه ناروا کارونه نه کوم.

هغه وپوښتلم: ګوره ! دا قلم ښه شی دیه که بد ؟

- ښه شی.

هغه په موسکا وویل: ګوره چې بیا غلط شوې. زه به په قلم باندې سپکې سپورې ولیکم یا به کفري خبرې پرې ولیکم؛ نو بیا قلم ښه شی شو که بد ؟

- دلته تا قلم غلط استعمال کړی دی، بدي ستا ده.

ـ بس دا هم د قلم په شان یوه وسیله ده. که ښه استفاده دې ځنې وکړه، ښه شی دیه او که بده استفاده دې وکړه، بد دیه. ما درته د ذاکر نایک سي ډي راوړې ده. یو ځل یې وګوره پښېمانېږې به نه. سي ډي یې چالانه کړه. دی ولاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

په سي ډي کښې خورا لوی جماعت و. تر زر یو نیم زرو به زیات کسان ناست وو. ډاکتر نایک راغی. دنګ نری غنمرنګی سړی. نری ږیره یې تر قبضه اوږده، خړه دریشي یې پر تن، نیکټایي یې په غاړه، سپینه خولۍ یې پر سر. خبرې یې په انګریزي کولې؛ خو په پښتو هم ترجمه سوې وې. خلکو پوښتنې کولې، ده یې ځوابونه ویل. په اکثرو خبرو کښې به یې د قران د ایتونو او سورتونو نمبر او نوم یادول چې دا خبره د قران په دغه سورت او په دغه ایت کښې راغلې ده. بیا به یې په هماغه بحث کښې د انجیل او تورات د ایتونو ذکر وکړ چې په دې باره کښې د انجیل پلانکی ایت دا سې ویلي دي او په تورات کښې دا سې راغلي دي. عجب فصاحت او بلاغت یې درلود. او حافظه خو یې نو ماشاالله.

خبرې یې ډېرې د کار خبرې وې؛ خو یوه یې بیخي نادره وه. په قران کښې خو دا خبره راغلې ده چې په انجیل او په تورات کښې د نبي کریم (ص) د راتګ بشارت ورکړل سوی دی. په انجیل کښې د ((احمد)) ذکر سوی چې منظور یې ستایل سوی یعنې ((محمد)) دی. خو نایک وویل چې د هندوانو په کتاب کښې هم د محمد (ص) د راتلو زیری سوی. هغه یې هندي نوم واخیست چې مانا یې ((محمد)) و او د مور نوم یې په هندي کښې نه پوهېږم څه شی و؛ خو مانا یې صلح یانې امن ((آمنه)) وه. دا نو یې بیخي نادره خبره وه. موږ خو د هندوانو کتاب په اسماني کتابونو کښې نه شمېرو؛ خو دا معجزه وګوره چې په دې کتاب کښې هم زموږ د رسول اکرم ذکر سوی. د ډاکتر

(c) ketabton.com: The Digital Library

عرفان خبره رښتیا وه. د دې مناظرې په پای کښې د خلکو له منځه پینځه کسان راولاړ سول چې موږ ته کلمه راوښییه. دومره خوشالي مې په ګرد عمر کښې نه وه لیدلې. نایک مې ډېر خوښ سو. له ځان سره مې وویل چې دغه سړي خو په رښتیا چې د دین حق یې ادا کړی.

پرسبا یې ما ډاکتر عرفان ته د سې ډې په باب خپل تاثر بیان کړ. ورته ومې ویل چې باور مې نه کېده چې داسې به وسي. موږ هندوانو سره په څنګ کښې هم نه تېرېږو ؛ خو نایک وګوره چې هندوان او عیسویان یې خپل مجلس ته وربللي وو. زه چې ورته ګورم اسلام ته یې ډېره ګټه ورسوله؛ ځکه چې هغوی یې مسلمانان کړل.

ډاکتر وویل: که د ګټې او تاوانه تېر شو نو بله خبره هم شته، رحمان بابا فرمایي:

وا ړو ته د ځــان په نظر ګــوره که دانا یې

اې عبدالرحمنه جهان ټول عبدالرحمن دی

ما ته خندا راغله. د ډاکتر بابا ګانو ته حیران وم. د رحمان بابا نوم خو مې لا اورېدلی و ؛ خو ده حمزه بابا هم درلود.

ډاکتر وویل: که څوک له خدای سره مینه ولري؛ نو د خدای له مخلوقاتو سره به هم مینه وکا. هغه روایت خو به دې اورېدلی وي. وایي کومه بدکاره ښځه وه. ټول عمر یې په فحشاوو کې تېر شوی و. یوه ورځ یو سپی ویني چې له تندې ځل وهلی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

په مرګي حال دیه. ښځه له لرې ځایه په خپله موزه کې ورته اوبه راوړې او سپی له مرګه ژغوري. وایي الله پاک د همدې کار په بدل کې د هغې ګناهونه ورته معاف کړل. دا خو حیوان و ؛ نو فکر وکه چې د انسان سره مینه به څومره اجر ولري.

یو بل روایت دیه چې کوم هندو په غزني کې اوسېده. مسلمانانو هغه ځوراوه. هغه بهلول ته شکایت وکړ. وایي بهلول د سلطان محمود غزنوي ورور و. هغه یو فقیر ملنګ سړی و. بهلول ورغی د سلطان محمود دربار ته. د ماښام جماعت تیار و. ټولو په ده پسې اقتدا وکړه. ده د الحمد په قرائت کې د ((رب العلمین)) پر ځای ((رب المسلمین)) وویل، چا ورته فتحه ورکړه چې ((رب العلمین)). هغه له سره شروع کړ. بیا یې ((رب المسلمین)) وویل، مقتدیانو بیا فتحه ورکړه. دا کار څو وارې تکرار شو. بهلول سلام وګرځاوه. سلطان محمود څنې پوښتنه وکړه چې ولې داسې کا؟ بهلول وویل: که خدای پاک ((رب العلمین)) دیه او د ټولو عالمیانو رب دیه؛ نو تاسې ولې هندوان ځوروئ؟ دوی هم د خدای مخلوق دي. بیا سلطان محمود امر وکړ چې نور دې څوک هندوان نه ازاروي. حمزه بابا وایي:

حمزه ډېر مسلمانان شته هم کافر شته په دنیا کې
زه اشنا د هغه کس یم چې روش یې د انســـان وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: د ذاکر نایک کار سم خو دی؛ خو ما ته د میړانې کار نه بریښي. ته اوس کښېنه خلکو ته دلیلونه ووایه چې دا دي و ها دي. دا ډېرې خبرې د ښځو زده وي.

ډاکتر وویل: نو مېړانه په څه کې ده؟

ـ په توره کښې. نر په توره باندې رغېږي.

ـ کوم شاعر ویلي دي چې:

حباب چې لوی شي؛ نو لاهو شي په سیند

څومره نرۍ ده د مېړانې پوله

عبدالستاره اشنا ! د مېړانې پوله ډېره نرۍ ده، لکه د اوبو په سر حباب. که حباب د خپلې اندازې نه لږ غټ شي؛ نو په سیند کې ډوبېږي، چوي، د منځه ځي، ختمېږي. حباب د غټېدو تاب نه لري. مېړانه که تر حد زیات شي؛ نو د حماقت په سیند کې ډوبېږي. اوس نو د دې فرق چې یو څوک مېړنی دی که احمق، ګران دیه. ډېر خلک پخپله ګومان کا چې مېړني دي، حال دا چې د دوی په مېړانه کې نور خلک خپل مقصد ونه لري. زما په ګومان مېړانه په کار کې ده. مېړانه په فکر کې ده. موږ چې کار ته او فکر ته مو ملا ماته ده، ډېر ژر تورې ته لاس اچوو. دا خپلو خلکو ته وګوره چې په یوه لوېشت ځمکه باندې یو بل سره وژني. د خبرو زغم نه لري، دوی په فکر باندې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

مشکل نه حلوی، بس په نه خبره ورور او ورور سره ولي. زموږ خلک خو دې ته هم مېړانه وايي چې خپل ورور ووژني.

تر غرمې پورې مې د ډاکتر په خبرو غور کاوه، ټولې راته سمې ا ښسېدې. غرمه مهال محسن راغی. پر تندي يې لاس راکښېښوو. ويې ويل: نور به له تا څخه تحقيق نه کوم. ستا د ژوند ټوله کيسه مې واورېدله.

ما ګومان وکړ چې ډاکتر عرفان به ورته ويلي وي؛ خو هغه زما د چپرکټ له پښې څخه يو کوچنی ګردی شی راوايست، ويې ويل: دغه ميکروفون مې دلته لګولی و. تا چې ډاکتر رفيع او خپل اکا سره خبرې کولې موږ اورېدلې. بيا چې دې ډاکتر عرفان ته خپله کيسه کوله، موږ ټوله واورېده. ستا خبرې مو په ټېپ هم کې ثبت کړې دي. البته دا به په محکمه کې تا ته هم ګټه دروسوي. جزا به دې يو څه سپکه شي؛ ځکه چې ته نورو تېرايستلی وې.

هغه د درګاه خوا ته روان سو. بېرته يې مخ راواړاوه. ويې ويل: يو ښه خبرم درته لرم. دې نه وروسته ته اجازه لرې چې د فاميل سره دې په ټېلفون کې خبرې وکې.

له اکا سره مې هره جمعه خبرې کولې. کله کله تورکی هم راسره ږغېده. تر دې وروسته مينه په ورځ کښې يو ځل راتله. هغه هم لکه زما پر حال چې پوهه سوې وي، راڅخه نه وېرېدله. روغبړ يې راسره کاوه. د درد پوښتنه يې کوله چې ښه خو به دې نه خوږېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم پـه وريـن تنـدي ورسره خبرې کولې. د هغـې يـو کـار راباندې خـورا ښـه لګېده، هغې هېڅ کله سينګار نـه کـاوه. همدا سې بـه سـاده ګرځېـده؛ خـو خـداى ذاتـي ښايست ورکړى و. سترګې يې نه شنې وې، نه زرغونې. د سترګو رنګ يې د دې دواړو تـر منځ و. مـا پـه دې رنـګ د هېچـا سـترګې نـه وې لیـدلې. اوږده بانـه يې داسې ګڼ او داسې نېغ وو، لکه د طاووس ښکې چې چجه سوې وي. مخ يې نرى و. پـزه يـې هـم د مـخ پـه څېـر نرۍ وه. شونډې او زنـه يـې لـه مـخ سره ښې ښکارېدې. مـا ويـل چـې دا دې پـه الماري کښې لکه نانځکه ايښې واى او ما يوازې ورته کتلاى.

کاکا سـالم ښـه د طبعـې سړى و. هغـه اکثره وخت راتـه کيسـې کـولې. د خپلو زامنو کيسې يې کولې چې مازديګر چې دى کور ته ځي، څنګـه زامـن يـې د ده لـه لاسـه کڅوړه تښتوي او کومه ميوه دانه چې پکښې وي، څنګه پرې حملې کوي. دغـه کيسـه يې داسې په خوند کوله چې هماغه صحنه زما سترګو ته درېدله، لکه پـه ټې وي کښـې چې يې وګورې. ما خو د اولاد مينه نه وه ليدلې؛ خـو د ده پـه کيسـو کې مې دغـه مينـه محسوسوله. کله کله مې پـه زړه کښـې ګرځيـدل چې خداى بـه پـه مـا بانـدې هـم د اولاد مينه وګوري؟ کاکـا سـالم زه ډېـر نـازولم. د ماشـومانو پـوډر بـه يـې زمـا پـر مـلا او ولـو مـوښل چې د بستر زخم پکښې پيدا نـه سي. د ډوډۍ پر وخت يې زمـا غـاب او کاشـوغه پـه پـوډرو بانـدې پـاک پرېولـل. د چـايو ترمـوز يـې راتـه وار پـه وار سره ډکـاوه؛ مـوږ هلمنديان خو د شنو چايو ګوډي يو. کاکا سالم غريب و؛ خـو همت يـې زيـات و. ګـوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

به يې په خپلو پيسو راته اخيستلې. وايم څوک به د خپل سکه ورور داسې خدمت ونه کي، لکه هغه چې زما خدمت کاوه.

ډاکتر رفيع الله دې هم خداى ژوندى لري، هر وخت به يې پوښتنه راباندې کوله. ټيلفون خو به يې هره جمعه ما ته پرېښود چې له اکا سره خبرې وکم.

څو ورځې چې تېرې سوې ډاکتر عرفان له امنيت والاو څخه زما اجازه واخيسته چې کله کله د روغتون په باغ کښې وګرځم. ده وويل چې لمر زما د پښې لپاره ګټه لري. زه په هفته کښې درې وارې سهار او مازديګر له سالم سره باغ ته کوزېدم. زه پوهېدم چې امنيت والا مې څاري؛ خو پروا مې نه کوله. ما هسې هم د تېښتې تابيا نه لرله. د روغتون مخې ته لوى باغ و. تر سل جريبه لوى و. د ناجو، سپېدارو او عکاسى درختې پکښې دومره ګڼې وې چې د پرش ګامه ها خوا سړى پکښې نه ښکارېده. دا باغ د روغتون له تعمير څخه يو څه لرې و. روغتون پر لوړه ځمکه اباد و. له روغتونه تر باغه پورې د ځمکې دوه پوړونه وو. په اول پوړ کښې د کانکرېټي لارې په اوږدو کښې نرى چمن ولاړ و. په بل پوړ کښې يو ارت او پراخ حوض و. يونيم ګز به ژور و. د حوض په ګردو د بوالونو پورې د اوبو شرشرې لګېدلې وې او په منځ کښې يې لويې ګردې ډبرې اېښوول سوې وې. د ډبرو سرونه توربخوني وو؛ خو هغه ځايونه يې چې تر اوبو لاندې پټ وو، سپينچکي وو. لکه بزګر چې اورمېږ او مخ يې لمر تور کړي او تټر يې سپين پاته وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د حوض په شاوخوا کښې ګرځېدلو. چې سترګي به سو د ګلابو او د سرو او ژېړو مرسلو په منځ کښې پر چوکیو کښېناستلو. د مازدیګر نری شمال د شرشرو په منځ کښې تېرېده او د اوبو خوږ بوی یې تر موږ رارساوه. ساه مې چې اخیستله، ګومان مې کاوه چې دا خوندوره لنده هوا مې د سږو تل ته ننوځي. د نسترن سپین ګلان د درختې د زرغونو پاڼو په منځ کښې لکه ستوري په اسمان کښې ځلېدل. د اوبو شرهار او د ګلابو وږم سخت خوند راکاوه.

ډاکتر بلال د ذاکر نایک د سي ډي ګانو په کتلو روږدی کړی وم. هغه راته ځینې کتابونه هم راوړي وو. یو پکښې د ساینس او قران کتاب و. په دې کتاب کښې خورا په زړه پورې خبرې وې. هغه څه چې ساینس اوس کشف کړي، د الله په کلام کښې څوارلس سوه کاله پخوا ذکر سوي وو. د دې کتاب په لوستو مې فکر وکړ چې هغه استفاده چې باید موږ له قرانه کړې وای، نو رو کړې ده.

یو څو ورځې وروسته یو ډول اوتر غوندې وم. لکه یو شی چې مې ورک کړی وي. چې ښه پسې وګرځېدم، پوه سوم چې دا دوه ورځې مینه نه ده راغلې. زه دومره بدل سوی وم او پخپله هېڅ نه وم پوه سوی. ولې هغه نجلۍ چې ما پخوا ورځخه کرکه کوله، دومره نژدې راته ښکارېده چې زه ورپسې خپه وم؟ پخوا مې هېڅکله د ونو او ګلانو پر لیدو خوند نه و اخیستی. اکا په سرای کښې د شبۍ ګلان کرلي وو. ما یې وږم محسوساوه؛ خو پر خوند یې نه پوهېدم. خو اوس مې په دې ټولو کښې خوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

لیده. ان د مازدیگر د لمر زېړو وړانگو خوند راکاوه. چې ډېر فکر مې وکړ، ما یوازې په ماشومتوب کښې د خوند تجربه کړې وه، هغه هم خورا لنډه موده. زه چې کوچنی وم، د بیسکوټو او د ژاولو رنگه کاغذان مې راټولول، په دې کاغذانو رنگه تصویرونه وو، له هغو څخه مې خوند اخیست. هغه چې تورکي راڅخه پټول او یا یې څیرل او ما به هغه واهه. زه په همدې چورت کښې وم چې ډاکتر عرفان راغی. ما د مینې پوښتنه ځنې وکړه چې ولې نه راځي؟ هغه وویل:

ناڅاپه چې په یاد شې چې را یاد شې نو را یاد شې

پخوا خو داسې نه و دا خو مینه راته ښکاري

هک پک سوم چې دا څه وایي؟ دی څنگه زما په مینې خبر سوی دی؟

په خندا یې وویل: دا هم د حمزه بابا شعر دیه. هر وخت چې د مینې نوم یادوم دا شعر مې ذهن ته راځي. ښه رښتیا تا د مینې پوښتنه وکړه. هغې د یوې هفتې رخصت اخیستی. گومان کوم چې واده په مخ کې لري.

یو دم مې زړه وغورځېد. خدای خبر چې رنگ به مې څنگه الوتی و؛ خو ښه و چې عرفان راونه کتل. زورکي خندا مې وکړه، ومې ویل: ښه نو د چا کور یې وران کړی؟

ډاکتر وویل: واده یې د ورور دیه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته مې زړه کرار سو. ډاکتر ووت؛ خو زه له ځان سره په جنګ اخته سوم. زه په څه لګیا وم؟ ولې د هغې د واده په خبر ولړزېدم؟

په هغې پسې ولې خپه یم؟

له هغې سره مې څه دي؟

د حمزه بابا شعر مې په غوږو کښې انګازې کولې:

ناځاپـــه چـــې پـــه یـــاد ســـې چـــې رایـــاد ســـې نـــو رایـــاد ســـې

پخوا خـــو داسې نه و دا خـــو مینه راته ښکاري

ځان مې ملامت کړ. ما وګوره دا وګوره. هغه ښاري نجلۍ ده، مکتبۍ ده، نرسه ده او زه یو کلیوال هلک. زما او د دې کله سره جوړېږي. دا به زما په شان نوکران ولري. بیا که واده هم راسره وکړي؛ نو زمینداورو ته به چېرې راسره ولاړه سي. نه له دې مینې څخه څه نه بود ېږي.

بیا مې فکر وکړ چې دا ګردې خبرې یوې خوا ته؛ خو دا به ځنګه کړې چې ته د حکومت په نظر مجرم یې. تا به له دې ځایه جېل ته بیایي. د فکر واکې رانه تللي وو. چې هرڅه مې کول، پام مې بلې خوا ته نه سو اړولی. هر شي ته چې مې کتل، د مینې سترګې پکښې ښکارېدې. ډوډۍ ته مې خوا نه کېده. ټي وي مې چالاناوه؛ خو ژر یې نفس راتنګاوه. که مې کتاب رااخیست، دوه درې کرښې به مې ولوستلې، نور بیا ورباندې نه پوهېدم. یو وخت به مې پام سو چې د کتاب څو مخه مې اړولي دي؛ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

چې تېرو مخونو ته مې کتل، هېڅ مې نه و په ياد. په باغ کښې مې هم زړه تنګېده. دا يوه هفته دا سې وه لکه څو کلونه.

د جمعې پر ورځ مې له اکا سره خبرې وکړې. هغه وويل چې ادې دې ډېره پوښتنه کوي. هره ورځ ستا هغه دسمال چې له کوټې څخه دې رالېږلی و، پر سترګو موښي او ژاړي. مور به سبا درروانېږو.

زه نه پوهېدم چې امنيت والا به اجازه ورکړي که يه؟ اوس نو په زړه کښې مې دوې تندې وې، يوه د مينې او بله د ادې د ليدو.

ما يې ښه حساب نيولی و چې مينه به پر شنبه راځي. هغه چې راغله، نه پوهېږم پر ما څه سوي وو؟ تر روغبړ وروسته يې وويل: دا رنګ دې ولې دا سې الوتی؟

ما وويل: نه، نه پوهېږم.

ژبه مې بنديدله. په ټټر کښې مې د تشې احساس کاوه. ګومان مې کاوه چې په سينه کښې مې يو شی کم دی. سر راباندې ګرځېده. مينې د فشار اله راواخيسته. نبض او فشار يې راوکتل. ويې ويل:

اوهو دا نبض دې څنګه تېز دی؟ تبه خو به دې نه وه؟

ما وويل: يه، تبه خو مې نه وه.

ـ فشار دې کښته دی. ته ودرېږه چې ډاکتر راوبولم.

هغه په ډاکتر پسې ولاړه؛ خو خبره نه وه چې د دې رنځ دوا پخپله دا ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس دقیقې وروسته ډاکتر عرفان راغی. په خندا یې وویل: انډیوال څه خبره ده. وایي فشار دې کښته شوی؟

هغه مې هم نبض او فشار وکتل. ویې ویل: هېڅ خبره نشته بابا. زه یې وارخطا کړم. زه پوهېږم چې ټوله ګناه د مینې ده.

حیران وم چې ډاکتر زما په مینې څه پوه سوی دی؟

وارخطا مې وویل: د مینې؟

هغه وویل: خود. دا یوه هفته چې په رخصت تللې وه، هرڅه یې هېر کړي دي. ستا فشار بیخي سم دیه. نبض دې برابر دیه، هغه وایي چې فشار یې کښته دیه.

ایله چې زړه مې خپل ځای ته راغی.

ډاکتر وویل: نن به دې د پښې اکسرې واخلو. که هرڅه سم وو؛ نو د اپراتو وخت پوره دیه وبه یې باسو.

د هغه خبرې داسې مړاوی کړم، لکه پر سکروټو چې اوبه وشیندې. زړه مې غوښتل چې نور هم په روغتون کښې پاته سم. په زړه کښې مې دعا کوله چې د هډوکي ترمیم نه وي پوره سوی. عجبه دنیا ده، سړی پر مریضۍ خوشاله وي.

وروسته مینه راغله. دوسیه یې راواخیسته، ویې ویل: درځه چې اکسرې ته ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

دا مخته سوه زه ورپسې. په موږ پسې د امنیت والاو عسکر روان و. یوه خبره مو هم سره ونه کړه؛ خو بس پر همدې خوشاله وم چې دا راسره ده. زړه مې داسې پرې ډاډه و لکه ټوله دنیا چې راسره وي.

اکسرې سمه وخته. ډاکتر وویل چې سبا به اپرات لرې کوي. ما ورته د مور او د اکا د راتلو خبره وکړه. ورته مې وویل چې د هغوی تر راتګه دې صبر وکړي. خدای دې یې اباد لري. دغه ځواني یې هم راسره وکړه.

بله ورځ مې اکا دوی راورسېدل. ډاکتر عرفان له امنیت والاو څخه د ملاقات اجازه واخیسته. دا اول ځل و چې د اکا د لاسونو مچول خوند راکړ. ادې خو په ژړاوو سترګې سرې کړې.

مینه راننوته.

سر مې کښته اچولی و. ادې ته مې وویل: دا مینه ده. زما یې ډېر خدمت کړی.

ادې ولاړه سوه. د مینې مخ یې په دواړو لاسو ونیو. شونډې یې د هغې پر تندي ولګولې. داسې یې ښکلوله چې تەوا څو کاله وروسته یې خپله سکه لور لیدلې ده. درګرده یې وویل: بلا دې وګرځم لورې. جار دې سم. کوربان دې سم.

هم راته خندا راغلې وه، هم وېرېدم چې پر مینې بده ونه لګي. ږغ مې وکړ: ادې مه یې ځوروه.

هغه یې خوشې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې ته مې وویل: بخښنه کوه. ادې مې کلیوالي چمونه کوي.

مینې وویل: پروا نه لري. خپله مور به هم همداسې نازولم.

ږغ یې غریو نیولی و. چې پورته مې وکتل، د مینې پر سترګو اوښکې رغړېدې. ادې هغه په غېږ کښې ټینګه کړه. ویې پوښتله: ولې لورې؟ واری، دې سم ولې ژاړې؟

هغې وویل: هېڅ. همداسې، مور مې رایاده شوه.

- مسا پره ده؟

ــ نه مورې. هغې سرطان درلود. پېنځه کاله مخکې

ژړا نورو خبرو ته پرې نه ښوده.

ادې هغه په غېږ پورې ونیوه، بیا یې پر سر لاس تېر کړ. د کوټې په بل سر کښې یې چوکۍ ورته کښېښوه. دواړه هورې کښېناستې. زه یې بېخي هېر سوی وم. له هغې سره یې جلا مجلس جوړ سو. ما هم د هغوی خبرو ته غوږ نیولی و، هم مې له اکا سره دا غږ ها غږ ویشته.

نیم ساعت د سترګو په رپ کښې تېر سو. امنیت والا درګاه وټکوله چې دوی باید رخصت واخلي. ډاکتر رفیع الله راورسېد. ادې او اکا یې خپل کور ته بوتلل.

ادې د مخه ښې پر وخت په غوږ کښې راته وویل: ډېره ښه نجلۍ ده چې خپه یې نه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

بله ورځ ډاکتر بلال اپرات خلاص کړ. پر سبا یې زما دوسیه امنیت والاو ته سپارله. په زړه باندې مې غمونه امبار وو. نه پوهېدم چې حکومت به راسره څه وکړي؛ خو د مینې یادونو لکه د خواږه خوب اثر خوشحالولم.

هغه شېبه راورسېده چې زه یې له روغتون څخه بیولم. اکا او ادې راغلي وو. له ډاکتر رفیع الله او کاکا سالم سره تر غاړې ووتم. ډاکتر رفیع الله وویل چې په چارواکو کښې یو څو کسان پېژني او زما سپارښتنه به ورته وکړي.

ادې په یوه کونج کښې د مینې لاس په لاس کښې نیولی او بندار یې ورسره جوړ و. د اکا او بیا د ډاکتر عرفان لاسونه مې ښکل کړل. ډاکتر خپل لاسونه شاته کښې کړل. ویې ویل: دا څه کوې؟ ما په ګناه مه اخته کوه.

ورسره تر غاړې ووتم. ومې ویل: تا د ژوند پر مانا پوه کړم.

ادې ښه ډېره شېبه په سینې پورې لګولی وم. ما یې لاسونه ښکل کړل.

مینې ته مې وکتل د خدای پاماني د ویلو وس راکښې نه و. د هغې په لاس کښې زما هماغه دسمال و چې ادې پکښې ګلان ګنډلي وو. دا لومړی ځل و چې ښځ مو یو بل ته سره وکتل، بیخي سره سترګې په سترګو کې وو. په زړه کښې مې ورته وویل: ما ته به انتظار وکړې؟

هغې سترګې ټیټې کړې.

او ما د هو مطلب ځنې واخیست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

کابل ۱۳۸۸د زمري لسمه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library